

Giới thiệu Đuổi Theo Trái Tim

Truyện Đuổi Theo Trái Tim, một cô gái lúc nào cũng than khổ về thân hình mình không được nuột nà nhưng những người con gái khác, cảm thấy mình thật không may mắn khi sinh ra đã thiệt thòi hơn người ta.

Vào một hôm cô chuẩn bị quyết định đi nâng ngực thì xuất hiện một anh chàng lên vào tường nhìn trộm cô với mục đích giờ trò với cô. Hắn dừng hông nghĩ tới chuyện đó, cô sẽ không phục tùng sự vuốt ve của hắn. Đi chung với hắn mọi người đều nói cô là mẹ của hắn một người phụ nữ có thân hình sân bay.

Bây giờ cô không dám ngẩng cao đầu mà ra đường, làm sao có thể đứng trong xã hội ngày càng phát triển này được. Để khỏi có người nói mình là sân bay nữa nên mình phải quyết tâm chứng minh cho mọi người và cho hắn biết là mình sẽ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Theo Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Du Hữu Lạc, cuối cùng cũng bắt được quả tang rồi!" Vu Hữu An không đến lớp, tiền cũng không cần kiếm, mai phục trong phòng Du Hữu Lạc rất lâu rồi, bây giờ mới tóm được Hữu Lạc!

Cô nhìn thấy Hữu Lạc cũng không để ý gì đến vấn đề đứng mực hay không đứng mực, vừa nhìn thấy người liền bỏ nhào lên phía trước ôm lấy, nhưng tốc độ bỏ nhào qua quá nhanh, cho nên không ôm được thân hình Hữu Lạc, chỉ ôm được cẳng chân Hữu Lạc, nhưng, không sao, tư thế không tao nhã không hề gì, quan trọng nhất là sắp tới chị hai sắp về, nếu vấn đề của Hữu Lạc còn chưa được giải quyết xong thì cổ của cô và Hữu Vọng sẽ phải lau chùi sạch sẽ để chờ chị hai về giặt xuống.

"Chị, chị đang gì thế hả, chị làm vậy rất khó coi a." Hữu Lạc dùng sức vùng vẫy chân, cô nhóc muốn bỏ chạy, nhưng bên chân còn kéo theo một bình mỡ heo, cô nhóc căn bản không thoát ra được, thế là cuối cùng cô nhóc đành phải buông đao đầu hàng. "Em bằng lòng với chị, em không trốn, vậy đã được chưa hả."

"Cam đoan của mi không có sức thuyết phục." Hữu An căn bản không tin lời Hữu Lạc nói.

Hữu Lạc từ nhỏ đã là một 'tiểu gian thần', nói dối đơn giản như ăn cơm, nếu cô tin lời nói ba hoa kia của Hữu Lạc thì cũng coi như uống phí tình chị em hơn mười hai năm giữa cô và Hữu Lạc rồi. "Chị cũng không phải ngày đầu tiên quen mày, tóm lại mày phải ở nhà cho chị, thay đổi ngay cái bộ dạng như quỷ của mày đi."

"Bộ dạng quỷ gì hả!" Hữu Lạc nghe xong liền tức đến mức la hét chói tai.

Cô nhóc cho rằng mình như vậy rất đẹp, cô nhóc sống ở trên đời này hơn mười hai năm đều xuất hiện dưới bộ dáng là vịt con xấu xí, lúc này vịt con xấu xí cuối cùng cũng có thể biến thành thiên nga, Hữu An thế nhưng lại dám nói về xinh đẹp hiện tại của cô nhóc là "bộ dạng quỷ"? !

Làm ơn đi, cô nhóc cảm thấy mình so với Hữu An còn đẹp hơn không chỉ mười phần ấy chứ.

"Chị rõ ràng là đang hăm dọa em, ghen tị với em, cho nên cố ý nói ngược để hăm dọa em, muốn em biến trở về bộ dáng cũ, hừ! Không có cửa đâu." Hữu Lạc hếch mặt lên, tựa như một con Khổng Tước kiêu ngạo, nhưng Hữu An cũng không thèm quan tâm đến con Khổng Tước kia vụ oan lung tung cho mình. Cô tùy cô nhóc muốn nói gì thì nói.

"Tóm lại mày phải biến về bộ dáng như cũ, chị mới có thể có câu trả lời thỏa đáng với chị hai."

"Chị Hai về rồi à!" Hữu Lạc cả kinh.

"Mày mới biết hả."

Vừa nhắc tới cộp mẹ trong nhà, Võ Tắc Thiên, mặt Hữu An liền sụp xuống. "May mắn chị hai mấy ngày nay đang bận bịu chuyện nói lại tình xưa với anh rể, hai người ngọt ngào ngào ngào, ăn ăn ái ái, cho nên không rảnh về nhà, bằng không chị hai sẽ làm toáng lên vụ mày không ở nhà." Bởi vậy hôm nay cho dù Hữu Lạc nói nói bất kỳ cái gì, cô thế nào cũng phải giữ Hữu Lạc lại. Cô mang tinh thần thả chết không bỏ cuộc.

"Chị ——" Hữu Lạc thấy cứng không xong bèn mềm mỏng lại, bởi vì cô nhóc vừa mới hẹn hò, không muốn biến lại thành bộ dáng con nhóc xấu xí 12 tuổi kia.

"Không được." Mặc kệ Hữu Lạc có nói cái gì, cô bé tuyệt đối không đáp ứng.

Đùa hả, cô làm sao có thể vì để Hữu Lạc thoải mái nhất thời, mà để bản thân mình bị vây hãm trong vực sâu đau khổ vạn kiếp bất phục, phải biết là một

khi chị hai nổi cơn giận lên thì thật khủng bố a.

"Bằng không. . . . ."

Hữu Lạc còn đang suy nghĩ cách giải quyết, mà Hữu An lại không muốn nghe cô nhóc nói, tóm lại cự tuyệt trước nói luôn, "Làm không được."

"Em cho chị cuốn sách ma pháp." Mắt thấy biện pháp cứng mềm đều không dùng được, Hữu Lạc vì hạnh phúc bản thân, chỉ đành lấy lợi ích dụ dỗ Hữu An.

Hữu An nhìn không được muốn cười."Tao lấy cuốn sách ma pháp đó làm chi?" Cô không có tí hứng thú nào với ma pháp hết.

"Nó có thể khiến cho bộ ngực của chị biến lớn a." Hữu Lạc cười như tên trộm.

Ánh mắt Hữu An sáng lên.

"Chị muốn biến lớn bao nhiêu đều có thể a." Hữu Lạc lại nhất thời bổ sung một câu, bởi vì hai khối thịt trước ngực giống như hai quả trứng luộc, đây là nỗi đau vĩnh viễn của Hữu An một người không yêu thích làm đẹp gì mấy cũng thấy mặc cảm a, Hữu Lạc hiểu rất rõ chỗ đau của chị ba mình ở đâu, cho nên mới có thể nói trúng tim đen, một câu liền chạm đến nỗi đau của Hữu An.

"Chị thấy sao?"

"Muốn bao lớn cũng có thể phải không?" Đúng như dự đoán, ánh mắt Hữu An sáng quắc như kim cương, sắc sỡ loá mắt, làm hại Hữu Lạc thiếu chút không mở mắt ra được.

Hữu Lạc đá chân, ám chỉ chị ba mau buông tay, đừng ôm đùi cô nhóc suốt thế, như vậy rất khó coi.

Đúng, Hữu An gật đầu như giả vờ, vội vàng từ mặt đất đứng lên, hai tay vỗ bụi, trên mặt tràn ngập ý cười.

Hữu Lạc vừa nhìn là biết chị ba của cô nhóc đích thực là muốn cái gì.

"Sách ma pháp đúng không?"

"Hey a." Hữu An thẳng gật đầu, biểu cảm tựa như một chú chó Nhật đáng yêu.

Hữu Lạc duỗi tay ra, bàn tay vốn không có vật gì bèn có thêm một cuốn sách dày nặng, kém chút đè sập Hữu Lạc, Hữu An nhanh tay lẹ mắt đón lấy, sách ma pháp cuốn sách ma pháp mới có thể tránh khỏi tại nạn.

Sau khi cầm cuốn sách trong tay, Hữu An liền đặt mông ngồi trên sofa, nỗ lực cắn nuốt. Hữu Lạc cho tới bây giờ chưa từng thấy qua chị ba của cô lại chăm chỉ đọc sách tới như vậy, nhưng —— lời quản chuyện của chị ba, cô còn phải đi yêu đương nữa kia.

"Hey, đồ cho chị rồi, em đây có thể đi được chưa?"

"Có thể, có thể." Hữu An đang chuyên tâm đọc sách, nghiên cứu ma pháp coi Hữu Lạc như đồ vật lợi dụng vứt đi, vẫy vẫy tay liền đuổi cô nhóc đi, ngay cả ngẩng mặt lên liếc cô nhóc một cái cũng không.

Hữu Lạc cũng là không để tâm thái độ của Hữu An, chị ba mặc kệ cô nhóc, vậy mới tốt. Nháy mắt một cái, người đã không thấy tăm hơi.

"Hữu Lạc." Hữu An đột nhiên gọi cô nhóc lại.

"Àn, sao?" Hữu Lạc lại xuất hiện.

"Sổ tiết kiệm của em" Hữu An từ trong nội y lấy ra cuốn sổ tiết kiệm buru chính."Đừng quên em trở về là lấy cái gì."

Cô chính là đoán chuẩn Hữu Lạc sẽ có một ngày tiêu hết tiền, sẽ về nhà lấy cuốn sổ này cùng con dấu, cho nên cô mới có thể ở trong phòng Hữu Lạc ôm cây đợi thỏ.

"Óe, sao chị có thể bỏ cuốn sổ đó vô trong áo lót hả." Thật đáng ghét.

Hữu Lạc sai chân tiến lên, đoạt lấy cuốn sổ, trên cuốn sổ còn lưu lại ba nhiệt độ cơ thể của chị ba, thật sự là ghê chết, Hữu An cũng không biết đã bôi cái gì, tóm lại Hữu Lạc đem cuốn sổ đó lau đi lau lại trên quần áo mình, rồi mới tức sùng máu bỏ đi.

Chắc có thể khiến bộ ngực to hơn chứ!

Hữu An vụng trộm lấy cuốn sách ma pháp đọc vèn vèn hết một tuần hồi, mới hiểu được nội dung bên trong của một tờ trong cuốn sách ma pháp, thì ra muốn làm ngực to ra, còn phải đi cửa hàng hương liệu một chuyến.

Xé toang tờ giấy trong cuốn sổ có ghi danh sách đủ loại hương liệu, Hữu An liền vọt vào trong cửa tiệm mua hoa hồng tì, thử vĩ thảo, quả đỗ tùng, bách lý hương, la tu, mã hồ liên thảo, cần Hà Lan, tằm di hành, dầu đồng thanh, hương đậu tó, ốc khô tó, còn có JOUDINAUD nước Pháp.

Cô nhóc mua về liền dựa theo tỉ lệ được viết trên sách ma pháp để điều chế, khuấy đảo một lúc, cộng thêm ba giọt máu của ma nữ —— Aizz, một đồng những thứ linh tinh đó, còn phải tự mình hiến máu, cái này không phải là muốn mình uống chứ?

Hữu An le đầu lười, nhắm mắt nhìn xuống dưới nữa.

May mắn, không bắt cô nhóc uống, chỉ bắt đem những thứ đó bôi lên ngực, như vậy chúng nó có thể lớn lên a! Tuyệt quá a.

Hữu An lại niệm chú theo như những chú ngữ viết trên sách.

Oanh một tiếng, toàn bộ nổi toát ra đóm lửa giống khói đen vậy.

"Khụ khụ khụ." Đám khói đó làm cô nhóc sặc sụa, Hữu An hươ hươ tay, xua đi chướng khí mù mịt khắp phòng, chờ lúc mở mắt ra, nhìn lại, bí phương nâng ngực của cô nhóc đã đặc sền sệt lại? Gì đây, nó không giống nhũ dịch, mà là thứ bùn loãng được hình thành sau khi đổ mưa mới giống hơn.

Nhưng mà, quần nó xấu hay đẹp, tóm lại có hiệu quả mới là quan trọng nhất.

Hữu An nhanh chóng cởi áo, lấy một cục hương liệu như hình dạng bên ngực mình xoa lên ngực, chà xát bên trái, lại xoa bên phải. . . . .

Có lớn hơn một chút chưa?

"Ó! Vu Hữu An, cậu đang làm gì hả?" Tên hàng xóm bên cạnh nhà xấu bụng Trần Bách Thành, không gia giáo, không văn hóa, không nói tiếng nào nhảy từ cửa sổ bên nhà hắt qua lan can nhà mình.

Hắn không chào hỏi tiếng nào liền kéo cửa sổ phòng của cô nhóc ra trèo vào, vừa tiến đến liền nhìn thấy mịm màn khiến người ta phun máu mũi.

Vừa mới nãy hắn nhìn thấy cái gì?

Hắn là nhìn thấy con gái thứ ba nhà họ Vu, Vu Hữu An tiểu yêu tinh kia đang nude phần thân trên đang sờ soạng ngực!

Trần Bách Thành không tin vào mắt mình, còn tưởng rằng bản thân bị hoa mắt, lập tức xoa xoa mắt, hai chân vội vàng sải bước, sải bước đến nơi, trừng lớn mắt nhìn cẩn thận.

Ánh mắt hắn mở lớn hết cỡ như thế, Hữu An thấy vậy suýt chút muốn té xỉu.

Muốn chết đi thôi!"Cậu nhìn thấy rồi đúng không?" Hữu An nhanh nhẹn đem áo kéo xuống, che lại cánh xuân, cũng không biết vóc người xẹp lép của mình bị tên hàng xóm A Bách kia nhìn được bao nhiêu?

Tên con trai đáng chết! Phải đá hắn trước một cước rồi tính tiếp."Cậu đồ kẻ trộm a, tới nhà tớ không đi cửa chính, trèo cửa sổ làm gì hả?"

"Ai nha, đứng nói tớ vội, cậu đi qua nhà tớ đến phòng tớ cũng không phải giống vậy sao, có thể rút ngắn vài bước thì rút ngắn thôi." Hắn cùng Hữu An là bạn bè từ nhỏ đến giờ. . . . . Ách, cũng không thể nói vậy a, tối đa hai người bọn họ chỉ có thể xem như là hàng xóm xấu của nhau, từ lúc đi vườn trẻ mẫu giáo đã kết thành mối thâm thù không sao hóa giải được, hai người luôn luôn học cùng lớp đến cấp hai, không dám xưng là thanh mai trúc mã, chỉ là nếu cô nhóc muốn đánh nhau nhất định sẽ tìm hắn đi trợ chiến, mà Hữu An cậu ấy vừa mới làm cái gì? Tại sao phải liên tục xoa nắn bộ ngực của cậu ấy?

Vốn đã đặt mộng ngồi ở trên giường Hữu An, Bách Thành lại đứng lên, hai chân quỳ gối trên giường nhìn thẳng vào trước ngực Hữu An

Hai khối thịt kia.

Hơ! Hắn đã biết."Cậu vừa mới đang DIY phải không?" Hắn bừng tỉnh hiểu ra vấn đề, đôi mắt tròn hết cỡ. Không nghĩ tới Hữu An lại thoáng như vậy, DIY còn không đóng cửa mới làm, nghênh ngang, hắn vén rèm cửa sổ là nhìn được a, thật sự là hù chết hắn rồi.

"Cậu đồ đáng chết!" Hữu An tức chết mất thôi, đá hắn trước một cước rồi tính sau."Cái gì DIY? !"

Bách Thành tay chân nhanh nhẹn tránh thoát, lại còn giải thích điều Hữu An không hiểu cho cô nghe."DIY chính là tự mình an ủi bản thân đó, cậu chính là tâm hồn thiếu nữ cô đơn lại không có người an ủi, sau đó cậu mới sờ soạng vuốt ve bộ ngực của mình để đạt được cái gọi là cao trào đó."

Hắn càng nói càng quá đáng, nghe đến cuối cùng mặt Hữu An đỏ bừng như uống phải một chai rượu mạnh." A Bách chết bầm, cậu không nói chuyện không có ai bảo cậu bị câm điếc." Cô nhóc chạy rượt đuổi hắn.

"Nhưng tớ không nói, cậu sẽ không biết cái gì gọi là DIY."

"Tớ biết cái gì gọi là DIY."

"Biết mà cậu còn hỏi tớ, chắc." Hắn hừ lạnh.

Hắn còn hừ lạnh, còn xem thường cô? Hữu An tức chết thôi. Hắn tên ngu ngốc này, lười tốn nước miếng cùng hắn.

"Tóm lại tớ không phải đang làm cái chuyện giống như trong miệng cậu nói ra kia, cho nên nếu cậu dám cả gan nói bậy bạ khắp nơi, da của cậu coi chừng đó."

"Cậu không phải đang DIY?"

"Không." Hung dừ rống lên, đáp trả hắt lại một câu.

Trần Bách Thành lập tức rút cổ vào sâu trong cổ áo, giống tên Tiểu Lý Tử khúm núm, dè dặt cẩn trọng hỏi thái hậu đại nhân, "Vậy cậu vừa mới làm cái gì?"

"Tớ đây là. . . . ." Vốn muốn thật tự nhiên trả lời hần, nhưng suy nghĩ một chút thấy không đúng, cô nhóc làm quách gì phải ngoan như vậy, hần hỏi cái gì cô nhóc phải trả lời cái đó sao. "Tại sao phải nói cho cậu nghe?" Đá hần một cước, muốn hần biến ra chỗ khác, chớ cản đường, nhìn thấy liền chướng mắt, hại tâm tình bộ ngực của cô muốn biến lớn bỗng chốc té đáy cốc, thật đáng ghét.

Bách Thành giả bộ bị đá trúng, thoáng cái lăn vào góc tường, còn học theo cún con đáng thương tội nghiệp kêu vài tiếng.

Hữu An một bụng bực tức bỗng chốc tiêu hơn phân nửa, sắc mặt mới đỡ hơn chút hỏi hần, "Cậu tới làm chi?"

"Đến ngủ a."

Thấy hần nói ra một cách đương nhiên như thế, Hữu An bị thái độ của hần khiến cho cực kì khó chịu, hơn nữa chuyện đáng xấu hổ không chỉ có vậy, hần vừa nói vừa bò lên giường rúc vào chăn của cô nhóc, còn bảo cô nhóc nhích cái mông to qua bên kia, hần muốn đi ngủ.

"Ngủ!" Hữu An hận nghiêng răng nghiêng lợi. "Cậu không cần cứ vừa đến mùa hạ thì đến làm tổ ở phòng tớ ngủ trưa, cậu có biết xấu hổ không hả? Sống đến hai mươi ba tuổi, chân tay lành lặn, không đi tìm công việc đang hoang đê làm, suốt ngày ở nhà rảnh rỗi lượn lờ xung quanh, làm một tên vô công rồi nghề, cậu cảm thấy như vậy thật quang vinh sao? A —— a ——" dùng sức hét toáng vào bên tai hần hai tiếng, lúc này mới có thể phóng ra hết oán khí ở trong lòng cô.

"Cô nương." Hần tức giận kêu cô,

"Làm chi?" hai mắt Hữu An vắt ngang tròn mắt nhìn hần.

"Cậu tới đây, xích qua đây."

"Làm chi?" Hữu An cũng thật nghe lời, xích qua:

"Lại qua đây thêm chút nữa." Vẫy tay, kêu cô lại gần thêm chút nữa

Hữu An lại chịu đựng lại gần thêm chút nữa, mà còn đưa lỗ tai qua.

Hần nói: "Tớ hai mươi ba tuổi, tháng trước vừa mới tốt nghiệp đại học."

"Uh"

"Tớ là công dân của nước Trung Hoa dân quốc."

"Tớ biết."

"Tớ đây không cần tham gia quân ngũ sao? Không cần đi nghĩa vụ quân sự hả? Cậu cho rằng sẽ có một công ty có tiền đồ, có viễn cảnh phát triển sẽ cần một sinh viên mới vừa tốt nghiệp sao, lại là sinh viên sắp nhập ngũ?" Dùng sức rống trả lại cô vài câu, cái này gọi là "Oán oán tương báo", như thế nào, đủ ác độc chưa!

Đề cô rống lên! Không biết tự lượng sức.

Bách Thành khinh thường liếc Hữu An một cái, đang định nằm lại xuống trong ổ chăn thoải mái, mềm mại của Hữu An ngủ tiếp một giấc dài cho hết giờ, ánh mắt hần không cẩn thận nhìn thấy một vật —— hần thề, hần là thật sự không cẩn thận nhìn thấy, mà không cố ý nhìn ngắm bộ ngực của cô, bởi vì Hữu An từ trên xuống dưới, thì bộ ngực là không hấp dẫn sự chú ý của hần nhất, nơi đó luôn luôn xẹp lép chả khác gì với cái ván giặt đồ, nhưng hiện tại không giống nha!

Hần vội vã ngồi dậy, hai mắt tròn thẳng lên nhìn.

"Bộ ngực của cậu sao lại sưng lên thế, đã thế còn sưng lên như trái đu đủ ấy, thời điểm cậu vừa mới DIY có phải xoa nắn rất đúng sức hay không, cho nên hiện tại mới sưng lên đáng sợ như vậy?"

Dọa chết người a. Hần vỗ vỗ ngực, lộ ra biểu cảm quý dị như vừa vị quý ám.

Về mặt đó của hần cũng đã đủ đã thương người rồi, nhưng, đừng hoài nghi, hần là Trần Bách Thành, cho nên chuyện ác mà hần làm khẳng định sẽ không chỉ có vậy thôi đâu, hần còn động tay động chân, không sợ chết cười áo Hữu An ra, muốn xem bộ ngực của cô rốt cuộc là sưng thành cái kiểu gì.

"Cậu muốn chết, dám sàm sỡ tớ!" Hữu An từ trên giường bèn lao qua bên kia lấy cái búa lớn, liền hướng đầu Bách Thành hung hăng gõ xuống.

Vì sao trong phòng cô lại có hung khí chứ?

Việc này phải tỉ mỉ nói từ đầu, chuyện xa xưa lúc cô mười ba tuổi, A Bách chết tiết kia lần đầu tiên đánh úp cô, kể từ lần đó trộm đi nụ hôn đầu tiên của cô, cô liền học theo a Hương trong Thọ sản thành phố vậy, từng giờ từng phút luôn sẵn sàng chuẩn bị một cái búa lớn, chuẩn bị bất cứ lúc nào đập chết hắn, chẳng qua chiếc búa lớn của a Hương là 500 —— búa đích thực, mà của cô là 1000 —— búa plastic, uy lực của nó đương nhiên không thể đánh đồng, khó trách A Bách căn bản là không sợ cô.

"Cậu đang hoảng lại đi, bộ ngực của tớ không phải là thứ cậu tùy tiện có thể xem đâu." Dùng sức phui đi đôi tay vụng về của hắn, Hữu An cũng cúi đầu nhìn ngực mình.

Muốn chết, thật sự trở nên rất lớn nha!

Hữu An không tin cuốn sách ma pháp kia thực sự có hiệu quả thần kỳ như thế, bèn kéo áo sơ mi lên, cúi đầu nhìn cẩn thận.

Cô nhìn từ trên xuống, mà Bách Thành lại cố cúi người xuống nhòm từ dưới lên, hai người bọn họ nhìn thấy cùng một thứ giống y chang.

"Thật sự to lên rồi!" Hai người cùng lúc nói ra.

Muốn chết! lập tức kéo áo xuống, Hữu An lại thưởng cho Bách Thành một cú kêu gào. "Ai cho cậu xem hả?" Hắn có biết xấu hổ hay không a? Luôn nhìn lên ... của cô! Làm ơn đi, cô còn muốn lấy chồng a.

"Cậu đó, chính là cậu vạch ra cho tớ xem." Dem tội lỗi lập tức trút lên đầu Hữu An. Rõ ràng chính là cô kéo áo lên để cho hắn coi mà, cô chưa già đã mất trí, mắc chứng bệnh đãng trí của người già sao? Mới nháy mắt một cái bỗng chốc đã quên mất tiêu bản thân vừa mới làm ra cái chuyện ngu xuẩn gì rồi.

"Nhưng vì sao bộ ngực của cậu bỗng chốc trở nên lớn như vậy?" Đây mới là điều đích thực làm hắn tò mò. Bách Thành chớp mắt, bày ra bộ dáng ngoan ngoãn hiếu kì của đứa trẻ thành khẩn muốn được chỉ dạy.

Hữu An chịu đem bí mật của chính mình nói cho hắn nghe, đó mới lạ.

Nếu để cho A Bách biết được cô có được phương thuốc kì diệu kia có thể làm ngực to lên, vậy hắn còn không bức cô cho hắn mượn dùng để làm "Tiểu đệ đệ" của hắn biến thành "Đại ca ca" sao?

Cô mới không muốn giúp nữ nhân khác giành được hạnh phúc đâu,

"Không nói cho cậu nghe." Cô nói xong, kiêu ngạo héch cằm lên, rồi mới xoay mông tiến vào phòng tắm, mà động tác thanh cao tao nhã như vậy cũng chỉ có thể duy trì đến phòng tắm mà thôi.

Vừa vào trong phòng tắm, Hữu An liền khóa cửa lại, rồi mới ba chân bốn cẳng lột sạch quần áo bản thân, nguyên khối bùn bầy nhầy bơi ở trước ngực vừa nãy đã sớm bị khô lại, thậm chí cô có thể lấy tay lột từng mảng từng mảng xuống.

Sau khi bóc ra sạch sẽ, lấy tấm khăn lông ẩm lau ngực, hồi phục lại vẻ xinh đẹp của làn da tuyết trắng như trước.

Oa ——

Hữu An hai con mắt mở tròn như bi nhìn vào trong gương. Ngực cô thật sự to lên rồi, hơn nữa trở nên rất lớn. Hữu An ha ha cười lên vui sướng.

Cuối cùng mộng đẹp của cô cũng trở thành sự thật rồi.

***

Hữu An cảm thấy cô đổi vận rồi.

Trước kia thời điểm cup của cô chỉ có 30 A, đang đi trên đường người mà chặn cô lại chỉ có đám người phát tờ rơi quảng cáo, nhưng hiện trạng bây giờ của cô không thể giống vợ nắm cả đĩa như trước a.

Hiện tại cô đi trên đường, thường thường có người huyýt sáo với cô, còn có một ít chú trên đường hỏi cô có muốn đi khách hay không?

Đương nhiên cô đáp lại cũng rất gọn gàng dứt khoát, tặng nguyên cho quả đấm vô mặt, bọn họ liền biết ngay cô có muốn hay không, bắt quá, bỏ rơi đám trắng hoa kì quái đó không nói làm gì, nói thật, đối với tình huống trước mắt, Hữu An vẫn là có thói hư vinh, bắt đầu cảm thấy kiêu ngạo lên.

Nói về 23 năm rông đáng thương cùng tự ti của cô, xuất hiện trong cuộc sống của cô chỉ có đám anh em, không có bạn trai, chỉ có cô thầm mến người khác, không có người khác thầm mến cô.

Hu hu hu, nói đến chuyện thương tâm, Hữu An cũng chỉ có thể vì chính tuổi thanh xuân của chính mình vốc lên một đồng nước mắt.

Nhưng hiện tại không giống với trước đây rồi, cô từ cup A thăng cấp đến 32 C ? Mọi chuyện đã thay đổi, nói cho các bạn biết nhé, giờ cô ngay cả đi bình thường cũng phát ra gió, đồng thời đám đàn ông nhìn cô cũng khác trước. Hữu An cực kì hưởng thụ loại cảm giác hư vinh này, nhưng người cô để tâm nhất lại rất cuộc không có phản ứng gì. Không lẽ hẳn không phát hiện ra ngực cô lớn hơn, cô xinh đẹp hơn sao?

Hữu An ở trước mặt Tường Kiện Văn —— cũng là trưởng phòng kinh doanh của bọn cô lượn lơ hơn trăm vòng trước mặt hắn, hắn ngay cả liếc một cái cũng không thèm liếc. Thật đáng ghét, nhớ thời gian ngày đó cô bị Hữu Vọng đóng băng tài chính, bị ép buộc bắt đắ dĩ nhìn trừng trừng vào lông mũi của hắn vền vẹn hết 15 phút, cô không hề ghét bỏ hắn, ngược lại càng thương hắn, không nghĩ tới hắn bây giờ ngay cả liếc mắt với cô một cái cũng không chịu!

Oa, cô đau lòng. Hữu An ôm ngực, giống như rất khổ sở.

"Vu Hữu An, cô đang làm gì hả?" Một con Khổng Tước cái đi tới gần, cầm trong tay một chồng tư liệu liền hướng trên đầu Hữu An đập xuống.

Thời gian làm việc, cô ngậy người cái gì a!

"Nè, chồng tư liệu này giúp tôi photo 20 phần, mười phút sau đưa đến phòng họp."

"Oh."

"Cái gì oh, phải nói ‘vâng’, không thì nói ‘ạ’, cô có biết quy củ không hả?" con Khổng Tước cái cuối cùng còn giáo huấn Hữu An một bài.

Hữu An vừa thay đổi hình tượng ác nữ lúc ở nhà, hiện tại giống như một thiếu phụ bị oan ức, ngay cả một lời than vãn cũng không dám rên rỉ, chỉ có thể đầu cúi đầu nghe dạy bảo. Ai bảo cô chỉ là một nhân viên hợp đồng nhỏ bé a, ngay cả nhân viên chính thức cũng bằng, đương nhiên phải nhìn sắc mặt người khác thôi.

Nhưng không quan trọng, cô tin rằng đợi một thời gian nữa, dựa vào năng lực của cô, nhất định có cơ hội tự khẳng định mình, đến lúc đó người nào khi dễ cô, người nào đã từng đánh vào đầu cô, tất cả đều nhớ kĩ cho cô.

Hữu An hướng về nữ bóng lưng Khổng Tước so ngón giữa, sau mới đi làm công việc của một nhân viên quèn, haizzz, đó là photocopy.

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Theo Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Photo, pha trà rót nước, mua cơm hộp, đưa hồ sơ đến các tầng lầu. . . . . Không sai, công việc mà cô Vu Hữu An làm chính là loại việc nhỏ nhặt như hạt đậu đó, nhưng là bất kì việc gì cô đều làm tốt nhất có thể, đến ngay cả mua cơm hộp cũng không ngoại lệ, cô vì muốn được người trong lòng liếc nhìn một cái, nhưng anh ta lại không bao giờ nhìn đến cô?

Quay đầu a, liếc nhìn cô một cái a.

Đã đến giờ ăn cơm trưa, Hữu An nhìn theo bóng lưng rời đi của Tường Kiện Văn, cổ cô đều đã đuổi đến trạng thái dài nhất, người đó cũng không quay đầu.

Aizz —— có trần trề thất vọng a.

"Cậu thích anh ta!" Một giọng nói đột nhiên xuất hiện.

Hữu An liền phát hoảng, phút chốc xoay người lại, nhìn thấy bên cạnh cô có thêm một người, tên quý đáng ghét kia là Trần Bách Thành, hắn lách đến bên cạnh cô, cùng cô đứng ở bên cửa sổ.

Hắn nhìn thấy Hữu An dùng ánh mắt dán chặt lên người tên đàn ông kia.

"Bộ dạng không tệ, bộ dáng con người, ánh mắt cậu cũng không tồi, nhưng loại đàn ông có sự nghiệp thành công như thế sẽ thích loại vịt con xấu xí như cậu sao? Loại đàn ông độc thân hoàng kim này, có rất nhiều rất nhiều rất nhiều mỹ nữ nhòm ngó tới, cậu thứ nhất không sắc đẹp, thứ hai không đáng người, cậu lấy cái gì để so với người khác a?"

"Xé miệng cậu ra bây giờ." Hữu An quay người lại liền lấy tay kéo hai bên gò má Bách Thành, đem mặt của hắn biến thành G.G Long. Ai kêu cái miệng của hắn độc dữ vậy, cứ mở miệng là chê cô, sao hả, kiếp trước cô nợ hắn hay sao? Hừ, tức chết a.

"Tớ có nói qua muốn so sánh với người khác sao?" Tên mồm rộng này, sợ việc cô thăm mền trường phòng không có người biết sao, cần gì nói lớn tiếng như vậy!

"Cậu tới làm quái gì?" Rất lớn tiếng gào lên với hấn một câu, cô tại sao phải sợ hấn chứ?

Quả nhiên, đề tài Bách Thành lập tức bị thay đổi, "Thật nhàm chán, thuận tiện đến thăm cậu." Miệng bị kéo ra khép lại không được, hấn há mồm nói chuyện liên văng nước miếng lên đầy mặt Hữu An.

Bản muốn chết. Hữu An vội buông tay ra, dùng tay áo quệt quệt mặt.

"Nhàm chán không biết đi tìm bạn gái cậu xem phim, tán gẫu giết thời gian hả, tìm tớ làm chi?" Hữu An ghét bỏ hấn vung vung tay lên, giống như kiểu đuổi ruồi, cô muốn hấn biến đi, đừng đến đây phiền cô, cô cũng không rảnh cùng với tên vô công rồi nghề này tám, ách, tuy rằng kỳ thực cô cũng thật rảnh rồi a.

"Tớ lấy đâu ra bạn gái a?"

"Cô gái lần trước đó?"

"Lần trước người nào a?" bạn gái của hấn nhiều như quần áo, đếm đều đếm không xuể, giống như cô, thô lỗ như đàn ông, hai mươi mấy năm qua, cũng chưa thấy qua cô dẫn một người bạn trai nào về nhà;— ngoài hấn ra, aizz, hấn thay Hữu An cảm thấy thật đáng buồn.

"Chính là lần trước tớ đi tới nhà cậu, không cẩn thận nhìn thấy cô ấy đè trên người cậu, cởi quần áo cậu ra đó."

Kỳ thực lần đó không phải là không cẩn thận nha, hấn cùng bạn gái ị ạch ị ạch, chỉ kéo rèm cửa sổ không đóng cửa sổ, cô tắm sạch sẽ xong đi từ phòng tắm ra, nhìn ra ngoài cửa sổ là thấy liền, một màn nóng bỏng, đáng giận là con gió ở ngoài ngõ của bọn họ, có con có, có con không hại cô không được xem hết rất nhiều cảnh nóng bỏng.

Cô đối đối với vấn đề tình dục luôn luôn rất hiếu kỳ, nhưng chị hai đối với các cô em gái của mình quản giáo rất nghiêm, đừng nói phim A, ngay cả truyện sắc, chị hai đều không cho các cô chạm vào, thật sự quá vô sỉ, như vậy những điều cô nên hiểu tất cả đều không hiểu.

Trước kia các bạn học nói đến chuyện tình dục đều là nước miếng tung bay, chỉ có cô mỗi lần gặp được loại đề tài này liền lảng tránh, rất sợ bị các bạn biết được kỳ thực cô vẫn là xử nữ, vậy thì rất bề mặt a.

Hiện tại tốt hơn a, A Bách nguyện ý cùng bạn gái hấn diễn vở đại chiến tình ái để cô xem, cô làm gì có đạo lý không xem chứ. Cô leo qua cửa sổ, sai bước nhanh chân, liền trèo lên cửa sổ đối diện.

Đây chính là tính ưu việt của căn nhà lâu năm, phòng cháy ở ngõ hẻm hẹp đáng thương, người chân tay dài bước vài bước là nhảy qua được, căn bản không cần rất nhiều khí lực, cửa sổ này chính là con đường tắt mà từ nhỏ cô cùng A Bách hai người bọn họ tiến vào phòng của nhau, thật tiện lợi, chỉ là không nghĩ tới sau khi lớn lên, cửa sổ này còn có thể cung cấp cô một loại công năng khác, bất cứ lúc nào cũng có thể rình coi cảnh giường chiếu của A Bách.

Ngày đó cô liền nhào người trên cửa sổ xem.

Cô nhìn thấy một bóng lưng khêu gợi, cô gái kia có tấm lưng tron bóng trắng nõn, tóc dài xinh đẹp như thác nước, mà cô ta liền ngồi quỳ ở trên người A Bách.

Cô nhìn thấy A Bách dùng tay nắn bóp ngực cô gái kia, ai ôi, háo sắc a. Hiện tại Hữu An nghĩ đến hình ảnh đó còn mặt đỏ tìm đập.

Không nghĩ tới tên nhóc từ nhỏ đi theo sau mông cô, lót tót chạy theo cô đã dần lớn lên theo năm tháng, còn động tay động chân với phụ nữ nữa.

Nhưng mà, sau đó thì sao?

Nói thực, ngoài sờ ngực ra thì không còn cái gì về sau nữa, bởi vì cô lúc đó rình xem rất chuyên chú, mà bọn họ lại đưa lưng ra phía cô, cho nên rất nhiều màn phấn khích của bọn họ làm cô nhìn không được, bởi vì nhìn không thấy, cho nên cô càng xem càng gần, càng xem càng gần, cô bất tri bất giác đi tiến vào phòng A Bách, cuối cùng còn nằm sấp dưới bên giường xem người ta làm, có thể nghĩ là biết, lúc đó A Bách nhìn thấy mặt cô, sao còn làm nốt động tác được, cho nên cuối cùng hai người bọn họ không giải quyết được nhu cầu.

Đáng tiếc nha! Đến bây giờ Hữu An vẫn cảm thấy hai người bọn họ lúc đó không làm xong chuyện ấy, thật sự là một chuyện khiến người ta nuốt hận.

"Cậu nói cô ta à?" Bách Thành hiện tại mới nhớ tới Hữu An nói tới ai. "Sớm đã over."

"Vì sao?"

"Bởi vì tớ sắp nhập ngũ."

"Chính là cái gọi là binh biến? Cô gái kia thật sự vô lương tâm." Hữu An thay hấn cảm thấy căm phẫn bất bình. Nói chung, A Bách còn có thể không phải đi tham gia quân ngũ kia, cô ta liền thay lòng đổi dạ đi yêu người khác, thật sự là rất không có nhân phẩm rồi. "Tình yêu như vậy không chịu nổi thử thách, chia tay sớm một chút để cậu bớt lãng phí tình phí, cuối cùng khỏi rơi vào tình trạng dãi trắng xe cát biển Đông." Hữu An rất có nghĩa khí khuyên

bảo hẩn, sợ Bách Thành nghĩ không thông suốt.

Cuối cùng cô còn rất có học vấn phán cho một câu danh ngôn, nói cái gì như kiểu thiên nhai chỗ nào không có thom, làm gì phải chỉ yêu mến một bông hoa. Mà Bách Thành thì sao?

Làm ơn đi, hẩn cần bản không nghiêm trọng như trong sự tưởng tượng của cô vậy, hẩn yêu đương trước nay rất tốc độ, bạn gái tới cũng nhanh cũng đi mau, một đoạn cảm tình còn chưa đạt đến giai đoạn nghiêm túc, hai người liền đã lên giường, đã chia tay.

Bên người hẩn rất nhiều người đều là kiểu những cô gái như thế, cũng chỉ có Hữu An bông hoa kì lạ này là không giống với những cô gái khác, đối với tình yêu rất nghiêm túc đến nỗi đơn thuần đến bước này, mà hẩn vừa mới nhìn thấy ánh mắt khấn trương mang theo sự khát vọng theo đuổi bóng lưng một người tên đàn ông, hẩn mới bùng tình ngộ, thì ra thời đại này vẫn có người chơi trò chơi yêu thầm! Hôm nay hẩn thật sự là mờ mang tầm mắt rồi!

Hẩn nhìn Hữu An, không nhịn được cười lên.

Nụ cười của hẩn khiến Hữu An cảm thấy tức. Hẩn ranh rồi quá hén mà lại "Bật cười" lung tung, hình như là cô làm chuyện ngu xuẩn gì đó mà ngay cả mình cũng không biết.

"Câu rốt cuộc đến đây làm chi? Nói rõ ràng ra, đừng có giờ cái trò ái muội ra đây, khiến cho người ta nhìn mà cảm thấy ghét." Hữu An cực kỳ bức dọc khi nhìn thấy biểu cảm này, bởi vì, bởi vì. . . . . Cô hôm nay mới phát hiện, muốn chết a, bộ dáng A Bách cười lộ lên thật sự rất điển trai.

Hẩn chính là dựa vào cái bản mặt này mà đi dụ dỗ con gái nhà người ta sao? Hữu An đột nhiên phỉ nhổ vào vẻ đẹp trai bề ngoài của Bách Thành, cô còn mắng hẩn, "Không biết xấu hổ cậu đáng đời bị bạn gái đá." Cô ác miệng thấy người khác gặp nạn còn không tha nữa.

Hẩn cũng không bị lời của cô gây tổn thương a, oh, kỳ thực là có một chút thôi, nhưng da mặt hẩn rất dày, không để ý đến sự tổn thương còn con ấy, hẩn cần bản không thêm để ý Hữu An ác miệng với hẩn, bởi vì miệng của cô từ nhỏ đều ác liệt như thế, chuyên chửi hẩn, hẩn quen rồi.

"Đi thôi, tớ mời cậu ăn cơm." Hẩn thật tự nhiên dặt tay cô, Hữu An cũng bất giác thấy có gì đó không ổn, cô chính là chuyện bé xé ra to, bởi vì hẩn muốn mời cô ăn cơm nha!

Cô sợ hãi nhìn hẩn.

Biểu cảm trên mặt cô khiến hẩn buồn cười. "Cậu làm quái gì bày ra khuôn mặt này a, rất giống như người ta mời cậu ăn cơm chính là Tuệ tình và trùng Địa Cầu vậy, thế nào, sợ tớ không có tiền, dẫn cậu đi ăn cơm không trả tiền sao?"

"Tớ không sợ, tớ là sợ cậu dẫn tớ đi ăn cơm xong, là muốn lừa tớ mời cậu."

"Nghĩ tớ xấu tệ vậy hả!"

"Cậu cũng không phải chưa làm qua loại sự tình này." Cô nhớ lại chuyện lúc không biết mấy tuổi, hẩn đã từng bắt cô đi mời hẩn ăn kem.

"Chuyện đã lâu vậy rồi, cậu còn nhớ rõ!"

"Đương nhiên nhớ rõ a."

Phải biết rằng cô là cô nhi không cha không mẹ, 10 tệ kia chính là cô giúp bạn học làm bài tập mới kiếm được tiền tiêu vặt, A Bách chết tiệt không lương tâm, vậy mà còn ăn chặn hết của cô.

Đó là một đoạn trí nhớ tồi nhất trong thời thơ ấu của cô, bởi vì cô không nghĩ tới được rằng một người thoát nhìn trung hậu thành thật, bộ dạng nhỏ yếu lại không cấu kình như A Bách cũng dám lừa cô, đương nhiên sau sự việc đó làm cho cô hiểu được chân tướng hẩn, cô hung hăng K A Bách.

Ngừng một trận, thẳng đến khi A Bách dâng ống heo Tiểu Trư của hẩn ra bù, vụ án này mới kết thúc.

Ngày đó cô cầm ống heo Tiểu Trư của A Bách về nhà, dùng kéo cắt bỏ miếng plastic dưới bụng Tiểu Trư, từ bên trong đổ ra tiền xu tổng cộng có 93 cái 10 tệ, tương đương với 930 tệ chẵn, ngày đó cô vui vẻ muốn chết a, bởi vì khi đó trường học bọn họ vừa khéo muốn đi du lịch mùa thu, cô không có tiền nộp, vốn không thể đi, mà Tiểu Trư của A Bách đã cung cấp tiền đủ để cô nộp tiền rồi vẫn còn dư một ít ăn chơi, cho nên cô sẽ không so đo với A Bách việc hẩn lừa cô dẫn hẩn đi ăn kem, chẳng qua chuyện cô từng đã bị hẩn lừa dối với cô mà nói là vết đen trong đời.

Hẩn dám lừa cô! Hơn nữa cô vậy mà thật đúng bị hẩn lừa! Cái này rất đáng giận a! Hiện tại Hữu An ngẫu nhiên nghĩ đến vẫn sẽ hận nghiêng răng nghiêng lợi, cho nên hẩn hôm nay muốn mời cô ăn cơm không thể không đề phòng.

"Tớ không tin cậu có hảo tâm như vậy."

"Tớ đây liền giao ra tiền cho cậu quản trước được không hả." Bách Thành hào phóng, đưa ví tiền cho cô,

Không nghĩ tới Hữu An cầm lấy thật, hơn nữa không chỉ như thế, cô còn lục lợi bóp da của hẩn xem, muốn xem bóp của hẩn rốt cuộc là có tiền hay không.

Mà bóp của hẩn ——

Thật sự là muốn chết, hần thật đúng là có tiền! Hơn nữa hần một tên ăn không ngồi rồi thất nghiệp sao trong bóp còn nhiều tiền hơn cả cô.

"Cậu làm sao có thể có nhiều tiền như vậy?"

"Tớ kiếm."

"Cậu kiếm? Cậu tìm được công việc?" Hữu An không tin, bởi vì cô cùng hần tốt nghiệp cùng một thời gian, không đạo lý cô tốt nghiệp đại học của một trường quốc lập tìm không được việc, cuối cùng chỉ có thể lưu lạc đến đây làm nhân viên quèn bung trà rót nước, mà hần. . . . . Chắc, không phải là cô xem thường A Bách là tốt nghiệp trường dân lập, mà là chính hần cũng nói, hần cũng sắp đi nhập ngũ, không lý nào lại thế.

Ông chủ tiêu tiền huấn luyện hần, làm chưa được mấy tháng liền từ chức đi nhập ngũ.

"Không phải ta tự tìm."

"Không phải cậu tìm, chẳng lẽ sẽ là từ trên trời rớt xuống à?" Năm nay thứ từ trên trời rớt xuống thật đúng là nhiều.

"Công việc từ trên trời rớt xuống của cậu là gì?" Hữu An châm biếm, cô căn bản không tin A Bách sẽ tìm được công việc tốt gì.

"Model, mấy ngày hôm trước tớ đi dạo loanh quanh trên đường, liền có người đến bắt chuyện, anh ta cảm thấy ngoại hình tớ không tệ, cho nên kêu tớ đi tới công ty bọn họ phỏng vấn, hôm nay phỏng vấn xong, lấy được chút ít tiền cọc hợp đồng, không nhiều lắm, cũng chỉ có năm vạn tệ." Bách Thành lộ biểu cảm không có gì.

Hần căn bản là đang cố làm ra vẻ, kỳ thực trong lòng hần xác định là rất đắc ý, bằng không hần tên vất cổ chày ra nước này làm sao lại hảo tâm như vậy, còn chịu chi mời cô ăn cơm đâu! Hần căn bản chính là đến khoe khoang với cô, thật là đa mặt dày.

"Ông trời thật sự không có mắt, loại diện mạo này của cậu cũng có thể làm model, thế nào, Đài Loan không có người tài sao?" Hữu An ác miệng, tóm lại cô chính là nhìn không quen A Bách thành công hơn cô, không thể chịu được việc cô mới làm tạp vụ văn phòng mà hần đã sắp biến thành đại minh tinh rồi.

Sẽ sao? A Bách sẽ trở thành đại minh tinh sao?

Hữu An liếc hần một cái.

Được rồi, được rồi, cô thừa nhận vẻ bề ngoài của hần quả thực không tệ, khỏe mạnh lại tỏa sáng như ánh mặt trời, một bộ dáng rất thông minh, nhưng cũng chỉ có bộ dáng bề ngoài mà thôi.

Cô cùng A Bách từ nhỏ lớn lên cùng nhau, A Bách có cái đức hạnh gì cô hiểu rõ nhất, hần nha, luôn luôn không thích học tập, có thể vào được trường ĐH dân lập, điều này thuần túy là Trần mẹ có thấp hương, có phù hộ, nếu không, hừ! Dựa vào hần.

"Cậu đang ghen à!" Hần buồn cười cọ cọ vào khuôn mặt cô, hần thích biểu cảm sinh động của Hữu An, ở cùng với cô, hần luôn cảm thấy vui vẻ.

Hữu An gạt phắt đi bàn tay của hần, chán ghét nói: "Phi phi phi, ai ghen với cậu? Cậu có cái gì làm tớ phải ghen?" Đánh chết cô, cô cũng không thừa nhận rằng cô thật sự có một chút ghen tị với vận may của A Bách. "Đi, cậu không phải muốn mời ta ăn cơm sao? Vậy sao còn chưa đi à."

Hữu An quyết định, cô muốn thay thế ánh trăng đến trừng phạt hần. "Nói trước nhá, muốn mời tớ ăn cơm tuyệt không thể quá keo kiệt, tớ muốn ăn đại tiệc."

"Được." Bách Thành dứt khoát đáp ứng.

Cái gọi là đại tiệc, điều này đối với Hữu An mà nói cũng bất quá chỉ là món bít tết 1800 tệ ở Đài Tổ Vương Phẩm, thứ nhất đó là món ngon đắt nhất mà cô có thể nghĩ tới, thứ hai là cô cũng không muốn cùng A Bách đi tới cái gọi là nhà hàng cao cấp dùng bữa, nếu để cho người khác hiểu lầm hai người bọn họ là một cặp, vậy cô sau này làm sao có thể giả thích đây, chuyện này trước đây có vô vàn nguyên nhân, cho nên Hữu An đành phải nhịn đau kêu món Nhất Khách Vương Phẩm bít tết, xem như làm tiêu hao đi nhuệ khí của A Bách, sau khi thấy hầu bao xẹp lép chút ít không biết hần có khách khí chút nào hay không.

Nhưng hiển nhiên, cô xuống tay không quá ác độc, bởi vì sau khi hai người bọn họ chọn món xong, cô đang nhàm chán cũng tuyệt không muốn cùng A Bách nói chuyện phiếm, cầm cuốn tạp chí ô tô mạnh mẽ K, mà tên A Bách không muốn sống kia hiển nhiên không có chút nào phối hợp ăn ý với cô, bởi vì hần thể nhưng vừa mở miệng ra đã hỏi cô ——

"Hắc, bộ ngực của cậu sao còn chưa hết sưng à?"

Tên đáng chết, hần không nói chuyện sẽ có người coi hần là cầm điếu sao? Hần không thể thôi nghĩ về điều đó sao? Hữu An liếc xéo hần một cái, đem cuốn tạp chí lại giờ cao một chút, giả bộ coi như không biết hần đang nói gì.

"Thật đấy, bộ ngực của cậu vẫn đang sưng tấy, cậu không bị bệnh chứ? Muốn đi khám bác sĩ hay không?" Bách Thành thật sự cực kỳ lo lắng cho Hữu An.

Hắn hất ra cuốn tạp chí trong tay Hữu An, muốn cô nhìn vào mắt hắn.

Cô nhìn hắn, đã thế còn trừng mắt nhìn hắn vài lần, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói cho hắn nghe, "Bộ ngực của ta vốn là cái dạng này."

"Nào có! Cậu trước kia không lớn như vậy."

"Ai nói, ta vốn là lớn như vậy, kỳ quái a, bộ ngực này đến cùng là của tớ hay là của cậu hả, nó có bao lớn, còn cần cậu nói tớ mới biết sao? Chắc, không đầu óc." Lại mắng hắn một câu, "Cậu thân kinh a, cũng không có việc gì hả? Sao cứ nhìn chăm chăm vào ngực tớ thế? Hừ —— cậu không phải yêu thâm tử chứ, cho nên mới luôn luôn chú ý tớ?" Hữu An neho mắt, cảm thấy việc này rất có khả năng.

Đang uống nước Bách Thành nghe được, nước bỗng chốc chạy vào khí quản, đột nhiên bị sặc, "Khụ khụ khụ." Hắn ho đến ánh mắt ứa ra lệ, còn dùng lực sức đập vào lồng ngực vững chắc, mãi đến khi dần được xuống mới thôi.

Hắn thiếu chút bị cô hù chết."Được, tớ tin bộ ngực của cậu là thật, tuyệt không lãng phí bỏ tiền ra đi độn ngực, nhưng xin cậu đừng chụp mũ loạn xạ ngậy lên tớ, bằng không mẹ tớ nếu tin là thật, bà sẽ cho rằng tớ gần đây bị bệnh, cho nên mới đem tiêu chuẩn hạ xuống thấp như vậy."

"Chết tiệt, dám bôi bác tớ!" ác liệt cho hắn một quả đấm, cảnh cáo hắn rằng cô rất mạnh, mà "ngoan ngoãn cho yên", bữa ăn rất nhanh được đưa tới, bằng không Bách Thành còn phải bị Hữu An K vài cái nữa.

Hắn chính là như vậy luôn luôn sống dưới sự bạo lực của Hữu An, cho nên đừng hỏi hắn vì sao cho tới bây giờ không coi Hữu An là con gái, bởi vì dưới con mắt của hắn Hữu An chưa bao giờ từng là người khác phái, tóm lại hắn cùng cô —— aizz, chính là không có lửa a, nhưng hắn lại nguyện ý coi Hữu An như anh em cùng giới cả đời, đáng tiếc là, vị anh em này của hắn không cần tham gia quân ngũ, hại hắn mỗi khi nghĩ đến hai người bọn họ phải chia xa hơn hai năm, hắn luyến tiếc a.

A, chết tiệt, hắn nghĩ đến điều đó còn muốn rót nước mắt a!

Bách Thành vội nhanh nhẹn lấy giấy ăn lau đi khóe mắt.

"Cậu làm sao vậy?" Hữu An cắt bít tết trên cái khay bằng kim loại phát ra tiếng kêu, một chút trình độ dùng cơm tây cũng không có, không có biện pháp a, ai kêu bụng cô đói muốn chết.

Dùng dao cắt bít tết thành miếng, Hữu An lấy nữa đâm một miếng cho vào miệng nhai, rất ngon a, quá hạnh phúc đi. Ánh mắt của cô híp cả lại.

Lúc này hết thấy đều tốt đẹp, nếu tên chương mất đối diện kia liền biến thành bạch mã hoàng tử của cô thì tốt biết mấy.

"Di, A Bách, cậu đang khóc sao?" Cô vừa rồi hình như có nhìn thấy hốc mắt hắn có nước đang chớp động nha!" Là ai khi dễ cậu, cậu nói tớ nghe, tớ sẽ tìm hắn tính sổ!"

"Không có, tớ rắc nhiều tiêu, gió thổi qua, thổi vào mắt." Hắn thuận miệng bịa chuyện, nói đại cho xong chuyện, bởi vì hắn cũng không thể nói thực với Hữu An rằng, hắn là nghĩ cảnh hai đứa sắp phải xa nhau, cho nên mới thương tâm, rồi khóc.

Nếu Hữu An biết nguyên do, còn có thể không cười cho thúi mũi sao, không nói hắn ảo là, không có khí khái đàn ông sao?

Làm ơn đi, cô cho rằng hắn thích khóc sao, kỳ thực hắn vốn cũng được coi như là nước mắt đàn ông không thể tùy tiện rơi a, ngay cả lúc biết sắp phải tham gia quân ngũ hắn cũng nói tạm biệt với tất cả nhóm bạn gái của hắn, hắn còn vừa cười vừa nói tạm biệt với từng người a, hắn nào biết được bản thân mình dị thường thế này, việc y chang mà khi đụng phải Hữu An liền hoàn toàn biến đổi, hắn đều cảm thấy bản thân mình quá biến thái đi, khóc cái gì chứ! Chỉ xa nhau có hai năm thôi mà.

Bách Thành an ủi bản thân, mà Hữu An thật tin rằng do tiêu văng vô mắt hắn."Ồ chỗ nào? Để tớ coi." Cô ngồi vào bên cạnh hắn, muốn hắn mở mắt ra.

"Không cần."

"Không sao đâu, cậu với tớ còn khách khí cái gì." Cô còn dùng tay đi xốc mí mắt hắn lên, làm hại Bách Thành động cũng không dám động, sợ bản thân không chú ý một chút, ánh mắt sẽ bị cô chọc mù.

Kỳ thực Hữu An vốn không nhìn thấy hạt tiêu gì cả, nhưng cô vẫn nhắm thẳng vào mắt Bách Thành thôi hỏi."Như vậy có đỡ tí nào chưa?"

"Có, có rồi." Bách Thành cứng ngắc trả lời, bởi vì Hữu An cô nhóc vô tâm này, không phát hiện ra bọn họ làm ra tư thế này có bao nhiêu ái muội sao?

"Cậu trở về vị trí ngồi đi."

Hắn vẫy tay đuổi cô trở về, miễn cho người khác nhìn thấy hắn với cô trong tình trạng này, vậy sau này hắn làm sao có thể cura gái? Danh dự cả đời của bản thân còn có thể không bị hủy dưới tay của Hữu An sao?"Cậu mau trở về ngồi ngay ngắn đi." Bằng không hắn sẽ nhắc chân đá đít cô trở về chỗ cũ.

"Được rồi, được rồi, đuổi cái gì chứ, thật đáng ghét." Hữu An không cam lòng tình nguyện muốn dịch chuyển mông, mà đúng lúc này, ánh mắt sắc nhọn của cô thấy được!

"Ý? A Bách!"

"Sao ?"

"Tôm hùm của cậu nhìn có vẻ ngon nha." Lời vừa mới dứt, dao, nĩa liền bay qua, ngấp nghé đồ ăn trong đĩa của người ta.

"Cậu chờ chút!" Cũ khí của cô bị hấn chặn lại trong không trung. Cô tên trộm, tên thổ phi này!"Cậu ăn bát tết của cậu, đừng nghĩ tới việc ăn vụng món tôm hùm trong phần ăn của tớ."

"Á, cậu sao nhỏ mọn như vậy, nhường tớ ăn một miếng sẽ chết hả?"

"Sẽ, cũng không ngần ngại xem cậu gần đây bị cảm, hắt xì hơi liên tục, nước mũi chảy tùm lum, ghê tởm chết, còn muốn ăn tôm hùm của tớ, nếu như bị cậu truyền nhiễm, vậy diễn viên nam chính giỏi nhất tớ còn dám mơ hay không hả?"

"Phải không?" Đáng ghét, dám chê bai cô tới mức đó, nếu cô còn không bật lại liệu cô vẫn còn là Vu Hữu An không a!

"Tớ, phi phi phi!" Hữu An thật không tiêu chuẩn hướng lên trên phần đồ ăn của Bách Thành phun nước miếng, còn hắt xì hơi vài cái, "Ắt xì, ắt xì."

Mặt Bách Thành đều tái rồi.

Như thế nào? Hấn còn dám ăn sao? Hữu An khiêu khích nhìn hấn. Cuối cùng, Bách Thành đành phải cống hiến phần tôm hùm của hấn cho tên thổ phi ác liệt Vu Hữu An.

Coi như cô độc ác, bởi vì hấn không giống cô, không vệ sinh như vậy.

Hấn cứ như vậy trơ mắt nhìn Hữu An ăn uống no đủ, rồi mới phui mông bỏ chạy lấy người."Hắc, cậu ngay một câu cảm ơn cũng không cần nói a?"

"Cảm ơn." Còn miễn phí tặng một cú đầu chào cho hấn, sau đó lại muốn bỏ đi, mà Bách Thành cũng không cam tâm cứ như vậy để cô rời khỏi.

Hấn kéo cô trở về, khiến Vu Hữu An ngã ngồi ở trên đùi hấn.

"Cậu làm gì?" Cô ngồi ở trên bắp đùi hấn giống một con sâu róm, quay tới quay lui, nửa khắc không ở yên.

Hấn lại một chút cũng không để ý tới, còn hỏi cô, "Cậu buổi tối có rảnh không?"

"Hỏi cái này làm chi?"

"Hỏi cậu thì trực tiếp trả lời là được rồi, còn hỏi lại hấn hỏi cô làm gì?" Hấn còn cùng cô chơi chữ.

"Phải xem bạch mã hoàng tử của tớ có hẹn tớ hay không đã, nếu anh ấy hẹn, vậy tối nay tớ không rảnh."

"Vậy cậu đêm nay rảnh chắc, bởi vì chắc chắn tên đàn ông đó sẽ không hẹn cậu đâu."

"Nói cái gì hả!" Đáng giận! Thương cho hấn một quả đấm, liền trực tiếp đấm trên mặt hấn, nhưng lực đạo nho nhỏ, một điểm cũng không đau, nhưng hấn vẫn mắng cô một câu"Bạo Lực Nữ".

Hấn từ trong túi áo lấy ra một tờ thiệp mời, "Nè, cho cậu."

"Đây là cái gì?"

"Người đại diện cho tớ, nói tối hôm nay có buổi tiệc từ thiện, người tham gia đều là người của chính phủ thương gia nổi tiếng."

"Nhân vật chính phủ thương gia nổi tiếng? Tớ lại không có hứng thú." Hữu An tùy tay quăng, nhìn cũng không nhìn tới một cái, vứt đi như kiểu vứt giấy rách.

"Cũng có minh tinh." Bách Thành thêm vào.

"Cái gì? Minh tinh!" Nghe được có diễn viên minh tinh màn bạc, ánh mắt Hữu An đều phát sáng lên, giống hệt tên tiểu thái giám, vô cùng cung kính nhặt lại cái thiệp mời, còn khẽ thổi, phủ bụi đi, không để bụi bẩn dính trên thiệp mời, hai mắt cô sáng chói nhất thời coi thiệp mời như trâu ngọc, nịnh nọt hỏi hấn, "Có minh tinh nào tới dự?"

"Tớ làm sao mà biết, đám diễn viên điện ảnh minh tinh đó tớ không quen ai hết." Hấn không xem tin tức giải trí, nhiều nhất hấn chỉ biết đến một người là Cao Kim Tô Mai, Đó là mới vì cô ấy là Ủy viên lập pháp.

"Sao, cậu đi hay không đi?"

"Tớ đi hay không đi có quan trọng như vậy sao?"

"Cậu đi tớ sẽ đi."

"Hi hi." Hữu An cười rất ái muội, đủ để thấy được cô hiểu lầm ý tứ của hắn rồi.

"Tớ là bởi vì không có bạn gái cho nên mới mời cậu đi cùng, cậu đừng luôn dát vàng lên mặt mình, lại nghĩ rằng tớ yêu cậu đúng không? Cậu dạo này bệnh hả? Không chỉ có ảo tưởng, nghe lầm, còn thần kinh không bình thường." Hắn liên tiếp nhủ mày, bàn tay còn phủ lên trán của hữu An, xem cô có phát sốt hay không.

Tên chết tiệt đáng ghét kia! Không có một câu hay ho.

Hữu An chán ghét gạt tay hắn ta, rất muốn kiêu ngạo phang cho hắn một câu, tớ không rảnh, nhưng là —— có mình tinh nha!

Được rồi, cô liền ủy khuất một chút. "Máy giờ tới đón tớ?"

"Bây giờ rùi."

"OK, đến lúc đó gặp."

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Theo Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Đúng bảy giờ rưỡi, hắn vẫn dùng phương pháp cũ tiến vào phòng cô, may mắn giờ phút này Hữu An đã thay xong quần áo, bằng không còn có thể không để cho hắn no mắt sao?

Tối hôm nay cả hai bọn họ đều mặc trang phục long lẫy tham dự, Bách Thành mặc tây trang, Hữu An mặc bộ lễ phục màu hồng đào.

Lễ phục hai người đều rất quen mắt, bởi vì —— đúng rồi, đúng rồi, chính là hai bộ quần áo mà một tháng trước bọn họ tham dự bữa dạ hội tốt nghiệp đều đã mặc qua.

Không còn cách nào khác nha, ai bảo bọn họ là những sinh viên mới tốt nghiệp nghèo chứ, tuy rằng hiện tại Bách Thành đã tấn thăng làm "Người có công việc tốt" —— trong bóp da của hắn có 5 vạn tệ, điều đó đối với Hữu An mà nói đã xem như con số thiên văn rất lợi hại rồi.

"Chúng ta đi bằng gì?"

"Tớ chỉ có xe máy."

"Cái gì? Mặc như vậy cậu chạy xe máy?" Hữu An cao giọng, mặc như vậy ngồi xe gắn máy không đúng với khí chất của cô a.

"Bằng không làm sao bây giờ? Gọi chiếc taxi?"

"Muốn đi đâu?"

"Thiên Mẫu."

"Đó rất xa nha! Vẫn là lái xe motor thôi." Khí chất so sánh với tiền, Hữu An vẫn cảm thấy tiền quan trọng hơn, tuy rằng cô biết cho dù gọi taxi cũng sẽ không thể là cô phải trả tiền, nhưng cô vẫn rất đau lòng.

"Vậy đi thôi." Hắn đặt cánh tay lên hông mình muốn để Hữu An khoác tay hắn.

Giờ phút này tiếng chuông cửa vang lên.

Hữu An không khoác tay Bách Thành, liền chạy bịch bịch xuống lầu.

"Hữu An." Hắn vội vàng kêu cô.

"Làm chi?" Cô quay đầu lại nhìn hắn.

Hắn tức giận đến đỉnh đầu chực bốc khói, lại còn phải dặn dò cô, "Khí chất, khí chất, OK?"

"Được rồi, đã biết." Lẳng nhà lẳng nhặng, sớm biết vậy sẽ không đáp ứng hắn, đi tham gia bữa tiệc quý quái kia.

Hữu An chinh lại, giả bộ rất có khí chất tiêu sái đi xuống lầu, mở cửa, là tuyển cử nghị viên cấp thành phố, số 1 đến thăm hỏi, người kia nói: "Làm ơn, làm ơn, xin ủng hộ người đề cử số 1."

Người kia tự khoe phải làm một mỹ nữ có khí chất Vu Hữu An tiểu thư, cư nhiên rất có tinh thần phấn chấn, rất có sinh lực phụ họa thêm với người ta, thẳng thắn la lớn: "Đồng Toán, Đồng Toán." Sau đó còn giơ tay ủng hộ.

Bách Thành xuống lầu nhìn thấy chính là một màn này. Hắn đột nhiên thật hối hận quyết định bản thân muốn dẫn Hữu An đi tham dự bữa tiệc tối nay, bởi vì tối hôm nay hắn mới sâu sắc hiểu được câu nói "Cầu không đổi được thói ăn phân", muốn Hữu An trở nên có khí chất, đó là rất khó, bởi vì cô căn bản không có cái mỹ đức này.

***

"A, F4——"

"A, Kim Thành Vũ ——"

Hữu An đến hội trường luôn luôn quý kêu, quý kêu.

Khí chất cái gì hả, cái gì mà chán tỉnh, không có, cái gì cũng không có! Khi Hữu An nhìn thấy đám minh tinh trong lòng của mình, cô đã sớm đã quên đi mình là ai, nhảy nhót khắp phòng, xin chữ ký khắp nơi.

Bách Thành tách ra, không muốn đi sau tên Hữu An mất mặt này, mà Hữu An một chút cũng không để ý, bởi vì cô còn có rất nhiều việc phải bận bịu, cô giống cái PAz chạy tới chạy lui khắp hội trường, thu thập tất cả những tấm hình có chữ kí của những minh tinh cô hâm mộ, thu thập cũng khá khá, mới nhớ tới lúc này cô chưa ăn gì cả.

Mấy giờ rồi ?

Nhìn thời gian, chết cha, sắp chín giờ, cô còn chưa ăn bữa tối nha. Hữu An chạy đến Buffet Bar cầm lấy cái khay, nhìn đến những món ăn bày la liệt, thật sự là muốn chết a! Có gan ngỗng, trứng cá, hào sồng đều là món ăn thượng đẳng, bắt quá, những món đó cô không dám ăn, bởi vì cô là "Không có lộc ăn", từ nhỏ đã mệnh khổ, ăn không quen loại nguyên liệu thượng đẳng, chỉ thích những món như kiểu tôm chiên, bít tết.

Oa, chỉ cần ăn những thứ đó, cô đã thấy rất ok rồi.

Thời gian sau đó, hai cái chân của Hữu An căn bản là dính tại bên cạnh Buffet Bar, hoàn toàn không rời khỏi, cô nhét đầy bụng thức ăn, lúc bữa tiệc tiến vào giai đoạn cao trào nhất, Bách Thành chạy đến tìm cô.

"Cậu còn ăn!" Lấy xuống dao nĩa đĩa trên tay cô đặt xuống, muốn Hữu An đi theo hắn.

"Đi đâu?"

"Theo tớ đi là được, đừng nói nhiều." Thật sự là ầm ỹ muốn chết, còn nữa, xem cái vẻ đức hạnh hiện tại của cô kia, ăn thành như vậy, như con nít!

Hắn từ trong túi áo lấy ra chiếc khăn tay.

Khăn tay nha! Tên nhóc A Bách hồi nhỏ luôn quên cất móng tay, mang giấy vệ sinh, bây giờ lại tùy thân mang theo khăn tay!

A Bách hắn thật sự trưởng thành rồi. Hữu An không thể không thừa nhận.

Hắn giúp cô lau những dầu mỡ dính trên miệng cô, lại nhỏ giọng dặn dò Hữu An, "Sắp diễn ra bán đấu giá từ thiện."

"Hàng gì?"

"Người."

"Cái gì? !" Hữu An ánh mắt trừng lớn. Muốn chết, nơi này thì ra là có buôn bán đen tối!

"Không phải là loại cậu nghĩ đâu."

"Bằng không thì là loại nào?"

"Đây coi như là một trò chơi vô bổ của đám thượng lưu, đơn vị tổ chức sắp xếp vài người đàn ông để cho các quý cô quý bà cạnh tranh đấu thầu, tiền kiếm được sẽ quy vào quỹ từ thiện của hiệp hội."

"Nghe qua có vẻ như kẻ có tiền lắm chuyện mới chơi trò này, lại còn mượn danh hành thiện để làm." Hữu An phê bình từ phía, "Vậy cậu dắt tớ đến đây làm gì? Cậu muốn ta giúp cậu mua nam nhân a." Ánh mắt của cô thật hạ lưu nha.

"Cậu truyện đàm mỹ xem nhiều quá rồi đó!" Cho nên tư tưởng mới không thuần khiết.

"Tớ nào có xem truyện tranh nam mỹ đâu! ;"

"Còn không có, lần trước tớ ở dưới gầm giường nhìn thấy một chồng?" còn từng chồng từng chồng một dày khụ, bên trong truyện chắc chắn có những quyền khiến người ta chảy máu mũi a.

"? ? Cậu lại chạy đến phòng tớ." Tiểu Nhân! Đánh hấn một cái.

Hắn thừa cơ bắt lấy tay Hữu An, muốn cô đừng náo loạn."Tớ nói thật, lát nữa tớ cũng phải đi lên."

"Bị bán đầu giá?"

"Cậu giờ mới hiểu hả." Bằng không hấn cần gì khăn trương như vậy."Cho nên cậu phải đợi ở đây, lát tớ lên sàn, cậu phải ra giá mua tớ."

"Vì sao tớ phải mua cậu?" Làm ơn đi, cô đối với hấn hấn một chút hứng thú cũng không có, được rồi, cứ coi như cô đối với a Bách có hứng thú đi, hai nhà bọn họ khoảng cách gần như vậy, muốn có cơ hội hạ thủ còn nhiều mà, cô cần gì bỏ tiền mua hấn a? Vậy thật lãng phí tiền a!

Việc này nhất định có ẩn tình khác. Ánh mắt của cô ngấm hấn từ trên xuống dưới, mà Bách Thành thì sao, thái độ hấn trở nên rất kỳ quái, áp úng cả buổi, một câu nói cứ ngậm ở trong miệng, không thoát ra khỏi miệng.

Á, cô đã biết!

"Cậu không phải là sợ không có người mua cậu, cậu sẽ cảm thấy thật quê." Hữu An bỗng chốc liền bóc trần sự ngại ngùng trong hấn.

Hấn từ nhỏ chết vì sĩ diện, sau khi lớn lên lại có không ít nữ sinh không có mắt cực ái mộ hấn, hiện tại nếu để cho hấn phát hiện ra hấn tốt nghiệp xong, giá trị con người không được như xưa, vậy sẽ khiến hấn quê a? Hấn có phải nghĩ như vậy không? Ánh mắt Hữu An rất hừ, đã vậy còn cười gian như trộm, khiến cho Bách Thành một người đang có việc lụy người không thể không cúi đầu thừa nhận, "Đúng rồi, đúng rồi, chính là như vậy. Hấn chính là sĩ diện, thì sao nào."Có đáp ứng hay không?"

"Rất khó đáp ứng."

"Vì sao?"

"Bởi vì ta không có tiền a." Hấn không tin phải không? Được rồi, cô còn đem chiếc ví xinh xắn màu hồng đào đưa cho hấn xem, bên trong một xu cũng không có, bởi vì túi của cô là để đồ trang điểm, bên trong chỉ có gói giấy ăn, chỉ trị giá 5 tệ. Dùng 5 tệ mua hấn, vậy A Bách cũng không tránh khỏi việc mất giá.

"Đáng ghét!" Hấn mắng một tiếng, nghĩ gì đó, quyết định đem bóp da của mình giao cho Vu Hữu An.

"Sao hả? Cậu muốn dùng tiền của mình mua chính mình hả? Đây là hành vi ăn gian nha!"

"Cậu quản tớ, tóm lại cậu lát nữa phải ra giá đặt mua tớ, để tớ khỏi mất mặt khó coi, biết không?" Bách Thành nghiêng răng nghiêng lợi dạn dò Hữu An đừng làm hỏng chuyện của hấn.

"Đã biết, đã biết ;" Hữu An vỗ vỗ đầu vai hấn, cô làm việc, hấn còn lo lắng cái gì chứ?

Giao cho cô làm việc, hấn thật đúng lo lắng, bởi vì hấn rõ ràng có nhắc với cô rằng, hấn bị xếp ở gần cuối màn biểu diễn mới đem ra đấu giá, cô thế nào mới vô buổi biểu diễn đã ra giá, đã thế còn la lớn "Tôi, tôi, tôi ——"

Ngu ngốc, cạnh tranh đấu thầu là không cần giờ tay, không cần kêu tôi, tôi, của tôi, cạnh tranh đấu thầu chỉ cần lấy số thứ tự, sau đó hô ra cái giá mình muốn mua là được, Hữu An cô không xem trên TV cũng phải biết kiến thức thường thức này a.

Còn có, cô sớm ra giá như vậy, là muốn mua ai a?

Bách Thành thò đầu ra, phát hiện đối tượng mà Hữu An muốn mua là một thành viên của một nhóm nhạc thần tượng đang nổi tiếng đình đám hiện nay, mục đàn bà chết tiệt kia, cô còn ra giá 10 vạn tệ!

Cô không phải nói là cô không có tiền sao? Thế nào có thể ra tay hào phóng như vậy!

? ? Cô ta không phải là muốn lấy tờ chi phiếu kia trong bóp tiền của hấn chứ! Đó là tiền hụi mẹ hấn giao cho hấn quản lý a! Bách Thành hung hăng trừng mắt nhìn qua nhưng Hữu An không thấy được, cô còn đang đứng ở bên kia vui vẻ cùng người phụ nữ khác cạnh tranh đấu thầu.

Mười vạn, 11 vạn. . . . .

Mức đấu giá liên tiếp lên cao, sắc mặt Bách Thành là càng lúc càng khó coi.

V V V

"Bạn đang làm cái quỷ gì thế hả?"

Hoạt động cạnh tranh đấu thầu kết thúc, Bách Thành lập tức liền vọt tới trước mặt Hữu An hỏi tội, "Tớ hỏi cậu, cậu vừa mới vì sao không ra giá mua tớ?"

"Bởi vì tớ, bởi vì tớ tiêu hết tiền cậu đưa cho tớ rồi a." Cô dùng năm vạn tệ để mua một tiểu minh tinh cũng không nổi tiếng mấy, không có biện pháp a, bằng giá của những người khác đều rất cao, cô căn bản mua không nổi, nhưng cô càng nghĩ càng không cam lòng, rồi mới mua một tiểu minh tinh không có tiếng tăm gì nhiều, oh, thật đáng ghét nha, cô một chút cũng không thích người kia.

"Sớm biết rằng thế này đã ra giá mua cậu rồi." Là cô chơi hơi quá tay, đã quên mất việc ở đằng sau tiết mục A Bách đang chờ cô ra giá mua hán, cô ở giai đoạn đầu buổi diễn đã chơi quá mức.

"Bạn còn dám nói!" Hán nổi cơn giận như muốn bóp chết người phụ nữ trước mắt này, cô coi hán là gì hả!

"Bạn đừng tức giận, tớ không ra giá mua cậu, nhưng vừa mới rồi không phải là có một cô gái rất đẹp, rất đẹp đã ra giá mua cậu sao? Đó là một đại mỹ nhân đó, là kiểu mẫu con gái mà cậu thích nhất nha, điện nước đầy đủ, đã vậy cậu còn có cái gì phải oán giận chứ?"

"Cô ta là không có gì phải nói, tớ oán giận chính là cậu!" Hán chính là nuốt không được cục tức kia xuống bụng, cô thế nhưng vì tên đàn ông khác đã quên mất sự tồn tại của hán, vừa rồi nếu không phải có cô gái cạnh tranh đấu thầu kia, ra giá mua, như vậy hán xác định chắc chắn rằng mình sẽ phải đứng trợ thân trên sân khấu.

"Bạn lát nữa đi làm sạch cổ cho tớ."

"Muốn rửa sạch cổ làm chi a?" Cô còn giả ngu.

"Chờ tớ lau sạch cho a, " hán nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hán đều đã giận tới cái mức này rồi, Hữu An còn cười được.

Cô đi theo đằng sau Bách Thành hỏi: "A Bách, tớ hỏi cậu a, cậu nói vị đại mỹ nữ kia ra giá mua cậu muốn làm chi a?"

"Bạn nói xem? Nếu cậu có thể thuận lợi mua được Kim Thành Vũ, cậu muốn cùng hán làm chi?"

"Muốn cùng hán yêu đương, muốn đi ăn tối cùng anh ta."

"Rồi sao nữa?"

"Không có "sao" nữa a."

"Trẻ con." Hán cười nhạo, bởi vì hán có thể làm chuyện tà ác hơn nhiều so với suy nghĩ trong đầu cô. Thôi, không cần làm vẩn đục tâm linh thuần khiết của con nít, tuy rằng tuổi của cô bằng tuổi hán.

"Bey-bey." Bách Thành vỗ vỗ đầu cô, cứ như vậy nói tạm biệt với Hữu An, rồi mới đi theo người phụ nữ đã ra giá mua hán nghênh ngang đi tới chiếc xe xa hoa, mà Hữu An còn đang suy nghĩ câu nói kia của Bách Thành "Rồi sao nữa", hán đến cùng còn có thể có cái gì "đằng sau" a?

Hữu An cố gắng suy nghĩ, vắt kiệt trí não cũng phải nghĩ cho ra, rồi mới cô nghĩ tới nụ cười thần bí của Bách Thành trước khi đi, vẻ tươi cười kia xem ra rất giống với biểu cảm của đại sói xám muốn làm thịt cô bé quàng khăn đỏ. . . . .

Óe, chẳng lẽ là A Bách cậu ta định. ....

"A! Chờ tớ, tớ cũng muốn đi !" Hữu An đuổi theo, nhưng hai chân của cô làm sao so được với xe bốn bánh.

Có rồi, cô có thể sử dụng dịch chuyển tức thời, nhưng đầu tiên cô phải biết trước A Bách cùng vị đại mỹ nữ kia muốn đi đâu a!

Đúng rồi, trong nhà có cuốn sách ma pháp, cô có thể lợi dụng nó!

Hữu An dùng suy nghĩ để dịch chuyển tức thời trong nháy mắt đưa mình quay về nhà.

***

"Hữu An! Em muốn chết, em dám sử dụng sách ma pháp! Em nói mau, bộ ngực em gần đây càng ngày càng lớn, có phải là kết quả của việc sử dụng ma pháp?" Hữu Vọng đã chú ý Hữu An thật lâu, hôm nay quả nhiên bị cô bắt được, cô đương nhiên muốn hỏi cho rõ ràng, giải thích minh bạch, bởi vì cô cũng cảm thấy bộ ngực của mình quá nhỏ đi.

"Hữu Vọng, chị đừng phiền em nữa, em đang có chuyện quan trọng muốn làm." Hữu An đẩy tay Hữu Vọng ra, lách ca lách cách chạy lên lầu.

Hữu Vọng đuổi theo phía sau, cô truy đuổi Hữu An tới tầng cao nhất, nhìn thấy Hữu An từ trong tủ xây trong vách tường lấy ra một cuốn sách ma pháp thật dày.

"Á, thì ra em giấu ở chỗ này!" Bị cô bắt gặp rồi nhé, xem Hữu An còn chối thế nào.

"Hữu Vọng, chị ồn ào nha, chị không thấy em đang vội sao? Chị cứ lằm bằm suốt, như vậy em sao có thể tĩnh tâm đọc chú ngữ?"

Hữu An hưng hăng cần nhần với cô chị của mình, còn kêu Hữu Vọng đi rót ly nước cho cô uống, cô khát nước muốn chết a.

"A." Hữu Vọng thật đúng nghe lời, thực đi rót chén nước vội đưa tới cho Hữu An uống.

Rót xong nước, đi vào phòng, Hữu Vọng phát hiện sắc mặt Hữu An rất khó xem "Sao thế?"

"Em tìm không thấy A Bách." Tức chết cô rồi. Hữu An cầm chiếc khăn tay lúc này Bách Thành đưa cho cô xài, cô đang lợi dụng cái khăn tay kia k niệm chú, lại thủy chung tìm không thấy hần, đây là xảy ra chuyện gì?

"Ai nha! Có phải hay không cái khăn tay này căn bản không phải của A Bách? A Bách nhà các người đa tình như vậy, nói không chừng cái khăn này là của một trong nhiều cô gái xung quanh cậu ta."

"Cái gì kêu là 『A Bách nhà các người』?" Hữu An híp mắt lại, trừng mắt với cô chị."A Bách không phải là của em, OK?"

"Được rồi, được rồi, OK, OK mà." Không phải thì không phải thôi, Hữu An cần chi tức giận lớn vậy chứ! Á! Chẳng lẽ việc tìm hay không tìm được A Bách lại quan trọng vậy hả?

"Em tìm A Bách có việc gấp sao?" Hữu Vọng rất sợ thế lực ác, vừa thấy biểu cảm trên mặt Hữu An rất không dễ coi, khí thế cường mạnh lúc này liền chuyển sang mềm nhũn.

Cô hòa khí lễ độ hỏi Hữu An, cô em gái mình lại không chút nào để ý đến cô, chỉ biết ôm sách mà pháp chạy thành thịch xuống lầu, Hữu Vọng muốn kéo cô em gái lại không nổi.

Hu hu hu, cô thật đáng thương a, rõ ràng cô là chị gái, vì sao cô luôn phải chịu Hữu An khổng chế a?

***

A Bách một đêm không trở về a.

Hỏi cô vì sao biết? Vô nghĩa, đêm qua cô ở trong phòng hần đợi hần nguyên một buổi tối, hần có trở về ngủ hay không, cô còn có thể không biết rõ sao?

Hần thật sự là quá vô sỉ, thế nhưng cùng một cô gái xa lạ qua đêm ở bên ngoài, hần cùng cô gái kia rốt cuộc đã làm ra cái chuyện tốt gì đây?

Hữu An cả buổi tối không ngủ, cuối cùng đã đem được nụ cười ái muội trước khi đi của A Bách giải thích rõ ràng. Hần nhất định là muốn cùng đại mỹ nữ kia làm chuyện đó đó, hần thật sự là rất không có đạo đức.

Cô tức giận đến nổi bẻ gãy mất mấy cây viết chì.

Hôm nay cảm xúc của Hữu An rất khác nha. Tường Kiện Văn người luôn được Hữu An chú ý tới phát hiện ra cô không giống với ngày thường.

Chuyện Hữu An thăm mền hần, hần không phải không biết, chỉ là hần là một người đàn ông thành công trong sự nghiệp, hần xứng đáng hơn với người phụ nữ có điều kiện tốt hơn nữa, mà Hữu An chỉ là cô gái vừa mới tốt nghiệp đại học, đã thế còn là tạp vụ văn phòng, mị lực của hần không nên lãng phí ở trên người cô, bất quá thành thật mà nói, ánh mắt cô sùng bái hần thật đúng có thể gây cho hần cảm giác hư vinh, khoảng thời gian có ánh mắt của cô dõi theo, công việc nhàm chán vô vị trong văn phòng của một lãnh đạo trí thức cũng khiến hần thấy thú vị làm việc hằng say, mà cô hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Cô lại không nhìn trộm hần nữa a! Hại hần cảm thấy hôm nay làm việc không chút thú vị gì hết.

Có lẽ hần nên cho cô một chút cổ vũ, để Hữu An có niềm tin, sau đó đối với hần càng ngày càng si mê lưu luyến.

Oh, có lẽ đây mới là cử chỉ sáng suốt, có lẽ hần không nên bơ lác với Hữu An suốt, cô dù có yêu hần, mê luyến hần hơn nữa, cũng không có khả năng luôn đơn phương bỏ ra mà không có gì hồi đáp.

Được rồi, cứ cho cô ấy một nụ cười đi nào.

"Hữu An." Hần gọi cô, rồi mới cho cô một nụ cười.

Vấn đề là Hữu An vốn không nghe thấy hần đang kêu cô, hiện tại toàn bộ tâm tư của cô đều ở trên người Bách Thành, trong đầu cô luôn xuất hiện hình ảnh Bách thành và người phụ nữ kia đang làm gì gì đó, thật sự quá hồ thẹn đi.

Đáng giận! Bút chì lại bị bẻ gãy thêm một cái.

Biểu cảm phẫn hận của cô khiến Tường Kiện Văn sợ nhảy dựng lên.

Hữu An sao lại tức giận vậy a? A! Có phải nụ cười của hần không đủ rực rỡ, hay là thành ý của hần không đủ?

Nếu không, hần mời cô cùng đi ăn tối cũng được, việc này đối với Hữu An người luôn luôn mê luyến hần mà nói, hần là lễ vật từ trên trời rơi xuống a.

"Hữu An, tối nay em có rảnh hay không? Uh —— em có muốn đi cùng tôi ra ngoài ăn bữa cơm, tôi vừa khéo. . . . ." Ách, lời nói đột nhiên bị nghẹn lại ở trong cổ họng nói không nên lời, bởi vì Hữu An làm chỉ nhìn hấn như vậy? Hấn có cái gì không đúng sao?

"Tan tầm sao?"

"Uhm." Tường Kiện Vãn gật đầu, rồi mới lộ ra nụ cười hấn tự cho là mê người nhất, nếu bình thường, Hữu An sớm đã bị hấn làm cho thất điên bát đảo, nhưng hôm nay cô không rảnh, cô còn có chuyện càng quan trọng hơn muốn làm.

Cô chạy nhanh thu thập đồ đạc, lấy tốc độ như hỏa tiễn xông về nhà.

Cô hôm nay nhất định phải tóm được Trần Bách Thành.

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Theo Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cô thật sự tóm được hấn rồi.

Bởi vì hấn có thói quen khó đổi, là ngủ ở trên giường cô.

Đúng, cô biết phòng của hấn mỗi khi đến buổi chiều thì nóng khiến cho người ta phát điên, nhưng hấn không biết bật điều hòa sao? Làm chỉ vì tiết kiệm một chút xíu tiền điện rồi chạy đến tá túc phòng cô, thật đúng là ngựa quen đường cũ, không biết xấu hổ. Hữu An nhấc chân lên, vốn là muốn hung hăng đá hấn một cái, nhưng là ——

Đội đã, cô không phải là rất muốn biết Bách Thành tối hôm qua đã làm cái gì sao? Vậy tại sao cô không bước vào nhà hấn để xem giấc mơ của hấn, người ta không phải hay nói, ban ngày nghĩ đến đêm mới nằm mơ sao, nói không chừng sẽ có thu hoạch rất lớn a.

Được, cứ như vậy làm đi, nhưng ——

Ý, sách ma pháp của cô đâu? Sách ma pháp của cô đã chạy đi đâu rồi? Hữu An tìm đi tìm lại khắp gầm giường, sao có thể tìm không ra chứ? Ngày hôm qua rõ ràng cô có đặt nó tại đây mà!

Oái! Cô đã biết!

"Vu Hữu Vọng!" Hữu An nghiêng răng nghiêng lợi lao ra, nhưng cô vẫn nhớ rõ phải đè nén giọng nói nhỏ lại, bởi vì không thể đánh thức Bách Thành dậy.

***

"Chị trộm sách ma pháp của em chính là đem chính mình làm thành cái bộ dạng này hả? !" Hữu An xông tới phòng của Hữu Vọng, không nhìn thấy hình bóng của Hữu Vọng đâu hết, nhưng cô nhìn thấy một chú thỏ trắng rất đáng yêu, Tiểu Bạch Thỏ có đôi mắt hồng hồng, còn sút môi, thật đáng yêu, hơn nữa khuôn mặt kia thật đúng là khuôn mặt của Hữu Vọng chị ba của cô.

Tiểu Bạch Thỏ ở bên chân Hữu An gọi tới gọi lui, dùng ánh mắt nói Vu Hữu An: cứu ta, cứu ta ——

Nhưng là Hữu An vốn không để ý tới Hữu Vọng, bởi vì chị ấy đáng bị thế, "Ai kêu chị trộm sách ma pháp của em." Hữu Vọng cũng không tự đánh giá bản thân xem bản thân có bao nhiêu thiên phú a.

Ở nhà các cô, tính ra cô em gái Hữu Lạc thông minh nhất, ngốc nhất chính là chị ba Hữu Vọng rồi, ngay cả đến thi tiểu học bà chị của cô cũng phải dựa vào quay cóp mới có thể thi đậu.

Aiz, người ngốc nghếch phải chịu thôi, để ý tới bộ ngực bự hay bé làm chi nữa, hiện tại đem hình dáng mình ra nông nổi này, trách ai được?

Hữu An xách Tiểu Bạch Thỏ lên, không cho nó chiếm giữ trên sách ma pháp.

Hữu Vọng đáng thương tội nghiệp nhìn Hữu An, ánh mắt của cô tựa hồ muốn nói: cứu ta, cứu ta ——

Nhưng, Hữu An làm gì có thời giờ a? Cô hiện tại rất muốn mau chóng tiến vào giấc mơ của A Bách để phá hoại, thuận tiện xem hấn có mơ giấc mộng xuân không, trễ rồi, nếu hấn tỉnh, vậy thì không còn kịp rồi.

"Được rồi, được rồi, đợi lát nữa sẽ cứu chị, hiện tại em có chuyện quan trọng hơn phải làm." Hữu An vì sợ Hữu Vọng đuổi theo, làm hỏng chuyện của cô, thế là đành đem Tiểu Bạch Thỏ đặt ở trên cửa sổ, để Tiểu Bạch Thỏ ngồi hứng gió, bởi vì cô biết Hữu Vọng sợ nhất là độ cao, với độ cao như vậy Hữu Vọng hẳn là không dám nhảy xuống.

Hữu An yên tâm đi, mà Hữu Vọng thì sao? Cô đội lớp thân phận Tiểu Bạch Thỏ đáng thương tội nghiệp nhìn ánh trăng trên trời, cô phát hiện cô đã đói bụng, cô cũng phát hiện dưới lầu có một con chó giống sói, biểu cảm của nó thật hung ác, thoát nhìn giống như cũng đói bụng.

Hu —— hu hu ——

Hữu Vọng đang kêu khóc, muốn gọi Hữu An mau trở về, nhưng Hữu An bỏ đi rất nhanh, căn bản nghe không được tiếng cầu cứu của cô. Làm sao bây giờ?

Hữu Vọng khóc, cô thật sự là một Tiểu Bạch Thỏ đáng thương.

***

Hữu An dựa theo phía trên cuốn sách ma pháp chỉ thị, niệm chú ngữ đi vào trong giấc mơ của Bách Thành, tên xấu xa này quả nhiên đang mơ mộng xuân, hơn nữa ——

Aiz ôi, háo sắc a, bọn họ thế nhưng lại làm ở phòng bếp nha!

Bách Thành để cô gái kia tỳ trên bàn ăn, cặp mông tuyết trắng vênh lên cao, cô gái kia hình như rất hưng phấn, cho nên khuôn mặt chôn ở trên mặt bàn rên rỉ, cô nhìn không rõ gương mặt cô ta, nhưng, vậy cũng không quan trọng, không vấn đề, bởi vì cô gái kia có bộ dạng ra sao cũng không quan trọng, cô chỉ muốn nhìn quá trình diễn ra đặc sắc và kích động ra sao mà thôi.

Nhìn kia, A Bách thật đúng là lớn mật nha. Tay hắn còn vòng qua thân thể của cô gái đó, vuốt ve bộ ngực của cô ta, nhào nặn như vậy, vân vê như vậy, hại trái tim của cô bịch bịch đập không ngớt, thì ra xem lên phim sex chính là loại cảm giác vừa hưng phấn vừa khản trương này, A Bách thật sự là rất không biết xấu hổ, hắn làm sao có thể làm động tác hạ lưu như vậy chứ?

Ý, đợi chút, bên hông cô gái kia có một nốt ruồi, hình như là giống hình ngôi sao. Hữu An đến gần một chút nhìn.

Muốn chết a, thật sự là hình ngôi sao, hơn nữa giống như đúc hình nốt trên người cô. Hữu An vốn đang không tin, cô còn mở ra áo sơ mi của chính mình ra để xem.

Hình dạng giống nhau như đúc, vị trí không sai chút nào!

Cô gái này đến cùng là ai?

"Ngẩng đầu lên để tôi xem!" Hữu An kêu to.

Đang High đến mức không chịu nổi hai người này bị rống to một tiếng khiến sợ hãi, hai người ngừng lại, khuôn mặt nghiêng nhìn ra chỗ phát ra âm thanh.

Hữu An nhìn thấy khuôn mặt của cô gái kia, cô thiếu chút nữa ngất đi.

Muốn chết, cô gái kia căn bản chính là cô?

"Tách ra, tách ra, cậu ngu ngốc a, cậu làm sao có thể để hắn làm cô?" Hữu An phì nhò bản thân, mắng bản thân không biết xấu hổ, cô còn động thủ động cước muốn tách Bách Thành cùng bản thân ra, nhưng bất luận cô là ra sao dùng sức tách la thế nào, cũng đều không tách được hai người đang giao hợp đó lại.

Cái này rất hổ thẹn, rất không biết xấu hổ rồi.

"Cậu vì sao để hắn đối với cậu như vậy lại như kia?" Hữu An khoa tay múa chân kể lể với chính mình mà không hề giống chính mình kia.

Bởi vì cái biểu cảm trên mặt Hữu An kia rất kiêu mị a, giống như thật hưởng thụ một hồi tình ái đại chiến vừa mới kia, chết tiệt, cô vẫn là xử nữ nha, cô còn chưa được hưởng thụ qua lạc thú tình ái, người phân thân của cô thì đã đạt tới cao trào rồi, trên đời này còn có cái gì là thiên lý đáng nói nha!

"Tôi không biết a." Hữu An phân thân cũng thật vô tội, cô thậm chí cả chính mình làm sao có thể cùng Bách Thành lên giường đều không biết.

"Đây là mộng của hắn nha." Hữu An phân thân chỉ vào Bách Thành, nói cho Hữu An hung dữ biết, Bách Thành là tên đầu sỏ gây nên, cô là người bị hại vô tội.

"Cậu, cậu, cậu ——" Hữu An tức không chịu được, ngay cả nói chuyện cũng đang phát run, cô một ngón tay kẹp lấy chóp mũi Bách Thành, mắng hắn, "Không biết xấu hổ!"

"Tớ tại sao lại không biết xấu hổ?"

"Cậu có ý dâm với tớ."

"Cái gì ý dân? Tớ cũng là thân bất vô kị có được không hà, bằng không cậu nghĩ rằng tớ thật sự thích làm chuyện đó với cậu sao a." Thái độ Bách Thành rất kiêu ngạo, giống như hấn chịu ở trong mộng cùng cô làm chuyện đó, là ông trời ban ân cho cô, sau đó, hấn không quản Hữu An đang phần nộ, tiếp tục làm chuyện hấn vui thích cảnh trong mơ.

Bọn họ hai người căn bản mặc kệ cô có ở tại hiện trường hay không, như cũ tiếp tục làm xong chuyện bọn họ chưa làm xong.

Đây là trong mộng của Bách Thành, bọn họ đương nhiên muốn làm như thế nào liền làm như thế ấy.

Hữu An tức giận đến sắp học máu.

Cái này rất không có thiên lý, cô làm sao có thể để hấn làm xằng làm bậy đối với mình? Cô nhất định phải đi ra ngoài ngăn cản Bách Thành giờ trò, cho dù hấn chỉ là đang nằm mơ cô cũng không thể khiến bản thân bị Bách Thành chiếm nửa phần tiện nghi.

Hữu An bay ra từ trong mộng của Bách Thành, trở lại hiện thực cuộc sống, mà tên đáng giận Trần Bách Thành kia hấn thì tốt rồi, sau khi chọc cô tức chết, hấn thì hoàn hảo nhân rồi ngủ ngon lành ở trên giường cô.

Ghê tởm chết mất! Thế nhưng ở trên giường cô mơ giấc mộng xuân, hơn nữa người trong mộng lại là cô!

Hữu An tức chết mất thôi. Cô nhấc chân lên liền hướng trên mông Bách Thành đá một cước, một cước đó liền đem hấn đá xuống giường, thật sự là quá sung sướng, ha ha!

Hữu An cực kỳ đắc ý, cô vỗ vỗ tay chờ hấn tỉnh lại.

Bách Thành cả người té dưới giường, đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại, hai con mắt hấn mở cực to, như vẽ bỗng chốc vẫn không thể từ sự kích tình mãnh liệt trong mộng trở lại hiện thực cuộc sống.

Hấn chớp mắt, nhìn người đã hấn xuống giường, tên đầu sỏ hại hấn chật vật như vậy. Đáng giận!"Cậu làm chi đá tớ?"

"Ai cho cậu ngủ trên giường tớ?"

"Tớ ngủ giường của cậu cũng không phải hôm nay, hay mấy ngày nay, cậu sao hiện tại mới phát cáu? Khó ưa, cậu có biết cậu đã làm hỏng chuyện tốt của tớ hay không!" Mộng đẹp bị phá, tính khí của hấn cũng không tốt được đến đâu.

"Chuyện tốt?" Hữu An nheo mắt lại. Hấn lại dám nói với cô hấn cùng cô ở trên giường lăn lộn, làm cái loại chuyện vừa ghê tởm vừa hạ lưu kia gọi là chuyện tốt? !

Hữu An hung hăng trừng mắt nhìn hấn, nhưng lại không cẩn thận nhìn đến chỗ dừng quần hấn đang phình lên kia, đó dễ dàng thấy hiện tượng ham muốn chưa được giải quyết.

Thật sự quá vô sỉ rồi."Cậu rốt cuộc là ở trên giường của tớ nghĩ tới chuyện hạ lưu gì thế? Cậu nhìn xem cái bộ dạng này bây giờ của cậu ra thể thống gì hả!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi lấy tay chỉ phía xa dưới háng hấn.

Bách Thành cúi đầu nhìn xuống. Hấn cương rồi !

Nói nhảm, mơ cái loại giấc mộng này, hấn đương nhiên sẽ có phản ứng, chẳng qua chỉ là hấn đánh chết cũng không thừa nhận, Hữu An cũng sẽ không thể biết hấn làm gì trong mộng.

"Cậu bớt nhảm đi được không được? Đây là phản ứng sinh lý tự nhiên, nam nhân chỉ cần vừa ngủ dậy đều sẽ đứng lên như thế." Hấn nói dối không đời sống.

"Phải không?" Cô nheo mắt lại rõ ràng là không tin hấn.

"Đương nhiên, bằng không cậu nghĩ rằng tớ và cậu có thể ở trên giường cậu làm chuyện tốt gì? Làm mộng xuân sao?"

"Cậu đúng là như thế!"

"Vớ ai?"

"Đương nhiên là vớ tớ."

"Cậu!" Hấn trừng lớn mắt, rồi mới không khách khí bật cười to, "Cậu thực sự nghĩ tớ bụng đói ăn quàng sao?"

"Bụng đói ăn quàng? Cậu đúng là có thể mở to mắt nói lời bịa đặt!" Cũng dám nói hành vi làm cùng cô chính là bụng đói ăn quàng, hấn một là sẽ không muốn làm, hai là làm xong rồi mà còn chê bai này nọ, phải biết rằng cùng hấn làm chuyện đó, cô cũng là rất bài xích a!

"Đừng cho là tớ không biết cậu đã làm chuyện tốt gì, vừa rồi tớ nhìn thấy hết rồi."

"Thấy cái gì?" Bách Thành trong lòng cả kinh, nghĩ rằng, Hữu An sẽ không thực sự biết! Nhưng, sao có thể, hẳn rõ ràng chỉ đang nằm mơ, làm sao có thể ngay cả hân mê cái gì cô cũng biết? Nhưng, nhìn thái độ Hữu An, giống như thật sự có chuyện đó.

"Tớ nhìn thấy. . . . ." Thấy cái gì chứ? Cô thật sự muốn đem thân phận cùng năng lực của cô nói cho hân biết?

Đang lúc Hữu An còn đang do dự, chị Hai xông vào.

Thật tốt, đã cứu cô một mạng, bằng không cô đúng là không biết thế nào tự bào chữa, nói cô nhìn thấy cái gì, còn nói cô sao có thể nhìn thấy.

"Chị Hai, chị sao có thể như vậy, không gõ cửa liền tiến vào!" Hữu An cản nhàn bà chị một chút, nhưng, không đúng a, "Chị không phải đang ở bên cạnh anh Lạc sao, sao lại trở về?" Muốn chết, chị hai sẽ không phải đã phát hiện ra chuyện Hữu Lạc rồi? !Vậy, vậy. . . . . Hữu Vọng đã biến thành một Tiểu Bạch Thỏ, không thể kịp thời thay cô "San sẽ phiền toái", cô phải đại diện cho việc hiện tại hết thấy hậu quả toàn bộ đều do chính cô phụ trách!

Đừng mà, cô đâu có làm sai chuyện gì.

"Chị hai. . . . ." Hữu An tính toán trước tiên cầu xin tha thứ rồi nói sau.

Nhưng Hữu Hi không cho cô cơ hội nói chuyện, hỏi: "Bách Thành đâu? Chị đi qua nhà hân không gặp hân."

"Ách. . . . . ở ngay nhà chúng ta a." Hữu An né người, ló ra tên con trai ở ngay sau người cô.

"Chị hai, chị tìm em?" Bách Thành luôn luôn theo Hữu An xưng hô chị em gái trong nhà họ Vu.

"Mẹ em xảy ra tai nạn xe cộ, em mau đi với chị." Hữu Hi trở về chính là đến thông báo chuyện này cho Bách Thành, cô làm nghĩa công ở bệnh viện của Lạc Dĩ Chính, nhìn qua thấy trên xe cứu thương đưa đến một phụ nữ bị xe tông, trong cơn hoảng loạn, cô liếc người phụ nữ kia một cái, mới phát hiện ra đó là mẹ Trần ở cạnh nhà.

Cô ở bệnh viện gọi rất nhiều cuộc điện thoại cũng không tìm được bóng dáng Bách Thành, đứng ngồi không yên suốt, thế là vội vàng vàng chạy về nhà, muốn định thông báo cho Hữu An trước để đi tìm Bách Thành, không nghĩ tới Bách Thành vừa vắng ở ngay tại nhà các cô.

"Chị lái xe chở em đi bệnh viện."

"Em cũng muốn đi." Hữu An vội vàng đuổi theo, cô rất sợ mẹ Trần người luôn luôn cùng Bách Thành sống nương tựa lẫn nhau nếu thật sự xảy ra bất trắc gì, Bách Thành sẽ chịu không nổi, cô đi theo xem sao, xem có thể giúp được gì hay không.

Mẹ Trần cấp cứu mất hơn 13 tiếng, mà Hữu An luôn luôn ở sát bên Bách Thành, từ buổi tối đến sáng sớm hôm sau, Bách Thành luôn luôn giả bộ thật sự kiên cường, thần sắc trên mặt có chút lo âu, hân không khóc —— mặc dù Hữu An cho rằng lúc này đây, nếu Bách Thành có thể khóc, nói không chừng đối với tâm trạng hân lúc này có tác dụng.

"Cậu muốn ngủ một chút hay không?"

"Không cần, " hân lắc đầu.

"Tớ đi mua tách cà phê cho cậu uống nhé? Cậu muốn loại Latte của Ý đúng không?" Cô còn nhớ rõ sở thích của Bách Thành. "Tớ đi mua, không thu phí sai vật đâu." Lúc này Hữu An cũng chỉ có thể nói một chút chuyện cười nhạt nhẽo, xem có thể làm giảm bớt đi bầu không khí bi thương không.

Cô định chạy đi, Bách Thành giữ chặt tay cô lại, muốn cô đừng đi. "Cậu chỉ cần ở bên cạnh cho tớ sức mạnh là tốt rồi." Còn lại hân đều không cần.

Mới ngắn ngủn một đêm, Bách Thành thoát nhìn đã tiêu tụy đi rất nhiều.

Hữu An lại ngồi trở lại vị trí cũ, thân mình cao lớn của Bách Thành dựa vào bờ vai nhỏ bé yếu ớt của cô, Hữu An thế mới biết thì ra đàn ông cao lớn vạm vỡ cũng có một mặt yếu đuối, cô hiểu Bách Thành nhìn có vẻ luôn bất cần đời kỳ thực rất hiểu thuận, chỉ là tuy rằng cô biết rất nhiều việc, nhưng cô lại không biết nếu mẹ Trần thật sự có gì bất trắc, cô nên khuyên hân như thế nào.

***

"Đúng, tôi muốn xin phép."

Hữu An thừa dịp lúc Bách Thành ngủ gật, vội trộm gọi điện thoại đến công ty xin phép, cô vốn chỉ định ở bên hân đến thời gian phải đi làm, nhưng không nghĩ tới Bách Thành so với tưởng tượng của cô còn yếu đuối hơn, cô thật sự không thể bỏ lại hân một mình lúc này, cho nên đành phải cần xin phép —— nhưng, thật sự rất đau a, bởi vì cô nỗ lực một tháng trời đều không có đến trễ buổi nào, vì món tiền thưởng chuyên cần kia, aiz, giờ phút này sao còn có thể muốn nguyên cục tiền 1000 tệ kia nữa, cô thật sự rất vô lương tâm rồi.

Nhưng, cô không nghĩ tới điện thoại xin phép của cô dạo một vòng, lại chuyển tới trưởng phòng kia! Có làm hay không? Cô chỉ là muốn xin phép nha, cần gì phải đến tận cấp trên?

"Hữu An?"

"Vâng

"Cô bệnh phải không?" Thanh âm Tường Kiện Văn sột ruột từ trong loa điện thoại ở một chỗ khác truyền đến, xem ra hấn quả thực thật sự lo lắng cho Hữu An.

Hai ngày gần đây ánh mắt Hữu An không dời theo hấn nữa, hấn mới biết được ngày qua ngày nhằm chán biết bao nhiêu, vốn hấn định hôm nay kiên trì, phát huy hết toàn bộ mị lực nam tính của hấn, không nghĩ tới sáng sớm đến văn phòng, không nhìn thấy bóng dáng Hữu An đâu, hấn quả thực là luôn trong trạng thái đứng ngồi không yên, một tiếng đi ra bên ngoài vài lần làm bộ đi toilet, những nhân viên trong văn phòng cơ hồ cho rằng bàng quang của hấn vô lực, thậm chí vấn đề.

Giờ phút này lại vô ý nghe được tin tức Hữu An gọi điện thoại đến xin phép, hơn nữa cô đang ở ngay tại bệnh viện, hấn cũng đã chịu không nổi rồi.

Hấn đoạt lấy điện thoại trong tay người của phòng nhân sự vội hỏi: "Cô có sao không?"

"Tôi không sao, trưởng phòng anh không cần lo lắng, bởi vì người xảy ra tai nạn xe cộ không phải là tôi." Hữu An thật cảm động có người quan tâm cô như vậy, cô vẫn cho là cô ở công ty không có bạn bè.

"Vậy cô khi nào thì về công ty làm việc?"

"Để xem đã." Hữu An cũng không biết mẹ Trần khi nào thì thoát khỏi thời kì nguy hiểm.

"Vậy sau khi trở về, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm nhé." Tường Kiện Văn thật tự nhiên đưa ra lời mời, rất thiện ý.

Đây là hấn đối với cô cũng có ý tứ biểu hiện sao? Hữu An ngây cả người, không thể tin được người đàn ông cô thầm mến thế nhưng đối với cô cũng có cảm giác, hơn nữa hấn còn mời cô dùng bữa nha!

Hay là đây chính là do cô làm việc thiện, báo đáp cho việc cô ở bên cạnh Bách Thành cùng giúp hấn vượt qua cơn khó khăn này?

Hữu An quyết định rồi, cô sẽ đối với Bách Thành tốt hơn nữa, như vậy nói không chừng cô cùng bạch mã hoàng tử của cô sẽ có một đoạn kết cục tốt đẹp.

***

Mẹ Trần bởi vì não bộ bị thương nặng, cho nên biến thành người thực vật, thời gian tỉnh lại không xác định được, cho nên dựa vào nguyên nhân này, Bách Thành thân là con trai độc nhất tạm thời không cần tham gia quân ngũ, nhiệm vụ cấp bách hiện tại của hấn là chiều cô tốt cho mẹ của hấn, may mắn mẹ Trần có bảo hiểm đầy đủ, nằm viện một ngày có thể lĩnh 3000 tệ, cộng thêm trở thành người thực vật coi như được bảo hiểm toàn thân, bảo hiểm toàn thân ở trong bảo hiểm coi như bảo hiểm tử vong, cho nên Bách Thành lĩnh được món tiền bảo hiểm cực lớn.

Món tiền bảo hiểm đó là bao nhiêu?

Hữu An không biết, nhưng cô biết khoản tiền kia ít nhất đủ để chi trả tiền thuốc men của mẹ Trần, còn có tiền sinh hoạt của nửa đời sau, cho nên Bách Thành không cần vì tiền mà phiền toái, nhưng, đời sống vật chất không thành vấn đề, nhưng mà tình trạng tinh thần của hấn thì sao?

Hữu An thật lo lắng.

Trước kia hấn lạc quan, dẻo miệng, bây giờ một ngày lại một câu cung không nói, cô thấy hấn sắp mắc phải chứng tự kỉ rồi.

"Chị Hai, mẹ Trần đến cùng còn có hi vọng khỏe lại không?"

"Có sự quan tâm yêu thương, có tính nhẫn nại, mẹ Trần có thể khỏe lại, đây là Dĩ Chính cho chị đáp án, nhưng, chị thấy trong thời gian ngắn là không hi vọng gì, mấy tin tức trong TV tin tức giống như kỷ tích bệnh nhân tỉnh lại, tin nào không cần phải trải qua năm năm, mười năm?"

"Năm năm, mười năm? !" Hữu An thét chói tai. Cô thử suy nghĩ Bách Thành trải qua 5, 10 năm sống tự phong bế bản thân mình như vậy, làm ơn đi, lúc đó cũng coi như hấn cũng chết nửa người rồi còn gì nữa chứ.

Không được, cô không thể chịu đựng được hấn biến thành cái bộ dáng kia.

"Bằng không em có thể làm gì?" Hữu Hi hỏi cô.

Đúng nha, cô nóng vội, nhưng có thể làm gì?

"A, có!" Cô có sách ma pháp a, trong sách ma pháp hấn là có đáp án mà cô muốn.

"Em có biện pháp rồi hả ? Biện pháp gì?" Hữu Hi nhìn Hữu An, cô rất muốn biết Hữu An có thể có biện pháp nào giúp một người thực vật khỏi tử hoi sinh.

"Em . . . ." Hữu An nói không nên lời nguyên do vì sao, bởi vì nếu để cho chị hai biết cô có sách ma pháp, còn sử dụng ma pháp liên tục, vậy chị hai còn có thể không mắng cô té tát vô mặt sao?

"Em có quen một kê đồng, anh ta có thể thông linh." Sự tình đến nỗi này, Hữu An đành phải tùy tiện nói dối, may mắn nói dối là sở trường của cô, bằng không hiện tại nguy kịch rồi.

"Có thể thông linh thì thế nào?"

"Nói không chừng anh ta có thể tìm hồn phách của mẹ Trần trở về." Hữu An nói lung tung một hồi, mà Hữu Hi thật đúng là tin Hữu An thuận miệng nói bậy, thực sự cho là biện pháp tốt mà Hữu An nghĩ ra chính là cái này, cô khuyên Hữu An, "Em đừng tin vào mấy chuyện dị năng, nếu kê đồng thật có thể hữu hiệu, trên đời này sẽ không cần tới bác sĩ rồi." Hữu Hi tìm cơ hội giáo huấn Hữu An một chút, cô thật không biết cô em gái này trong đầu đến cùng là đang nghĩ cái gì.

"Nói cũng đúng." Hữu An ngượng ngừng le lưỡi, kỳ thực trong lòng đang đắc ý bản thân lại tránh thoát một kiếp nạn, không bị chị gái phát hiện ra rồi phá bĩnh.

"Đúng rồi, Hữu An."

"Dạ?"

"Hữu Vọng đâu? Mấy ngày nay không thấy Hữu Vọng đâu hết?" Trần gia phát sinh chuyện lớn như vậy, thế nào cũng không thấy Hữu Vọng tới thăm hỏi một lần?

"Hữu Vọng? A!" Hữu An đột nhiên nghĩ đến, Hữu Vọng còn bị cô đem hong ở trên cửa sổ, còn chưa giải thoát cho chị ba!

Chết tiệt, Hữu Vọng sợ nhất độ cao a.

Hữu An lấy tốc độ như gió chạy về nhà, cô sợ Hữu Vọng biến thân thành Tiểu Bạch Thỏ đứng ở trên cửa sổ mấy ngày rồi, không bị ngã chết chính là sớm đã bị lạnh chết rồi.

***

Hữu An chạy về nhà, việc đầu tiên chính là chạy đến phòng nghỉ cách cứu viện Hữu Vọng, nhưng, không có, trên cửa ngay cả một cái lông thỏ đều không có, càng đừng nói đến Tiểu Bạch Thỏ !

Chết tiệt! Hữu Vọng đi đâu rồi?

"Chị ba, chị ba, chị ra đây mau a!" Hữu An tìm từ trong ra ngoài, nhà của các cô từ trên xuống dưới cô tìm khắp nơi rồi, đến ngay cả phòng tắm hoặc là dưới giường, cô đều tìm hết, nhưng đều tìm không thấy hình bóng tiểu bạch thỏ chị ba kia.

Hữu Vọng mất tích, vậy so với việc trốn đi Hữu Lạc còn nghiêm trọng hơn, bởi vì chỉ ít Hữu Lạc trốn đi khi vẫn là con người, nhưng Hữu Vọng là một con Tiểu Bạch Thỏ.

Trời ơi, Hữu An không dám tưởng tượng chị ba nếu đã xảy ra bất trắc gì, vậy sẽ có hậu quả gì.

"Hữu An, em đang làm gì hả?" Hữu Hi trở về theo, lại nhìn thấy Hữu An ghé dưới giường, hơn nữa miệng còn kêu : chị ba, chị mau ra đây.

Thoáng chốc, Hữu Hi loáng thoáng biết sự tình không ổn.

Hữu An khóc lóc rả rích ồn ào lúc này đây cô không dám giấu diếm chân tướng sự thật, đem chuyện Hữu Lạc trốn đi cùng với chuyện Hữu Vọng tự tiện sử dụng sách ma pháp toàn bộ đều nói ra hết.

Cô không sợ chị Hai trách cô, bởi vì cô càng sợ Hữu Vọng gặp chuyện không may lại không có người có thể cầu cứu.

Hữu Hi muốn té xỉu rồi.

Sau khi cô nghe xong Hữu An trần thuật, ngã ngồi ở trên ghế sofa. Hữu Vọng biến thành một con Tiểu Bạch Thỏ sống chết chưa biết, mà Hữu Lạc biến thành một cô gái hai mươi tuổi đang yêu đương cùng với một thầy giáo. . . . .

"Mấy đứa còn có bao nhiêu chuyện giấu giếm chị?"

"Không có, không có, thật sự không có." Hữu An vội vàng lắc đầu, nhưng mà, cô chợt dạ cúi đầu, nhìn bộ ngực mình liếc mắt một cái, chuyện này không nói ra, hẳn là không xem như lừa gạt chị Hai?

"Tốt lắm, lấy sách ma pháp ra." Cô muốn hủy đi cuốn sách đó.

"Không có ở chỗ em." Hữu An nói dối, bởi vì cô quá rõ ràng cá tính của bà chị mình, nếu cuốn sách rơi vào trong tay chị, căn bản không có khả năng "Còn sống". "Chị ba sau khi cầm nó đi, quyển sách kia đã không thấy tăm hơi." Tha thứ cho em, chị ba, đang lúc này còn làm ra hành động bỏ đá xuống giếng với chị, nhưng, cô cũng là bất đắc dĩ thôi, cô còn muốn dựa vào ma lực của quyển sách kia giúp mẹ Trần một lần nữa được sống lại, mà cô biết chị hai tuyệt đối không cho phép loại sự tình này phát sinh, cho nên cô nói dối, dù sao loại sự tình này làm nhiều lần, càng lắm, càng lắm thì sau này xuống

Địa ngục để Diêm La Vương cắt đầu lưỡi cô là được.

Hữu An mím chặt miệng, không đem tung tích của cuốn sách ma pháp nói ra, mà Hữu Hi hiện tại đang lo lắng cho Hữu Vọng cùng Hữu Lạc, cho nên cũng không so đo việc này với Hữu An, hiện tại việc cấp bách là phải tìm ra Tiểu Bạch Thỏ mà Hữu Vọng biến thành.

Hữu Vọng biến thành một con Tiểu Bạch Thỏ, nó có thể đi đâu kia chứ?

"Còn không mau đi tìm chị ba của em đi."

"Dạ." Hữu An chạy ra ngoài.

***

Hữu An đi đến lầu một chỗ phòng cháy hỏa hoạn để thu nhập lông thỏ, sau khi có lông thỏ, cô có thể dựa vào lông thỏ của chị ba để tìm, cô lần trước có thử qua việc sử dụng ma pháp này đi tìm A Bách, chẳng qua lần kinh nghiệm đó bị thất bại, hiện tại cô chỉ khẩn cầu ông trời phù hộ, để chị ba cô lưu lại một chút lông cho cô.

Hữu An lấy đèn pin quỳ trên mặt men theo ngõ hẻm nhỏ hẹp tìm rất kĩ cơ hồ mắt thường nhìn không thấy lông thỏ.

Oa, vạn tuế! Tìm được rồi!

Hữu An mặt bị dính bụi bẩn, cô hưng phấn lấy mấy sợi lông phóng lên lầu, cô nghĩ, đây là lông của chị ba, dù sao nơi này của các cô ở không có nuôi thỏ.

Hữu chạy bình bịch lên lầu.

Chị Hai đi ra ngoài tìm chị ba, cho nên hiện tại có thể đem sách ma pháp lấy ra dùng, mà cô hiện tại chỉ khẩn cầu ông trời phù hộ chị ba không có việc gì, đừng có mà làm mồi cho chó săn.

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Theo Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hữu An tìm được Hữu Vọng dưới bộ dạng Tiểu Bạch Thỏ ở trong nhà của một người đàn ông. Mà người đó cô đã từng gặp qua

"Anh ta không phải là thủ trưởng của chị sao? Bạo Long kẻ luôn rống lên với chị đúng không, vì sao chị lại ở chung với hắn?" Hữu An xách Tiểu Bạch Thỏ Hữu Vọng trong tay, xi xèo ồn ào hỏi một đồng chuyện, mà Hữu Vọng không trả lời vấn đề của cô, bày ra là đôi mắt vừa vô tội vừa bắt mắt dễ nhìn cô.

"Đúng rồi, quên mất chị chỉ là một Tiểu Bạch Thỏ, sao có thể trả lời vấn đề kia, chị nếu trả lời được thì mới thật sự là gặp quý." Hữu An bèn đặt Tiểu Bạch Thỏ ở trong lòng, dùng phép dịch chuyển tức thời trở về nhà, lúc này đây cô chưa quên thừa dịp chị hai còn chưa về vội đọc chú ngữ đem Hữu Vọng biến lại bộ dáng như cũ.

Hữu Vọng biến đổi thành người lại, Hữu An liền ghét bỏ cô, "Chị nha, chị mấy ngày chưa tắm rửa, hôi thối uqas đi." Hữu An bịt mũi lại rống to chịu không nổi.

Hữu Vọng cũng biết bản thân thật hôi thối a, nhưng cô ở bên ngoài lưu lạc mấy ngày, lại trong lót con thỏ, cô sao có thể làm vệ sinh bản thân a?

Đương nhiên sau đó cô gặp được thủ trưởng, chính là Bạo Long người trong miệng Hữu An nhắc tới đó, hắn cũng từng có ý niệm giúp Tiểu Bạch Thỏ cô đây tắm rửa a, nhưng đùa cái gì chứ, hắn là đàn ông, mà cô còn là cái cô gái hoàng hoa khuê nữ chưa xuất giá nhà, tuy rằng khi đó cô chỉ là con tiểu bạch thỏ, nhưng cô làm sao có thể để cho đàn ông giúp cô tắm rửa? Cô đương nhiên là vừa chạy vừa nhảy chạy thoát ma trảo của Bạo Long, chỉ là Bạo Long không quá cao hứng thôi.

Uhm, Hữu Vọng ngửi mùi trên cơ thể, cô thật sự hơi thối muốn chết a.

"Chị đi tắm rửa." Cô vọt vào phòng tắm, mà Hữu An đứng ngay tại bên ngoài cửa phòng tắm, cô bồn khoăn bất an đi tới đi lui, suy nghĩ thật lâu mới ngập ngừng mở miệng, "Chị ba!"

Hữu Vọng cả kinh, bởi vì Hữu An rất ít khi dùng khẩu khí có lễ phép như vậy để kêu cô, Hữu An đa số đều là rống lên kêu cô là Hữu Vọng.

Không ổn, Hữu An chắc chắn là đã gây ra chuyện phiền toái gì đó, muốn cô ra mặt giúp cô giải quyết, ngại được mùi, cô có thể giả bộ không nghe thấy hay không?

"Chị ba." Hữu An lại gọi một tiếng, nhưng đẩy cửa tẩ ra, thật sự là không lễ phép tới cực điểm, Hữu Vọng tức giận đến lấy vôi hoa sen đi phun cô.

"Gì hả ?" Hữu Vọng tức giận đáp lại Hữu An một câu.

Hữu An không để ý tới mình bị Hữu Vọng phun ướt khắp mình mẩy, liền ngồi xổm xuống bên ngoài bồn tắm cầu xin cô chị mình, "Nếu chị Hai trở về, hỏi em nói em làm cách nào tìm được chị, em phải trả lời thế nào a?"

"Hỏi em đó, em không phải là giỏi nhất nói dối sao, cần chi còn hỏi ý kiến của chị?"

"Bởi vì ý kiến của chị đối với em mà nói mà nói là rất quan trọng a." Hữu An dùng lời ngon tiếng ngọt muốn mắc ới.

Hữu Vọng mới không tin ý kiến của mình đối với Hữu An mà nói sẽ quan trọng cỡ nào: "Nói đi, em hi vọng chị sẽ trả lời thế nào?"

"Nói rằng tự cậu trở về ."

Hữu Vọng không cho Hữu An một đáp án chính xác, nhưng cố tình đưa ra một trạng thái tự xét, "Gần đây chị hơi kệt."

"Chị ba, chị đây là hành vi dọa nạt trá hình." Cô thế nào lại cảm thấy Hữu Vọng biến thành Tiểu Bạch Thỏ, sau khi từng trải về về tính tình đại biến?

Trước kia Hữu Vọng không cò kè mặc cả với người khác bao giờ, đừng nói đến chuyện thừa cơ bắt chẹt người ta.

"Tùy em nói như thế nào cũng được, có đáp ứng hay không cũng tùy em, chị không có ý kiến gì."

Nói giống như chuyện không liên quan đến mình vậy, cũng không ngần ngại xem cô hiện tại đang vùi tiền chính em gái mình nha, nhưng là vì A Bách, vì cuốn sách ma pháp kia. . . . "Được rồi, được rồi." Hữu An đành phải nhin đau đồng ý."Chị muốn bao nhiêu?"

"Chị muốn cuốn sách ma pháp."

"Cái gì? !" Hữu An kinh ngạc nhảy dựng lên, bởi vì cô cho là Hữu Vọng muốn là tiền, nhưng cái mà cô chị mình muốn còn đáng sợ cả tiền."Chị muốn sách ma pháp làm cái gì?"

"Việc này em đừng nhúng tay vào, sao hả, em có đáp ứng không?"

"Nếu em có thể đáp ứng chị yêu cầu này, vậy em trực tiếp đưa cho chị Hai tịch thu cho xong, đừng quên, chị là dùng bảy bả cuốn sách ma pháp kia cho nên mới biến thành Tiểu Bạch Thỏ, chị sẽ không hi vọng dẫm vào vết xe đổ chứ, lại một lần nữa nhá?" Chị ba cô căn bản không có thiên phú, vì sao luôn muốn cưỡng bách bản thân làm những chuyện chị ấy không làm nổi chứ?

"Chị bỏ cuộc đi."

"Nếu em cho chị mượn cuốn sách đó, vậy một ngày nào đó cuốn sách ma pháp kia vẫn có cơ hội trở về bên em, nhưng nếu cuốn sách đó nằm trong tay chị Hai, vậy nó sẽ chết không chôn dung thân, tự em suy xét đi." Cô không ép buộc em gái.

Cái gì không bắt buộc! Nói nghe hay vậy, hành vi hiện tại của Hữu Vọng căn bản là so với ép bức không khác biệt gì.

"Sao hả?"

"Chị Hai muốn cuốn sách ma pháp kia, hơn nữa thái độ thập phần cương quyết."

"Sách nằm trong tay chị, đương nhiên sẽ có cách ứng phó với chị Hai thôi."

Hữu An suy nghĩ, cuối cùng quyết định vẫn nên đem sách đưa cho Hữu Vọng, dù sao Hữu Vọng đã vỗ ngực cam đoan tuyệt đối sẽ không để cho chị Hai hủy đi cuốn sách ma pháp, cô tạm thời tin tưởng bà chị này.

"Được, sách có thể cho chị mượn, nhưng chị phải cho em dùng trước mấy tiếng."

"Làm cái gì?"

"Em còn có chuyện cần xử lý." Cô không thể nói cho Hữu Vọng nghe, cô định dùng ma pháp cứu mẹ của Bách Thành, nếu làm chuyện nghịch chuyển lịch sử nếu để cho một trong hai bà chị cô mà biết được, mặc kệ là ai, họ cũng sẽ không đáp ứng cho cô làm loại chuyện này.

"Chị cũng có bí mật không muốn cho người khác biết mà? Hữu Vọng, vậy thì đừng ép em được không?" Hữu An không hy vọng Hữu Vọng bị cuốn vào việc này.

***

Hữu An bỏ ra mất ba giờ đồng hồ để lật từ đầu đến cuối cuốn sách, nhưng không có ma pháp đảo ngược thời gian, bên trong cuốn sách không tìm ra cách có thể cứu mẹ Trần. . . . . Không, cũng không thể nói là cứu Trần mẹ, mà là cứu Bách Thành, bởi vì ma pháp kia cùng với năng lực cô bản thân có được rất giống nhau, chẳng qua năng lực của cô là có thể vào xâm nhập vào đầu óc người khác, giám thị nhất cử nhất động của họ, mà ma pháp này cao hơn một bậc, đồng nghĩa với việc làm mạnh thêm năng lực của cô, cô xâm nhập vào trí não người khác, liền chiếm cứ thân thể họ, nói cách khác là cô cũng có thể thay thế được đầu óc của người bị cô xâm nhập kia, cho nên cô không thể cứu mẹ Trần, nếu mẹ Trần đã định trước biến thành người thực vật, nhưng cô có thể cứu Bách Thành, bởi vì Bách Thành mấy ngày nay quá mức thất thường, vì bệnh của mẹ hần, hần hầu như không thiết để tâm đến ai hay việc gì.

Chỉ cần cô xâm nhập vào trí não mẹ Trần, biến thành mẹ của Bách Thành, như vậy liệu có tốt không? Hữu An vẫn còn đang suy tư về vấn đề này, ma pháp này trước mắt là không dùng tới, nhưng cô vẫn nên học thuộc chú ngữ đề dự phòng, sau đó mới đem sách ma pháp giao cho Hữu Vọng, nhường cho Hữu Vọng đi giải quyết chuyện chị Hai ghét cay ghét đắng vụ ma pháp, mà cô thì sao, cô thì còn có chuyện Bách Thành phải gấp gáp.

Hữu An trước tiên thông báo đã tìm được chị Hữu Vọng rồi, rồi mới đến bệnh viện thăm Bách Thành, vừa tới là cô thật sự lo lắng cho tình trạng của Bách Thành; thứ hai là vì do cô làm sai, không dám nhìn vào mắt của chị Hai, dù sao cô thiếu chút nữa đã hại Hữu Vọng mất mạng, chị hai có khả năng còn muốn giết cô thêm một thời gian nữa.

Đến bệnh viện, quả nhiên thấy bộ dáng nản lòng của Bách Thành, hần căn bản không giống như là chính hần, trước kia Bách Thành rất cool nha, mặc dù tự kỷ không chịu nổi, nhưng tối thiểu mỗi ngày hần sẽ chau chuốt vẻ bên ngoài sạch sẽ, mà không giống như là bây giờ, râu không cạo, quần áo không chỉnh tề, người không biết hần còn tưởng rằng hần là kẻ lang thang.

Hei, cô thật sự là nhìn không nổi nữa rồi !

Cô nổi giận đùng đùng vọt tới trước mặt Bách Thành, lấy tay xoay mặt hần lại, muốn hần nhìn cô, như vậy cô mới thấy rõ ràng bộ dáng của hần. Bách Thành hần gây đi rất nhiều!

Trái tim Hữu An rất căng thẳng, không biết bản thân đang khổ sở cái gì, chỉ biết là bản thân khổ sở đến cuối cùng trở thành nỗi giận đùng đùng, cô thật sự nhìn không nổi hần ngược đãi bản thân hần như vậy.

Hần làm như vậy đến cùng là muốn ép buộc ai? Để ai không sống tốt lên được?

Kẻ gây ra chuyện này chạy trốn mất dạng?

Cái tên vô lương tâm đó hần không nhìn thấy được, cho dù thấy được thì sao chứ, liệu có bởi vì hần không ăn com mà tự trách hay không, Bách Thành thật sự là ngu xuẩn hết thuốc chữa rồi.

"Cậu rút cuộc mấy ngày rồi không ăn com, sao lại gầy thành cái dạng này, đi, chúng ta đi ra căn tin ăn com." Cô đầu tiên là xông vào mắng hần một trận, rồi lại kéo tay muốn dẫn hần đi ăn com, nhưng hần lại không nhúc nhích.

"Cậu muốn đi thì tự mình đi đi, tớ không đói bụng." Hần bỏ ra tay cô ra.

Hữu An càng tức giận. "Cậu không đói bụng? Cậu đã mấy bữa chưa ăn, cậu sẽ không đói bụng? Cậu muốn làm thần tiên hả, cậu còn chưa có cái bản lĩnh kia đâu, đi, tớ mời cậu." Sao chứ, cô đối với hần đủ tốt rồi đó, cô rất hiếm khi mời người khác ăn com nha.

"Tớ đã nói tớ không đói bụng, cậu nghe không hiểu phải không?" Bách Thành như hung thần ác sát đẩy Hữu An ra.

Hữu An không dự đoán được hần sẽ đẩy cô, hơn nữa lực đạo còn lớn như vậy, thân mình đột nhiên lui về sau vài bước, thất lưng còn đụng vào bàn, cô đau chết mất.

Trần Bách Thành đáng chết! Cô gặp quỷ mới đi quản chuyện của hần!

"Tớ từ nay không thèm để ý đến sự chết sống của chị nữa !" Cô đau đến rống to với hần, mà hần lại ngay cả liếc mắt một cái cũng không nguyện ý, căn bản chính là coi cô như người tàng hình.

Hữu An nổi giận đùng đùng chạy đi, lại nghĩ đến cô đã quên thưởng cho hần một cái tát, cái này hình như không quá công bằng, bởi vì hần đẩy cô, hại cô ngã sấp xuống nha!

Thù này không báo không phải là quân tử, bất kể hiện tại cô báo thù có phải là hành vi bỏ đá xuống giếng hay không. Hữu An quay lại, cô mới bước tới cửa phòng bệnh, đã bị một màn bên trong khiến cho chấn động.

Bách Thành hần đang khóc sao?

Cô vẫn luôn cho là hần không biết khóc .

***

Hữu An cuối cùng vẫn quyết định thay thế vị trí mẹ Trần, tóm lại vẫn nên để bác gái khỏe lại rồi mới nói tiếp, bằng không cứ như vậy, cô thật sự không dám tưởng tượng Bách Thành còn có thể biến thành bộ dáng gì nữa.

Cô niệm chú, xâm nhập vào trí não mẹ Trần, cô sắp biến thành mẹ hấn, nghĩ vậy Hữu An liền cảm thấy thật khoái trá —— Úy, tuy rằng loại hành vi này có chút không nên, nhưng ai kêu Bách Thành đối với cô hư như vậy, cô muốn hấn ăn com còn không phải là quan tâm hấn sao, mà hấn thể mà lại lấy oán trả ơn, còn đẩy cô ngã, làm cô đụng vào eo, đau chết cô a, hiện tại thì tốt rồi đó, cô biến thành mẹ hấn, xem cô thể nào chinh hấn.

Hữu An mở mắt ra, tiểu tử ngốc kia còn ghé vào trên giường khóc đến toàn thân bất lực, tâm Hữu An bỗng chốc bị tiếng khóc lóc của hấn như mềm nhuyễn ra.

Bách Thành hấn rốt cục là đã phải chịu đựng bao nhiêu sự đau khổ mà không mở miệng nói với người khác?

Hấn muốn khóc thì khóc mà, làm chi phải ở trước mặt cô còn biểu hiện ra bộ đáng kim cương bất nhập, như là chuyện gì đều không làm khó được hấn.

Hấn khóc, cô cũng sẽ không cười hấn —— Oh, được rồi, cô thừa nhận sau này cô sẽ cười hấn, hơn nữa lấy cái này coi như trò cười suốt đời hấn luôn, nhưng, mối quan hệ của cô không thể dùng thứ tình cảm tâm thường so sánh a, cô xem hấn là anh em, chuyện gì cũng sẽ nói hấn nghe, hấn có nỗi khổ lại nói cô nghe, cái này mà được gọi là anh em gì chứ !

Tức chết thôi! Nhịn không được muốn cho hấn một quyền.

Ai nha, hình như lực đánh quá lớn rồi ! tâm Hữu An hoảng sợ thu hồi nắm tay, Bách Thành đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin được bản thân nhìn thấy cái gì.

Ai ôi, vẻ mặt của hấn thật đáng sợ... Hữu An rất sợ bị hấn đánh lại. Thân thể của cô co lại, mà Bách Thành còn kích động lao về phía trước ——

Xong rồi, hấn muốn đánh cô rồi ! Hữu An sợ chết nhắm mắt lại, cũng không kỳ vọng nghe được một tiếng như vậy ——

"Mẹ ——"

Mẹ! Ánh mắt cô đột nhiên mở ra.

Đúng a, hiện tại cô là mẹ hấn, Bách Thành làm sao có thể đánh mẹ mình chứ, cô thật sự là rất ngốc rồi.

Ha ha ha! Hữu An xấu hổ nở nụ cười.

Bách Thành cảm thấy mẹ hấn có chút là lạ, tự dưng cười, có phải là đầu óc có vấn đề hay không a? Bách Thành chạy nhanh ấn chuông cấp cứu, kêu bác sĩ, hộ sĩ đến.

Bác sĩ đến chẩn đoán, nói thẳng tình huống mẹ hấn có thể tỉnh lại thật sự là đại kỳ tích trong giới y học, thế nào trong một khắc trước hệ thống cơ năng khu thần kinh hiện ra sự tắc nghẽn cực độ, một giây sau bà liền sinh khí dồi dào, quả thực so người bình thường còn sôi nổi hơn.

Bác sĩ còn làm rất nhiều mục xét nghiệm, trong đó bao gồm ngực, phổi, tứ chi cơ năng có khỏe mạnh không, kết quả kiểm nghiệm cuối cùng mẹ của Bách Thành hoàn toàn không vấn đề, hơn nữa thể năng của bà còn giống hệt với thể năng của cô gái trẻ hai mươi mấy tuổi, cái này không phải là kì tích trời ban thì là cái gì?

"Chúng ta lại làm tiếp mấy xét nghiệm tinh vi hơn nữa xem sao, nếu đều không có vấn đề, như vậy có thể để bà xuất viện về nhà rồi."

Bác sĩ dặn dò, mà trên cơ bản Bách Thành đã coi mẹ hấn như không có bệnh tật gì để đối đãi rồi, bác sĩ nói cái gì hấn đều nghe không vô.

"Mẹ, mẹ có đói bụng không? Mẹ muốn ăn chút gì không, con đi mua." Hấn thẳng hỏi hấn mẹ.

Hữu An vốn muốn nói với hấn cô không đói bụng, nhưng lập tức lại cảm thấy bản thân nếu ăn một chút, nói không chừng Bách Thành cũng sẽ ăn cùng, bởi vậy cô nói ra vô số những món ăn mình thích.

"Mẹ muốn ăn mì Ý hải sản? còn có bít tết, ách. . . . . Có cái gì không đúng sao?" Bằng không sao Bách Thành lại nhìn cô như vậy?

Bách Thành cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì mẹ hấn luôn luôn không thích ăn com Tây, bởi vì bà cảm thấy người Tây Dương dùng com vừa dùng dao vừa dùng nĩa, vậy rất nguy hiểm a, huống chi ở lớn lên ở nhà nông mẹ căn bản không ăn thịt bò, lại làm sao có thể nhất thời hứng chí muốn ăn bít tết? Điều này rất kỳ quái, Đây có phải là hậu di chứng sau vụ tai nạn kia? Nếu hậu di chứng chính là như vậy, hấn còn có thể chấp nhận.

Bách Thành ngược lại là mong muốn mẹ thay đổi, hấn đi mua giúp mẹ món mì Ý hải sản và bít tết.

Hấn mua về, nhưng mẹ lại nói không ăn."Bác sĩ không cho mẹ ăn, nói mẹ trước mắt chỉ có thể ăn đồ ăn lỏng." Thật đáng thương a, cô căn bản không sao hết, người có bệnh là mẹ Trần nha.

"Con ăn đi, dù sao con cũng vài ngày rồi chưa ăn gì." Hữu An đem chủ đề quay lại trên người Bách Thành, nói hấn trở nên rất gầy, rất xấu, rất lười thôi."Con có phải nhiều ngày rồi chưa ăn com đúng không?"

"Nào có, mỗi ngày con đều có ăn."

"Gạt người." Hữu An nhăn mặt, chỉ trích hấn nói dối.

Bách Thành lại ngẩn người. Sao khi mẹ hắn nói chuyện bộ dáng biểu cảm đều thay đổi, đến ngay cả cách dùng từ ngữ cũng khác biệt? Xem ra bác sĩ lo lắng quả thật là đúng, mẹ hắn đích xác cần xét nghiệm thêm nữa.

***

Việc Hữu An biến thành mẹ Trần vốn cho rằng là một chuyện dễ dàng nhất, nói ngắn gọn thì chính là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng kẻ trí nghĩ đến nghìn điều, tất có một điều sơ suất, cô chỉ tính theo hướng tốt, mà đã quên việc mẹ Trần bị thương, cử động đi đứng không tiện, thêm nữa, nếu mẹ Trần không có sự hỗ trợ của cô, căn bản còn cần khí oxy để duy trì sinh mệnh, bây giờ hay lắm đây, bác sĩ đã kiểm tra kết quả, mẹ Trần chỉ cần mỗi ngày ở nhà làm vật lý trị liệu là được, căn bản không cần nằm viện.

Không cần nằm viện là kết quả mà Hữu An vốn mong muốn, bởi vì bệnh viện nơi nơi đều là bệnh khuẩn, cô cũng không muốn trường kỳ chờ đợi ở trong hoàn cảnh này, nhưng mẹ Trần một khi rời khỏi bệnh viện, mà cô lại rời đi, không ở bên trong thân xác mẹ Trần nữa, không có máy móc duy trì sinh mệnh, mẹ Trần căn bản bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng như chơi.

Chết tiệt, sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Cứ như vậy suy diễn tiếp, cô chẳng phải là cả đời đều phải sống trong thân thể mẹ Trần hay sao, làm thể thân của bà?

Than ôi, cô không muốn, cô còn trẻ nha, Hữu An kêu khóc, cô nên làm sao bây giờ?

Mà Bách Thành đâu? Đang lúc cô đang khổ sở, tên nhóc chết tiệt đó đã chạy đi đâu? Hữu An đột nhiên nhớ tới cô còn có một người “con trai tốt”.

Lúc cô tâm trạng bức dọc, có thể tìm Bách Thành trút giận, bởi vì nếu không phải do hắn, hôm nay cô sẽ không trở nên thế thảm như vậy.

Hữu An đẩy xe lăn, vui vẻ hạnh phúc tìm người, cô mới xoay người ra khỏi phòng, chợt nghe tiếng cười đùa vang lên như tiếng chuông bạc, mà rơi vào tầm mắt của cô đó là hình ảnh Bách Thành đang nghiêng người dựa vào cửa phòng bếp, trong tay cầm cốc nước đang tán gẫu với cô y tá trẻ.

Cô y tá trẻ kia là bạn học khóa dưới ở cấp ba của Bách Thành, tốt nghiệp ngành y tá, làm y tá tại một bệnh viện lớn, ngày đó khi cô được xuất viện, Bách Thành cùng cô bạn học cũ không hẹn mà gặp ở chỗ bùng ý tá, hắn nói hắn cần một người có kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân, cô ấy thì nói vừa khéo muốn đổi công tác.

Ta phi nhỏ vào. Sự tình làm quái gì khéo thế, hắn muốn tiếp cận y tá mà, cô ta liền vừa khéo muốn đổi công tác! Trên cơ bản, Hữu An cảm thấy cô y tá này có ý đồ không trong sáng.

Xem kia bộ dáng khi cô ta nhìn Bách Thành, rất giống hồ ly tinh đang muốn câu dẫn đàn ông, thế nào, muốn định ở chùa ăn lộc phật há.

Ha, cô ta muốn, cô ta còn phải xem xem Vu Hữu An cô đây có chịu hay không, không vì điều gì khác, đơn giản là thân phận hiện tại của cô là mẹ của Trần Bách Thành, hiện tại cô lớn nhất.

Cổ họng Hữu An căng lên chút, "Bách Thành."

Bách Thành lập tức chạy tới."Mẹ, mẹ muốn làm gì?"

"Mẹ muốn đi tiểu."

"Đi tiểu!" mặt Bách Thành nhăn lại, bởi vì mẹ hắn làm sao có thể dùng sử dụng loại ngôn ngữ của con nít hay dùng a, đây không giống như lời nói được nói ra từ một người mẹ, nhưng bác sĩ đã kiểm tra qua não của mẹ, đầu óc không có vấn đề a.

"Mau, mẹ mắc lắm rồi." Hữu An thúc giục hắn.

Bách Thành đành phải vội vàng kêu cô bạn học cũ dẫn mẹ mình đi toilet, Hữu An còn cố ý làm khó để người ta, nói cô hành động không tiện, không muốn ngồi bồn cầu.

"Không ngồi bồn cầu thì làm sao đi tiểu?"

"Bác muốn dùng bô."

"Á." Cô bạn học cũ thấy cũng được, thế là lấy ra cái bô mà hộ lý hay dùng, cô ta đỡ "mẹ Trần" đi nhà cầu, mà Hữu An thì thật tội tệ tiểu lên một tay của cô y tá.

Cô ta cảm thấy bản muốn chết, nhưng trở ngại người bệnh lại là mẹ của đối tượng mà chính mình ngưỡng mộ, cô ta đành phải nhẫn nhịn con bực không phát tác, mà Hữu An nhìn thấy cô y tá tức giận đến nỗi gương mặt đều đang run rẩy, cũng không dám phát tác, thì rất khoái trá.

Cô còn cố làm ra vẻ mặt thật có lỗi, nói xin lỗi, "Bác sao lại không cẩn thận như vậy, cô Vương, cô không lấy làm phiền lòng chứ." Cô vội vã muốn nắm lấy xe lăn nói muốn đi lấy giấy vệ sinh cho cô chà lau tay.

Cô bạn học y tá kia vừa mới nói không cần phiền toái, một giây sau Hữu An liền đem cái bô đựng nước tiểu đựng ngã, bây giờ thì hay rồi, nước tiểu chảy đầy ra toilet, lúc này ai sẽ thu dọn?

Sắc mặt cô y tá đều đã tái đi.

Hữu An nhìn ra được cô y tá kia cực kì khó chịu, thế là cô định lên tiếng phủ đầu, trước tiên bật khóc, nhưng lại khóc đến long trời lở đất, kinh thiên động địa.

Bách Thành vội vàng chạy tới xem đã xảy ra chuyện gì.

"Mẹ làm đổ cái xô nước tiểu." Giả bộ ra biểu cảm đáng thương vô tội, Hữu An biểu hiện ra vẻ hết sức có lỗi.

Bách Thành an ủi mẹ nói: "Không sao hết, mẹ cũng không phải cố ý."

A ha, thật xin lỗi, bởi vì cô chính là cố ý." "Vậy làm sao bây giờ? Mẹ luôn vụng về chân tay như thế, khiến cho cô Vương phải chăm sóc một bệnh nhân như mẹ thế này, cô nhất định thật chịu ủy khuất a."

"Không đâu, bác gái, việc này con thường thường làm ở bệnh viện, không ủy khuất, thật sự, con một chút cũng không cảm thấy ủy khuất, cho nên xin bác không cần để ở trong lòng, như thế con sẽ cảm thấy áy náy." Gương mặt cô bạn học cũ đang co giật thoáng hiện ra một nét cười.

"Nói cũng đúng a, bác tại sao phải cảm thấy có lỗi, dù sao các con làm công việc chăm sóc bệnh nhân này cũng chính là giúp bệnh nhân dọn phân dọn tiểu, đây vốn chính là công việc của con, bác tại sao phải cảm thấy tự trách? Con nếu như đã muốn tới nhà chúng tôi chăm sóc, vậy thì nên chuẩn bị tâm lý giúp bác thu dọn những thứ ô uế đó, dù sao trong nhà chúng ta cũng chỉ có bác và con trai, bác làm đổ những thứ không sạch sẽ ra nhà không lẽ lại đi kêu con trai bác đi thu dọn?"

Hữu An nói ra một câu nói liền chặn đứng việc cô bạn học cũ ngượng ngùng muốn Bách Thành giúp đỡ, dù sao bá mẫu nói cũng không sai, cô nhận tiền của người ta, liền phải giúp người ta làm việc, nào có đạo lý lấy tiền lại không làm việc.

"Anh Bách Thanh, để em dọn cho."

"Mẹ!" Bách Thành kháng nghị. Hắn nhìn ra được mẹ căn bản chính là có ý định gây khó dễ cho cô bạn học cũ này.

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Theo Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Mẹ vì sao phải làm như vậy?" Bách Thành đẩy xe lăn ra bên ngoài, thứ nhất có thể để mẹ phơi ánh nắng mặt trời; thứ hai hắn có chút chuyện muốn nói riêng với mẹ, nhưng, làm sao mà biết lúc hắn đẩy bà ra đến đây, bà liền che che lấp lấp, cuối cùng còn dứt khoát gọi hắn đứng ở trước mặt bà, giúp bà chắn ánh nắng mặt trời.

Hắn nói cho cô nghe, cô phải phơi nắng nhiều hơn, cô lại nói với hắn, phơi nhiều làn da sẽ bị đen, như vậy sẽ rất xấu a.

"Xấu! Mẹ đều đã hơn bốn mươi tuổi rồi, sao còn ham đẹp dữ vậy?"

"Hơn bốn mươi tuổi sẽ không thể thích làm đẹp hả!" Hữu An cảm thấy Bách Thành thật sự là tên con nít không hiểu chuyện. Thích chưng diện là không phân tuổi tác, huống chi người hơn bốn mươi tuổi là mẹ hắn, cũng không phải là cô, tóm lại cô chính là không muốn phơi nắng.

"A Bách."

"Dạ?"

"Con giúp mẹ vừa đẩy vừa chạy được không?"

"Vì sao phải làm vậy?"

"Bởi vì mẹ luôn luôn muốn thể nghiệm cảm giác ngồi trên xe lăn đưa xe." Hữu An nói ra được cực kì thuận miệng.

Làm ơn đi, phải biết rằng ngồi đẩy xe lăn đưa xe, đó rất mệt người a! Hắn mới mặc kệ. Bách Thành quả quyết cự tuyệt, huống chi hắn đẩy mẹ ra đây là có chính sự muốn nói.

"Mẹ, mẹ làm chi khắc nghiệt thế với bạn con, đối xử tệ với cô ấy như thế?" Bách Thành vẫn cảm thấy mẹ hắn từ sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, liền trở nên là lạ, trước kia mẹ hắn sẽ không giống hôm nay làm khó dễ người khác như vậy.

"Con nhìn ra được a!" Hữu An liền phát hoảng, bởi vì cô vẫn cảm thấy cô che giấu rất khá nha.

"Mẹ biểu hiện rõ ràng như vậy, mắt bị mù mới không nhìn ra được, mẹ nói đi, mẹ đối với cô ấy có điều gì bất mãn, mẹ nói với con, con mới biết để kêu cô ấy sửa."

Hắn mới biết để kêu cô ta sửa. Miệng Hữu An lúc mở lúc khép, hết cách học hắn nói chuyện. Rất ghê tởm a, hắn kêu cô ta sửa, nói giống như kiểu hai người bọn họ rất thân vậy.

Hừ!"Mẹ chán ghét cái kiểu cô ta nhìn con, con không biết là ánh mắt của cô bạn học của con giống hồ ly sao?" Cô dùng ngón lật mí mắt mình lên, đem con mắt của chính mình đóng vai thành bộ dáng hồ ly.

Bách Thành chán nản, tức giận nói: "Con chưa thấy qua ánh mắt hồ ly trông thế nào, cho nên không rõ, sẽ không đưa ra bình luận. Hơn nữa mẹ quản cô bạn con có vẻ ngoài trông thế nào làm chi? Cô ấy là tới chăm bệnh, chăm sóc mẹ, cũng không phải đến đảm đương chức con dâu."

"Con làm sao mà biết cô ấy không? Chắc." Hữu An thật muốn mắng hắn ngốc, mắng hắn ngu, ý đồ của cô bạn học cũ kia rõ ràng như vậy, Bách Thành còn ngốc thành cái bộ dáng kia, không biết người ta nhìn hắn chảy nước miếng

"Con nhìn không ra cô bạn học của con muốn câu dẫn con sao?"

"Con biết cô ấy thích con." Hắn không ngốc, hắn có mắt, hắn có thể nhìn ra được chưa? Huống chi chuyện cô ấy thích hắn đã không còn là chuyện một sớm một chiều nữa, năm ấy khi hắn tốt nghiệp, cô bạn từng lấy hết dũng khí thổ lộ cùng hắn, nhưng cô bạn đó không phải là kiểu con gái hắn thích, cho nên. . . . .

"Mẹ, mẹ yên tâm, con đối với cô ấy không có tình cảm khác, cho nên mẹ không cần lo lắng con cưới một cô gái mẹ không thích về để ngược đãi mẹ." Nếu đây là điều mà mẹ lo lắng, vậy thì mẹ cứ yên tâm một trăm phần trăm đi.

"Vậy con đuổi việc cô ấy đi, mẹ không cần cô ta ở quanh quẩn trước mặt mẹ." Trên thực tế cô không muốn cô ta quanh quẩn ở trước mặt A Bách.

Cô bạn học đó cô nhìn thế nào cũng đều cảm thấy không vừa mắt.

"Mẹ muốn đổi người chăm sóc." Hữu An ý vào thân phận hiện tại của bản thân, sống rất tùy hứng, cô nắm chắc Bách Thành nhất định sẽ nghe lời cô.

Quả nhiên, Bách Thành không nói hai lời, hôm đó đã kêu cô ta cuốn gói.

Bách Thành mặt khác tìm người khác đến, nhưng không hai ngày, mẹ hắn lại không vừa lòng.

Hắn hỏi mẹ mình nguyên nhân, cô nói trên người cô họ lý kia có một mùi khai.

"Mùi khai? Mùi khai gì, sao con không ngửi thấy?" Hơn nữa tương phản, hắn còn cảm thấy mỗi một lần hắn đi ngang bên người họ lý kia, liền ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt.

Hữu An nói: "Thì đó chính là mùi khai."

Cô gái chán ghét kia không có việc gì làm chi bôi xịt loại nước hoa nồng dữ vậy? Làm ơn đi, cô ta là tới làm công việc hộ lý hay là làm nữ tiếp thị hả.

Hữu An ngày đầu tiên liền phát hiện ra cô hộ lý có bộ dạng xinh đẹp kia hướng Bách Thành liếc mắt đưa tình, hữu ý vô ý câu dẫn hắn, cô nhìn rất không thích.

"Thay đổi người." Cô nói.

Thế là Bách Thành không nói hai lời đuổi việc cô hộ lý kia, sau đó, hắn lại tìm người mới, mẹ hắn lại chê bai người ta, thế là hắn lại tìm, mẹ lại chê, hắn lại tìm, mẹ lại chê. . . . .

Bách Thành không đến thời gian một tháng ngắn ngủn thay đổi liên tục bốn hộ lý, Bách Thành cảm thấy tiếp tục như vậy căn bản không phải là biện pháp, hắn đều biến thành khách quen mặt ở trung tâm tìm hộ lý rồi, hắn thật sự không biết người có thể khiến mẹ hắn vừa lòng đến cùng là phải có đầy đủ điều kiện gì, cuối cùng hắn dứt khoát kêu mẹ kê khai ra điều kiện, hắn đi tuyển chọn.

"Mẹ nói đi, mẹ cảm thấy dạng người nào mới phù hợp yêu cầu của mẹ?"

"Mẹ không biết." Hữu An lại cảm thấy cô cực hiền hoà, cô trước kia ở chung cùng người khác, tất cả mọi người đều coi cô là bạn tốt, cho tới bây giờ không có người nào oán giận qua cô khó tính, khó hầu hạ.

"Nếu không, mẹ cứ nói ra một ví dụ để con tham khảo, như vậy con mới dễ giúp mẹ tìm lý." Bách Thành muốn mẹ nói thử xem, ở trong cuộc sống hằng ngày của bà, cô gái nào phù hợp với lý tưởng của bà, hắn nghĩ, chỉ cần tìm đúng kiểu người này chăm sóc mẹ, mẹ hắn là sẽ không xoi mói họ nữa.

"Mẹ thích nhất ai a! Đó đương nhiên là bản thân mẹ. . . . ." Á, không, không là chính cô, bởi vì cô hiện tại là mẹ Trần."Không có, mẹ là nói Hữu An ở cạnh nhà mình cũng không tệ a, cô gái đó tốt tính, thiện tâm lương thiện, đối với trường bối lại có lễ phép, nhưng không tùy tiện liếc mắt đưa tình câu dẫn

đàn ông, mẹ thích nhất Hữu An rồi." Hữu An thừa dịp cơ hội này đem chính mình tăng bốc một chút. Mà Bách Thành khó thể tin nhìn mẹ, không phải hẳn cảm thấy Hữu An không tốt, mà là Hữu An khi bọn hắn là hàng xóm với nhau hai mươi mấy năm, chính là tính hôm nay mẹ hẳn đánh giá cô cao nhất.

Nhà họ Vu có bốn chị em mẹ luôn hài lòng nhất là cô chị cả Hữu Hi, bởi vì mẹ hẳn cảm thấy Hữu Hi không đơn giản, sau khi cha mẹ đều mất đi liền gánh vác gawnh nặng trong nhà, trong ngoài thu xếp, còn đem ba cô em gái dạy dỗ rất khá, thành thật mà nói, nếu như trong ba cô con gái còn lại của nhà họ Vu nếu phải chọn một người mẹ hẳn không thích, thì phải là Hữu An rồi.

Mẹ luôn cảm thấy Hữu An cá tính rất giống con trai, ăn vận trang điểm rất trung tính, không có một chút bộ dáng của con gái, mà hôm nay mẹ thế nhưng cho rằng Hữu An là hình tượng cô gái mà bà thích nhất! Chuyển biến này cũng quá lớn đi!

"Con chỉ cần có thể tìm được cô gái giống Hữu An là được, mẹ sẽ không bói móc làm khó người ta đâu."

"Được rồi, con sẽ nhờ trung tâm tìm người giúp xem có người phù hợp không, chính là đoạn thời gian này mẹ chịu khó con trai mẹ vụng về tay chân."

Tháng ngày không có hộ lý, cũng chỉ có hai mẹ con họ sống nương tựa lẫn nhau, Hữu An cũng không thấy có vấn đề gì, "Bởi vì mẹ cũng có lời muốn nói với con."

"Nói gì?" Bách Thành đẩy xe lăn đến chỗ có ánh nắng.

Hữu An lại trốn vào trong lòng hắn, không chịu sưởi nắng nói: "Đẩy mẹ đến chỗ tương đối mát mẻ đi, nơi này nóng chết người, mẹ mới không cần phơi ở đây."

Bách Thành thật sự chịu không nổi mẹ. "Bác sĩ nói mẹ cần sưởi nắng nhiều hơn."

Mất thấy hẳn sẽ phát giận, Hữu An vội nói: "Được rồi, được rồi, nhưng chỉ phơi một chút thôi, chỉ một chút chút a." Cô là loại người nhìn thấy ánh nắng sẽ chết a, phơi nắng đến nổi ánh mắt hip lại không mở ra được.

Hữu An muốn nhanh chóng đem hết những lời muốn nói nói hết cho hẳn nghe, cô muốn khôi phục lại bộ dáng cũ lắm rồi, mới không muốn làm cả đời mẹ Trần a.

Hữu An bắt đầu từ chỗ "Sinh từ có mệnh" nói, khuyên răn hẳn có một ngày nếu cô thật sự gặp bất trắc, hẳn cũng đừng quá khổ sở, giảng giải những lời như vậy.

Cô muốn hẳn ghi nhớ hẳn phải kiên cường, còn nữa đừng quên ngay cả khi không còn mẹ nữa, trên đời này vẫn rất nhiều người yêu thương hẳn, quan tâm hẳn.

Bách Thành không biết mẹ sao lại nói với hẳn những câu như thế, nhưng từng một lần cơ hồ muốn mất đi tinh thần, Bách Thành cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là "Con muốn dưỡng mà cha mẹ không thể chờ", cho nên điều này cũng chính là vì sao mấy ngày gần đây nhất, hẳn mặc kệ mẹ có tình gây sự cỡ nào, hẳn đều sẽ thuận theo ý tứ mẹ làm, vì cũng là muốn để cho bản thân sau này không tiếc nuối cùng hối hận, những lời mẹ vừa này cũng làm Bách Thành không tự chủ được nghĩ đến Hữu An.

Lúc mẹ gặp chuyện không may, ở bên người hẳn an ủi hẳn, cho hẳn sự cổ vũ chính là Hữu An, mà hẳn lại bởi vì đột nhiên bận bịu tìm hộ lý, mà một đoạn thời gian dài không nhìn thấy Hữu An rồi.

Hắn không đi tìm cô, thế nào cũng không thấy cô đến?

Chẳng lẽ là bởi vì ngày đó hẳn đẩy cô một phen, cho nên Hữu An tức giận rồi? Nếu thật sự như vậy, hẳn nhất định phải đi một chuyến đến nhà cô, cùng Hữu An nói tiếng xin lỗi, thời gian đó tâm tình hẳn quá tệ, đến mức làm chuyện hồ đồ.

***

Bước vào nhà họ Vu tìm Hữu An, Bách Thành đương nhiên là nhảy từ cửa sổ đi vào, nhưng, hiện tại là tình huống gì, vì sao chị ba của Hữu An đối mặt với Hữu An nằm ở trên giường lẩm bầm, không biết đang nói cái gì? Bách Thành cảm thấy rất kì quái, tiếp một giây càng làm cho hẳn nghẹn họng nhìn trần trời chuyện đã xảy ra.

Hữu An vốn nằm ở trên giường thế nhưng biến thành một chú heo nhỏ màu hồng rất đáng yêu!

"Chị ba! Chị đang làm gì? !" Chị ấy sao có thể đem Hữu An biến thành một con heo rồi hả ? !

Bách Thành hung hăng đi vào, ôm lấy chú heo huyền ảo trên giường kia, hai mắt trừng Hữu Vọng, quả thực coi Hữu Vọng như hung thủ giết người.

"Em nhìn thấy hết rồi hả?" Hữu Vọng liền phát hoảng, bởi vì —— chết tiệt, bí mật của bốn chị em nhà họ vu bị người ngoài phát hiện! Chị hai mà biết hậu quả còn có thể không bị chị ấy băm xác ra sao ? !

"Không sai, em đã nhìn thấy hết." Cho nên chị đừng nghĩ lại hạ độc thủ với Hữu An. "Chị rốt cuộc là ai?" Hẳn mặc dù đối mặt một đối thủ đáng sợ, nhưng vì bảo hộ Hữu An, Bách Thành vẫn nổi lên dũng khí đối mặt với bà chị yêu quái này. Chị ta làm sao có thể biết yêu pháp?

"Chị là chị ba nhà họ Vu đó thôi, chị còn có thể là ai." Hữu Vọng tròn mắt, hét to chịu không nổi. Cô có thể hiểu lúc Bách Thành liếc thấy mình thì

triển ma pháp xác định vững chắc không thể tiếp nhận, nhưng hấn đừng coi cô như là người xấu a.

Vì để Bách Thành tin phục nghe cô, thế là Hữu Vọng đem mọi chuyện của bốn chị em ở nhà toàn bộ nói cho Bách Thành nghe, dù sao cô đã sợ ý là để cho Bách Thành nhìn thấy bí mật không thể cho người ngoài thấy được, hiện tại cô chỉ có thể cầu mong Bách Thành đứng ở lập trường của cô suy nghĩ, tuyệt đối không đem bí mật nhà mình mà hấn biết được nói cho chị hai nghe.

"Các chị là ma nữ?"

"Uhm."

"Hữu An cũng vậy?"

"Không sai."

"Em không tin." Tuy là tận mắt nhìn thấy Hữu An biến thành một đầu heo, nhưng ma nữ một chuyện khác, Bách Thành vẫn rất khó chấp nhận đây là sự thật.

Hữu Vọng đành phải lại làm mẫu một lần cho hấn xem "Đưa Hữu An cho chị."

"Không được." Hấn tuyệt không đem Hữu An giao cho một người con gái có lai lịch không rõ ràng —— tuy rằng bộ dạng trước mắt của cô là bộ dáng của chị ba.

"Em không đem Hữu An giao cho chị, chị sao có thể đem cô ấy biến trở về."

"Em làm sao mà biết được sau khi em đem Hữu An giao cho chị, chị có đối với cô ấy bất lợi hay không, cậu phải làm thí nghiệm, vậy thì. . . . . Lấy em làm vật thí nghiệm đi." Hấn xung phong nhận việc.

Hữu Vọng không nghĩ tới cậu nhóc con nhà họ Trần kia từ nhỏ đến lớn cùng Hữu An cãi nhau ầm ĩ, nhưng đến lúc nguy cấp, đứa ngốc kia vẫn là cực trân trọng Hữu An nhà cô.

Chỉ là —— "Em muốn làm vật thí nghiệm a?" Hữu Vọng có chút khó xử, bởi vì, "Chị nói trước nhá, pháp lực của ta là kém cỏi nhất trong bốn chị em, chị thường thường thì triển sai phép thuật, điều kỳ quái nhất một lần đem bản thân biến thành con thỏ lại biến không trở về được bộ dáng như cũ, cuối cùng vẫn là dựa vào Hữu An đem chị biến trở về, nếu em thật sự muốn làm chuột bạch, vậy em phải có tâm lý chuẩn bị."

"Tâm lý chuẩn bị gì chứ?"

"Em có khả năng sẽ biến thành những vật khác."

"Nói thí dụ như Hữu An như vậy sao?" Cả đời là đầu heo huyền ảo! Bách Thành đem Hữu An ôm lấy, có thể phát hiện đầu heo này từ đầu đến cuối đều đang ngủ.

"Cô ấy vì sao cứ nhắm mắt suốt?"

"Đây là điều chị lo lắng, Hữu An từ một tháng trước liên hôn mê bất tỉnh, chị sợ cô là bị bệnh."

"Bị bệnh? Vậy chị còn không mau đưa cô ấy đi khám bác sĩ! Chị còn biến cô ấy thành một đầu heo làm chi?" Bách Thành vừa tức vừa gào to rống lên, hấn cảm thấy chị ba thật sự là không có đầu óc!

"Chị vốn cũng không phải muốn đem nó biến thành heo, là chị muốn đi vào trong đầu Hữu An, đi tìm linh hồn của nó." Nhưng cuối cùng cô chưa kịp tiến vào, đã đem Hữu An biến thành chú heo huyền ảo, cái này không thể trách cô a.

Bách Thành bị chị ba chọc tức đến vô lực, Hữu An sẽ có một ngày sẽ bị bà chị ngốc này ngộ sát mất thôi. "Em mang cô ấy đi khám bác sĩ."

"Khám bác sĩ gì, bác sĩ thú y sao?"

Vấn đề của Hữu Vọng lại khiến Bách Thành đứng hình.

"Để ta trước tiên đem Hữu An biến trở bộ dáng cũ đã, sau đó chúng ta mới thảo luận tiếp được không hả?" Hữu Vọng cùng Bách Thành thương lượng. Chắc, thật không biết Hữu An là em gái của ai, làm ơn đi, đem Hữu An biến thành heo, cô so với hấn còn muốn khẩn trương hơn được không hả.

"Chị sẽ không làm cô ấy chết chứ?" Bách Thành có chút lo lắng.

Hữu Vọng cũng không dám cam đoan.

Bách Thành tức chết mất, "Chị hai đâu? Chị ấy đi đâu rồi hả ?" Bách Thành cảm thấy tìm chị hai đến đây thì triển pháp thuật còn tương đối tin cậy hơn.

"Chị hai không ở nhà, chị ấy gần đây đi tìm em út rồi, hơn nữa em tìm chị hai cũng vô dụng, bởi vì chị hai không thích chúng ta dùng ma pháp." Hữu Vọng nói dong dài, nhưng Bách Thành bắt được một ít trọng điểm, chị ấy nói, Hữu Lạc.

"Hữu Lạc? Nó bị làm sao?"

"Nó biến mình thành bộ dáng hai mươi tuổi, chị hai thật lo lắng nó."

"Có làm hay không? Hữu Lạc biến thành bộ dáng hai mươi tuổi, nó ít nhất vẫn là hình người, đây có gì phải lo lắng? Hữu An biến thành heo có nghiêm trọng không hả!" Bách Thành cảm thấy Hữu Hi bất công, chỉ quan tâm Hữu Lạc không quan tâm Hữu An. Hữu Vọng mới cảm thấy Bách Thành đối với chị hai có thành kiến. "Chị hai lại không biết chuyện Hữu An biến thành heo, nếu chị hai đã biết, cũng nhất định sẽ lo lắng." Tựa như lần trước cô biến thành Tiểu Bạch Thỏ, chị hai còn không phải lo lắng rất lâu sao, còn nữa, "Em làm chi không tin tưởng chị như thế? Hữu An là em gái của chị, chị chẳng lẽ sẽ hại nó sao? Lấy ra." Hữu Vọng đem Tiểu Trư đoạt lấy.

Cô cũng không tin năng lực cô sẽ kém như vậy, thực làm Hữu An chết.

Hữu Vọng hướng Tiểu Trư đọc chú ngữ, oanh một tiếng, Tiểu Trư biến trở về bộ dáng Hữu An.

"Thế nào?" Hữu Vọng biểu cảm rất kiêu ngạo, cô không làm hỏng chứ.

"Hữu An cái mũi thế nào lại dài như vậy?" Bách Thành chỉ vào cái mũi như mũi heo của Hữu An, á, trời ơi, thế này rất xấu nha.

"Chết tiệt, tại sao có thể như vậy?" Hữu Vọng tiến lên xem cẩn thận một chút, cô không ngừng kháp cái mũi Hữu An, đó là cái mũi heo hàng thật giá thật, muốn chết, tại sao có thể như vậy?

Hữu Vọng xem chút té xiu, cô vội vội vàng vàng chạy đi tìm sách ma pháp giải quyết vấn đề.

Cô tổng cộng mất hai giờ đồng hồ thi triển pháp thuật, trong lúc này Hữu An biến thành các loại động vật, Bách Thành thấy mà mồ hôi lạnh chảy ròng, thẳng đến cuối cùng Hữu Vọng mặc dù đem Hữu An biến trở về bộ dáng vốn có, Bách Thành vẫn là không chớp mắt ngó Hữu An chăm chăm, nhìn tiếp một giây tiếp theo Hữu An có hoàn hảo như lúc ban đầu không, vẫn là bộ dáng này, mà không phía là tạp nham trộn lại của tất cả động vật.

Cuối cùng Bách Thành vẫn quyết định đưa Hữu An đi bệnh viện kiểm tra, như vậy hẳn mới tương đối yên tâm.

"Vậy tốt chứ?" Hữu Vọng hỏi.

"Có gì không tốt?"

"Hữu An hiện tại không có nhịp tim đập, không hô hấp nha, so với đã chết không khác biệt, nếu đem Hữu An đưa đến bệnh viện, bác sĩ nhất định lập tức làm giấy khai tử cho chúng ta mang về nhà."

"Cái gì? ! Hữu An không hô hấp? !" Bách Thành vươn tay thử hơi thở của Hữu An, cô thật sự một chút hô hấp cũng không có, thoát nhìn liền như đã chết không có gì khác biệt. "Vậy chị làm sao mà biết Hữu An không chết?" Trong tâm Bách Thành căng thẳng, mặt xám như tro tàn, tay ôm Hữu An mà phát run.

Hắn thật sự có ý nghĩ muốn chết theo.

Trên cơ bản Hữu Vọng cảm thấy Bách Thành suy nghĩ nhiều quá rồi, hẳn căn bản là đang tự dọa mình.

"Sẽ không đâu." Hữu An mới không phải đã chết a. "Bởi vì Hữu An thường thường như vậy, chị chưa nói với em sao? Bốn chị em chúng ta có năng lực khác nhau, năng lực của Hữu An chính là có thể xông vào trong đầu người khác giám thị hành động của người đó, cho nên như chuyện này có thể coi như linh hồn lìa khỏi xác, huống chi nếu Hữu An thật sự đã chết, như vậy một tháng rồi, vì sao thì thể Hữu An sẽ không phát ra mùi thối rữa?"

Hữu Vọng nói có lý, đại bộ phận Bách Thành đều tán thành, nhưng qua lời Hữu Vọng vừa mới nói ra kia, có một câu nói làm đầu óc hắn lóe ra một tia sáng, là cái gì chứ? Bách Thành nheo mắt lại, đem những lời Hữu Vọng vừa mới nói ra rà soát lại một lần, Hữu Vọng nhắc tới năng lực của các chị em mình, Hữu An có năng lực xâm nhập vào đầu óc người khác, linh hồn Hữu An thường thường chu du bên ngoài, đây không phải có ý là Hữu An cô ấy. . . . .

Bách Thành nghĩ đến chuyện giao quyết kia.

"Chị ba, Hữu An từ lúc nào bắt đầu hôn mê bất tỉnh?"

"Tháng trước ngày mồng hai." Cô nhớ được rất rõ ràng, bởi vì chính là ngày đó Hữu An đem cô đang ở trong bộ dạng Tiểu Bạch thỏ từ nhà ông chủ bạo long về, giúp cô biến trở về hình dạng người.

"Mồng hai? !" Đó không phải là ngày mẹ hắn giống như kỳ tích tỉnh lại!

Rất nhiều chuyện quái lạ dần dần trở nên rõ ràng, bao gồm mẹ hắn sau khi tỉnh lại có hành vi kỳ quái, còn có Hữu An vì sao đột nhiên hôn mê, hết thảy tựa hồ đều đã có đáp án, nhưng có chuyện hắn phải xác nhận một lần. "Chị ba, năng lực của Hữu An chỉ có thể xâm nhập vào đầu óc người khác, không thể thay thế được người kia sao?"

"Không được."

"Chị xác định?"

"Xác định." Hữu Vọng thập phần chắc chắn.

Như vậy hần vừa mới dẫn đo lại không thể thành lập rồi.

"Nhưng trong cuốn sách ma pháp này có chú ngữ có thể cường hóa năng lực của Hữu An a." Cô vừa mới nhìn thấy, cô lật ra trang đó đưa cho hần xem.

"Ây, tìm được." Đem sách đẩy qua để Bách Thành xem, nhưng phía trên văn tự Bách Thành xem không hiểu.

"Xem không hiểu không sao, bởi vì chúng ta có học qua, nhưng muốn phiên dịch cần một chút thời gian." Bởi vì cô đối với chuyện học tập luôn luôn không có hứng thú gì, cho nên Hữu Vọng rất nỗ lực mới dịch được.

Cô dịch ra một đoạn văn tự, Bách Thành phát hiện hần không cần xem tiếp nữa, bởi vì vừa mới rồi hần nhặt được một trang giấy trên mặt đất, phía trên phiên dịch giống hệt như Hữu Vọng phiên dịch, không sai lệch một chữ.

Nghi vấn được chứng thực, Bách Thành leo cửa sổ về nhà hần, mà Hữu Vọng còn đang chỉ đầu ngón tay dò chữ trên sách, phiên dịch văn tự, căn bản không phát hiện Bách Thành đã sớm đi mất dạng rồi.

***

Bách Thành vừa về nhà liền đi tìm mẹ.

Mẹ hần ở phòng khách xem tivi, xem phim thần tượng, mà không là xem hương thượng kịch trên kênh Dân Thị; mẹ hần đang uống cola, mà không phải là ở uống trà nhân sâm.

Bách Thành càng nhìn càng cảm thấy mẹ hần giống Hữu An, chỉ là Hữu An vì sao phải làm như vậy? Vì sao phải thay thế một bà lão đi đứng không tiện? Như vậy đối với cô có lợi lộc gì sao? Hoặc là đối với hần có lợi? Bách Thành không khỏi suy xét vấn đề này.

Hần cân nhắc ý đồ của Hữu An, hồi tưởng mấy ngày này cô không ngừng cố vũ hần, thậm chí muốn hần dừng cảm đối mặt với sinh mệnh. . . . . Có phải là nguyên nhân này hay không, cho nên Hữu An mới biến thành mẹ hần, vì chính là muốn cứu hần?

Bách Thành nghĩ đến điểm này, ngực thấy nhói đau, trong lòng ngực bốc lên một loại cảm xúc kích động, đúng lúc này Hữu An đột nhiên quay đầu lại nhìn hần, biểu cảm trên mặt kỳ dị .

"Con làm chi nhìn mẹ như thế? Trên mặt ta có mọc hoa sao?" Cô sờ sờ mặt.

Bách Thành nhin không được bật cười.

Hần làm sao có thể trì độn như vậy? Cùng Hữu An sống chung một tháng lại không phát hiện hành vi cử chỉ lời nói của mẹ quả thực so với Hữu An không có gì khác biệt, hai người họ căn bản chính là cùng một người.

"Trên mặt mẹ không có mọc hoa."

"Vậy con làm gì cứ nhìn mẹ?" Cô một bên hỏi hần, một bên lấy ra potato popca , cắn rột rột, bánh vụn rơi xuống đầy nền nhà.

Bách Thành càng nhìn càng cảm thấy Hữu An đáng yêu, tại sao trước đây hần không phát hiện ra sự lương thiện của cô, mặt tốt của cô?

Oh. . . . . Kỳ thực cũng không phải hần không phát hiện ra, mà là hần không dám thừa nhận.

Hần hồi nhỏ đã theo đuôi Hữu An, đối với thân phận là con một như hần mà nói, Hữu An tồn tại có ý nghĩa như anh chị em ruột thịt, hần vẫn luôn muốn cùng Hữu An duy trì một cục diện thế lực ngang nhau, thế là hần thường thường ở trước mặt cô xây dựng nên một giả tượng, ví như hần rất đa tình, mục đích của hần là muốn để Hữu An cảm thấy hần là một người đàn ông, mà không chỉ là một người anh em tốt của cô, hần muốn duy trì tình bạn cả đời giữa họ, nhưng sự tình đi đến tình trạng này, lúc Hữu An đối với hần quan tâm hy sinh vượt xa ngoài giới hạn mà hần có thể chống đỡ, hần nhin không được muốn chiếm lấy cô.

Bất kể người cô thích là ai, hần cũng muốn đem Hữu An giữ ở bên người, hần muốn chăm sóc cô gái này cả đời. Bách Thành quyết định rồi.

"Mẹ, mẹ cảm thấy Hữu An như thế nào?"

"Hữu An? Cô ấy rất tốt a."

"Tốt thế nào?"

"Hữu An, con bé đó vừa nhu thuận lại hiểu chuyện, còn rất có nghĩa khí, gặp chuyện bất bình liền rút đao tương trợ, giống như là Hoàng Dung trong tiểu thuyết Kim Dung." Hữu An rất tự sướng, đem bản thân mình ra so sánh với thần tượng.

"Nhưng Hữu An rất hung dữ."

"Nào có a? Hữu An đó gọi là “căn cứ vào đạo lý mà tranh luận”, cái đó sao gọi là hung dữ a?"

"Nhưng Hữu An sẽ không biết nấu cơm."

"Con gái hiện đại biết kiếm tiền là tốt rồi, cần gì biết nấu cơm?"

"Con người vẫn phải ăn cơm mà."

"Muốn ăn cơm có thể ra bên ngoài ăn a, bên ngoài nhà hàng nhiều như vậy, muốn ăn cái gì thì mua cái đó, đây cũng rất tiện nghi a, ăn cơm không cần tự ra sức làm."

"Hữu An cô ấy không làm chuyện nhà, cũng lại thật thô lỗ, làm việc không dùng đến não, thường thường động tay chân còn nhanh hơn đầu óc, "Còn có. . . . ."

"Còn có!" Hữu An nghe được mặt đều tái đã tái đi, bàn tay nhỏ bé của cô vỗ xuống mặt bàn. "Trần Bách Thành, Vu Hữu An có chỗ nào chọc tới con, mà con muốn như vậy chửi bới cô ấy, gây tổn thương cho cô ấy?" Chẳng lẽ cô ở trong cảm nhận của hắn thật sự kém như vậy sao? Khiến hắn phê bình cô tới nỗi không có chỗ nào đứng hắn mới thấy vui vẻ hả.

"Không có, con chỉ là muốn đem khuyết điểm của Hữu An nhất nhất nói cho mẹ nghe thôi, để mẹ chuẩn bị tâm lý."

"Theo ý mẹ, những điều này căn bản không phải là khuyết điểm của Hữu An, là con quá xấu, rất hay soi mói Hữu An rồi." Hữu An vì chính mình mà cãi lại.

Ý, đúng rồi, cô vừa mới có phải đã bỏ sót cái gì? Vừa mới rồi Bách Thành có phải nói cái gì như để cô tâm lý chuẩn bị? ! khuyết điểm của cô sao lại khiến mẹ Trần soi mói, nhưng lại phải có tâm lý chuẩn bị? Chắc, làm quái gì vậy? Không hiểu.

Hữu An nhìn Bách Thành, định nghe hắn giải thích, nhưng hắn cố ý xem nhẹ nghi vấn trong mắt cô, còn truy vấn nói: "Vậy, theo như lời mẹ nói, mẹ rất hài lòng với Hữu An đúng không?"

"Đương nhiên." Cô đối với bản thân còn có thể có soi mói cái gì? Cô Vu Hữu An là một người con gái toàn mỹ a —— chính cô cho rằng là như vậy, thật ngại quá.

"Được, vậy con quyết định, con muốn cưới Hữu An."

"Không thành vấn đề." Hữu An cũng dứt khoát rành mạch đáp ứng, nhưng. . . . . Đợi chút, hắn vừa mới nói cái gì? ! Hắn muốn kết hôn với cô? ! Có làm hay không a? Hắn muốn kết hôn với cô? !

"Cậu vì sao muốn kết hôn với tớ?" Hữu An kêu to.

*(giống tiếng Anh, đại từ nhân xưng của tiếng Trung cũng chỉ như wo= I ; ni = you, không giống tiếng Việt mình)

Bách Thành cười sửa lại, "Mẹ, con không phải muốn kết hôn với mẹ, con là muốn kết hôn với Hữu An, " Tiếng kêu to vừa nãy của cô, Bách Thành càng thêm chắc chắn bản thân đã đoán đúng.

Tuy rằng hắn cũng cảm thấy Hữu An là một ma nữ rất khó tin, nhưng là hắn tận mắt nhìn thấy chị ba nhà họ Vu đem Hữu An biến thành các loại động vật, không đến phiên hắn không tin.

Tớ chính là Hữu An a! Hữu An gấp đến độ muốn hô to lên, nhưng hiện tại không thể làm như vậy. Đáng giận, đành phải đem con tức nhện xuống trước, trước tiên hỏi một chút xem ý đồ của Bách Thành. "Con vì sao muốn kết hôn với Hữu An?"

"Mẹ cũng đã nói đó thôi? Hữu An là một cô gái tốt, trăm năm khó gặp."

"Trăm năm khó gặp thì phải gả cho con a?" Làm ơn đi, cô cũng không phải không có người muốn, sao có thể "dễ dàng như bó rau" liền đem bản thân tự gả đi?

Hắn nói cưới, cô liền gả, coi cô như cái gì rồi hả ? Hừ.

"Con muốn cưới, Hữu An người ta cũng không chắc sẽ đồng ý muốn gả cho con a." Hữu An đến nước này có thể làm bộ làm tịch rồi, bởi vì —— cô hiện tại mới nghĩ đến, có người cầu hôn với cô, muốn kết hôn với cô nha, đây là một sự kiện làm người ta phấn chấn cỡ nào a? Chỉ là. . . . . Đối tượng có chút không đúng, nếu người cầu hôn cô muốn cô lấy hắn là trưởng phòng Tưởng thì tốt biết bao nhiêu? Hữu An lâm vào trong ảo tưởng của chính mình.

"Hữu An không thể không gả cho con." Bách Thành lại dùng nước lạnh hất tỉnh cô, muốn cô thức tỉnh, không được nằm mơ.

Hữu An từ trong mộng đẹp bỗng nhiên tỉnh lại, cô trừng lớn mắt với cậu con trai hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì hiện tại Hữu An đang hôn mê bất tỉnh, cho nên chuyện chung thân đại sự do hai chị gái cô ấy làm chủ, mà chị ba đã đồng ý đem Hữu An gả cho con rồi." Bách Thành đắc ý nói.

"Làm gì có chuyện đó a!" Mặt Hữu An suy sụp, không được, cô không tin, cô phải đi về hỏi chị ba, Hữu An đẩy xe lăn muốn đi tới đối diện, nhưng Bách Thành lại giữ chặt xe lăn của cô lại không cho cô đi.

"Trần Bách Thành!" Cô rống to.

"Sao ạ?"

"Buông ra !" Hữu An xuất ra vẻ uy nghiêm làm mẹ, nghiêng răng nghiêng lợi, mệnh lệnh gần từng tiếng.

Bách Thành lại phớt lờ nhón nhor, căn bản không nghe lời mẹ hần nói, bởi vì hần biết người này căn bản không phải mẹ của hần. Hần không chỉ không buông tay, còn hỏi lại cô, "Mẹ muốn đi đâu?"

"Đi tới nhà đối diện hỏi Hữu Vọng, xem cô ta có phải thật sự có ý đem Hữu An gả cho con hay không "

"Mẹ, mẹ không tin con? Con là con trai của mẹ mà!" Hần lấy hai tay che vị trí trái tim, bày ra bộ dáng bị thương rất sâu.

Bộ dáng này của hần thật sự là ngu xuẩn chết mất, cô mới mặc kệ hần. "Con cút ra, mẹ muốn về nhà."

"Mẹ, mẹ điên à? Đây là nhà của mẹ a!" Bách Thành cứ một câu lại một câu đi tranh cãi với Hữu An, Hữu An giận tím mặt, bằng không cô nhất định sẽ phát hiện ra sơ hở, sẽ phát hiện Bách Thành người luôn luôn kính trọng mẹ làm sao có thể mắng hần mẹ "Điên".

Hữu An tức chết mất, cái âm ỹ với Bách Thành đòi đi qua nhà họ Vu, mà Bách Thành quyết không để cô đi, bởi vì chuyện của hần còn chưa làm thỏa đáng, chuyến đi này của Hữu An chẳng phải sẽ làm hỏng chuyện của hần sao. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Theo Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Bách Thành là trực tiếp đi tìm chị ba nhà họ Vu —— Vu Hữu Vọng.

Vì sao chứ?

Bởi vì Hữu Vọng nhất gan nhất, hơn nữa dễ bị thuyết phục nhất, mặt khác hần còn nắm giữ thứ vũ khí sắc bén nhất, là Hữu vọng ngày đó sơ hở có nói qua việc các cô con gái nhà họ Vu là ma nữ không thể được tiết lộ ra ngoài a, Hữu Vọng nói, chị hai của các cô ấy cực kì bài xích việc họ sử dụng ma pháp, cho nên cô ấy mới cùng Hữu An học trộm sách ma pháp, chuyện đó đến bây giờ chị hai còn không biết, mà hôm nay hần sẽ lợi dụng nhược điểm này bức Hữu Vọng đem Hữu An gả cho hần.

Hần đường hoàng đi vào nhà họ Vu để thực hiện ý đồ, mà Hữu Vọng đều đã phát giác. "Em muốn kết hôn với Hữu An, còn lấy điều này coi như nhược điểm đến uy hiếp chị? !"

"Đúng, không sai."

"Ha ha." Hữu Vọng cười lạnh hai tiếng, cười Bách Thành thật sự rất không hiểu cô, hôm nay hần căn bản không cần lấy nhược điểm của cô ra uy hiếp, cô cũng sẽ đem Hữu An gả cho Bách Thành, bởi vì cô em gái xấu tính kia, khắp thiên hạ cũng chỉ có một tên đàn ông chịu được nó, mà người kia chính là Vô Định Thiết Kim Cương Trần Bách Thành tiên sinh, mọi người xin vỗ tay cổ vũ, unge hộ, huống chi Hữu An hiện tại đang hôn mê, mà Bách Thành lại nguyện ý trước mặt thần, thề thốt muốn chăm sóc Hữu An cả đời!

Việc này khác với việc hò dô kết hôn, nhưng lại rất lãng mạn nha, Hữu Vọng chỉ cần nghĩ về quang cảnh đó thôi cũng thấy rất ngọt ngào, cho nên, được, cô quyết định rồi.

"Không thành vấn đề, chị sẽ đem Hữu An nhà chúng ta gả cho em." Hữu Vọng vô cùng dứt khoát đáp ứng yêu cầu của Bách Thành.

Cô bịch bịch chạy lên trên lầu, cố hết sức đem Hữu An khiêng xuống dưới, ị à, ị ạch —— Hữu An thật sự rất nặng, khiêng bọn ta mau thổ chết rồi. Hữu Vọng còng lưng từng bước một tiêu sái xuống lầu.

"Nè, lấy đi." Vừa đến dưới lầu, Hữu Vọng liền đem Hữu An đang trong trạng thái hôn mê ném tới trong lòng Bách Thành, muốn hần ôm bà xã của hần về.

"Cứ như vậy?" Đơn giản như vậy, Hữu Vọng muốn thêm bát cò kè mặc cả đều không có nha! Bách Thành không thể tin được sự tình sẽ thuận lợi như thế, hần vốn đang cho rằng bản thân sẽ phải tốn không ít nước miếng thuyết phục bà chị này.

"Bằng không em còn muốn của hồi môn hả? Chị nói cho mà nghe, đây là chuyện không có khả năng ! Ba mẹ bọ chị đều mất sớm, bốn chị em chúng ta từ nhỏ đã tự lực cánh sinh, kiếm tiền nuôi sống bản thân, Hữu An ngay cả học phí học đại học cũng đều là vừa học vừa làm, nếu em thật muốn của hồi môn, vậy thì chờ Hữu An tỉnh lại, xem trong tài khoản của nó có bao nhiêu tiền, nhưng chị khuyên em đừng kỳ vọng quá lớn, bởi vì Hữu An năm nay vừa mới tốt nghiệp, ở công ty lại chỉ làm chân sai vặt trong văn phòng, nó ngay đến nuôi sống bản thân đều rất khó, càng đừng nói là dành tiền, cho nên. . . . "

"Được rồi, chị không cần nói tiếp." Hần nghe thấy mà nhức hết cả đầu, huống chi hần đâu cần của hồi môn của Hữu An, nói những điều vô bổ đó làm gì, tóm lại Hữu Vọng nguyện ý đem Hữu An đưa cho hần bế về đó là chuyện tốt đẹp nhất rồi.

"Em về đây." Hần ôm Hữu An về nhà, nhưng mới vừa mở cửa, liền nhìn thấy mẹ hần. . . . . Oh, không phải, nên cái chính, là Hữu An.

Hữu An đẩy xe lăn đang định nhấn chuông cửa, mà trùng hợp hần đi ra, Hữu An nhìn thấy hần đang khiêng cô trên vai! Cô muốn học máu a.

"Cậu tiểu tử chết tiệt này, cậu ôm Hữu An làm cái gì?" Ngọn lửa giận quăng đến chỗ hần cô thờ phỉ phò, hai ánh mắt Hữu An trừng lớn lên giống hệt như hỏa nhãn kim tinh vậy, rất đáng sợ.

"Cười cô ấy về nhà a." Về mặt Bách Thành cột nhà, hần phát hiện gần đây hần rất thích chọc Hữu An, thích nhìn bộ dáng cô tức giận đến nổi giờ chân lên.

"Ta không cho phép, ta không tán thành việc hôn sự này." Hữu An kịch liệt phản đối, mà Hữu Vọng nghe thấy được, cô quay đầu nhìn về phía Bách Thành.

"Em không nói với chị, mẹ em không tán thành việc hôn sự này." Nếu mẹ hần không tán thành, vậy Hữu Vọng cũng không nguyện ý để Hữu An gả vào nhà họ Trần, dù sao vấn đề giữa mẹ chồng và nàng dâu cũng là một vấn đề nghiêm trọng trong hôn nhân, mà cô lại biết Bách Thành là đứa con có hiếu, nếu mẹ chồng nàng dâu xảy ra xích mích, như vậy Bách Thành tuyệt đối không có khả năng sẽ đứng về phía Hữu An, cho nên cô bắt đầu cảm thấy việc hôn sự này có phải đã quyết định quá hấp tấp vội vã rồi không.

Hữu An rất quen thuộc biểu cảm này của Hữu Vọng, lúc Hữu Vọng đối với sự việc bắt đầu cảm thấy do dự thậm chí là thấy không thỏa đáng, trên khuôn mặt chị ấy sẽ lộ ra biểu cảm mờ mịt không kiên nhẫn.

"Đúng, ta không tán thành hôn sự này." Hữu An thấy phản ứng của Hữu Vọng, cô cho rằng cô cuối cùng cũng tìm được một chỗ dựa vững chắc.

Cô biết Hữu Vọng nếu biết cô gả vào nhà họ Trần sẽ chịu khổ, tuyệt đối sẽ ngăn cản việc hôn sự này, cho nên cô thêm mắm thêm muối, đem chính mình. . . . . Không, đem mẹ Trần miêu tả thành một bà mẹ chồng nghiệt ngã ghê gớm.

"Nếu quả thực Hữu An gả đến nhà của ta, ta nhất định sẽ ngược đãi nó, con ta đi vắng, ta sẽ ba bữa không cho nó cơm ăn, còn bắt nó vì nhà họ Trần làm trâu làm ngựa, như thế nào, sợ chưa hả? Hừ hừ." Hữu An cười lạnh hai tiếng, thật sự là có tư thế của bà mẹ chồng.

Hữu Vọng đều đã bị hù chết rồi."Không được, không được, cháu không thể đem Hữu An gả vào nhà nấy người." Nếu Hữu An tỉnh lại, biết được, vậy còn không đánh cô chết, mắng cô chết.

Hữu Vọng muốn đem Hữu An cướp về, nhưng Bách Thành lại gắt gao ôm không để cô đắc thủ."Chị ba, mẹ em chỉ đùa với chị thôi."

"Cái gì đùa hả? Ta không có." Hữu An vội vã đính chính, rất sợ hình tượng hung ác mà bản thân mới vừa nỗ lực xây dựng lên bị một câu nói của Bách Thành hủy hoại tại chỗ."Ta thật sự sẽ ngược đãi Hữu An." Hữu An lộ ra vẻ mặt mà cô tự cho nhận là hung ác nhất.

Biểu cảm, quả thực, cô đã dọa tới Hữu vọng rồi.

"Em nghe thấy lời mẹ em không hả, em mau đưa Hữu An trả lại cho chị ngay." Hữu Vọng đã bắt đầu động thủ cướp người.

"Chị ba, chị đừng vội, nếu Hữu An gả đến nhà của em thực sự nếu chịu ủy khuất, mà em ngay cả người phụ nữ mình yêu cũng không bảo vệ được, em còn xứng là đàn ông sao! Huống chi, chị nếu không hiểu cách sống của mẹ em, chị cũng nên hiểu rõ em gái chị có tính cách thế nào chứ? Hữu An là loại người bị người ta đánh mà ngoan ngoãn đứng yên, bị mắng mà im lặng lắng nghe sao? Chị thật sự cho rằng cô ấy sẽ bị ủy khuất ở trong nhà em sao?" Bách Thành hỏi lại Hữu Vọng.

Hữu Vọng ngoe đầu suy nghĩ, cảm thấy ——"Đúng nha, mẹ Trần, Hữu An nhà chúng ta rất hung dữ nha." mẹ Trần dám khi dễ Hữu An, không bị Hữu An chọc tức cho đến nổi đỉnh đầu lở loét mới lạ, huống chi mẹ Trần mà cô từng quen biết không thể là một bà mẹ chồng cay nghiệt được, cô cảm thấy nếu như Hữu An gả đến nhà họ Trần, khả năng Hữu An trở thành một nàng dâu hung dữ còn cao hơn. Về chuyện Mẹ Trần, cô thật sự là lo lắng quá nhiều rồi.

Ha ha.

Hữu Vọng còn cười!

Hữu An có cảm giác mất hết hy vọng.

Không được, ngay lúc này, cô không tự cứu mình, còn có ai có thể giúp cô chứ? Hữu An vội vàng bỏ khuyết thêm một câu, "Nhưng cháu đừng quên Hữu An vẫn đang hôn mê, nó trói gà không chặt, hoàn toàn không thể phản kháng a."

"Đúng vậy, Hữu An còn hôn mê nha! Vậy nó làm sao có thể phản kháng mẹ em?" Hữu Vọng lại hỏi Bách Thành.

Bách Thành muốn cô chị an tâm, "Hữu An vẫn hôn mê, mẹ em làm sao có thể sai một người đang hôn mê bất tỉnh đi làm trâu làm ngựa?"

"Đúng a." Hữu Vọng gật đầu, cảm thấy Bách Thành phân tích rất đạo lý.

Hữu An cảm thấy bà chị ba của Hữu An này giống như kẻ ba phải, gió chiều nào xoay chiều ấy, người ta nói cái gì, cô liền hùa theo, Hữu Vọng cô ấy chẳng lẽ không có chủ kiến sao?

Đáng giận, xem ra sự tình đến cuối cùng, vẫn phải dựa vào chính mình. Hữu An phát con hung hãn lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hữu An người còn hôn mê ở đây, ta vẫn có thể ngược đãi nó."

"Ngược đãi thế nào?" Bách Thành hỏi. Hắn là muốn xem Hữu An còn có thể nghĩ ra chiêu nào để giải quyết.

"Ta, ta, ta. . . . . Ta lấy kim châm nó!" Ôe, không, cái này nghe qua còn có vẻ như chưa đủ ác độc. "Ta, ta lấy dao một phát cắt cổ nó."

"Cái gì? ! Lấy dao cắt cổ Hữu An nhà chúng ta? !" Đó rất đau nha! Hữu Vọng lại bắt đầu kinh hãi cắt tiếng thét chói tai, một mặt lại động tay động chân chạy tới cướp Hữu An trên tay Bách Thành, bởi vì cô tuyệt đối không thể đem Hữu An gả cho một gia đình đáng sợ như vậy.

"Chị ba!" Bách Thành hét lớn một tiếng.

Hữu Vọng sợ tới mức đứng sững tại chỗ.

"Chị bình tĩnh chút đi, hãy nghe em nói."

"Ồ, được, chị bình tĩnh chút, nghe em nói." Hữu Vọng rất ngoan ngoãn, cô là kiểu người một khi thấy người khác dữ dằn lên là cô bắt đầu nương theo tính cách của họ.

"Chị đi lấy con dao tới đây." Bách Thành phân phó.

"Ồ, được, chị lấy liền." Hữu Vọng ngoan ngoãn nghe lời, cô ngay cả đến câu 'để làm gì' cũng chưa hỏi.

Bà chị ngốc nghếch này. Hữu An cơ hồ muốn thờ dài rồi.

Hữu Vọng lấy ra con dao. "Sau đó?"

"Đưa cho mẹ em."

"Cái gì? ! Đưa cho mẹ em? ! Nếu bác ấy dùng nó để gây tổn thương cho Hữu An thì làm sao bây giờ?" Hữu Vọng cảm thấy không ổn, vẫn nên cắt con dao cho kĩ mới ổn thỏa.

"Chị yên tâm, em sẽ bảo hộ Hữu An ."

"Ồ." Được rồi, cô tin tưởng hẳn. Hữu Vọng đưa con dao cho mẹ Bách Thành.

Hữu An nhìn con dao không động đậy.

"Cầm lấy đi, mẹ không phải là muốn dao sao? Cắt cổ Hữu An? Con rất muốn xem mẹ có dám hay không, hay là mẹ cảm thấy ngay tức khắc quá đột ngột đi, muốn dùng kim châm trước? Chị ba."

"Chị biết, muốn đi lấy kim châm đúng không? Chị đi lấy cho." Hữu Vọng chạy nhanh cắt con dao xuống, tránh khỏi mẹ Trần thật sự hạ quyết tâm, chân Hữu An sẽ không bảo vệ được.

Cô chạy bình bịch, vội vã đi lấy kim châm.

Hữu An sắp bị bà chị này chọc cho điên mất, bà chị của cô luôn luôn không lanh lợi, thế nào vừa gặp phải loại sự tình này lại trở nên thập phần tháo vát? Ách, học mẫu!

"Kim đã lấy tới, mẹ Trần bác cầm lấy đi." Hữu Vọng lấy ra, đưa tới trước mặt mẹ Bách Thành.

Hữu An mới không cầm đâu, cô đầu óc đâu bị hư, sao phải lấy kim châm chính mình, tự làm tổn thương bản thân a?

"Xem đó, mẹ em chỉ đùa với chị thôi."

"Đúng rồi, mẹ Trần là tốt nhất, làm sao có thể đối xử khắc nghiệt Hữu An nhà chúng ta chứ." Hữu Vọng hòa theo pha trò, muốn nói bản thân chỉ cần nịnh hót mẹ Trần chuẩn không sai a, như vậy biết không chừng mẹ Trần sẽ nể mặt nhà họ Vu đánh giá bà không tệ, sau đó sẽ đối xử tử tế với cô em gái phiền phức kia, mà trên cơ bản Hữu An là lười nói chuyện với bà chị gái kia, bởi vì chỉ khiến cô tổn nước bọt.

Cô đem mũi nhọn chuyển hướng sang Bách Thành, nhưng ——

"Ý, Bách Thành người đâu mất tiêu rồi?"

"Hắn về nhà rồi." ánh mắt Hữu Vọng đều híp thành hình trái tim rồi, bởi vì Bách Thành cứ như vậy mà ôm Hữu An người đang hôn mê đem đi, bóng lưng cao ngất như vậy, trong lòng lại ôm một cô gái, thật sự rất giống tình tiết trong chuyện cổ tích "công chúa ngủ trong rừng".

Oa, đẹp quá à —— Hữu Vọng say mê trong sự tưởng tượng của mình.

"Cái gì? ! Về nhà rồi ! Hắn ôm Hữu An trở về nhà! Hắn muốn làm gì? Không được, mình phải mau trở về nhìn một cái mới được." Hữu An đẩy xe lăn giống như đẩy trên đồng lúa vậy, ồn ào xông về nhà, mà Hữu Vọng từ trong ảo tưởng trở lại hiện thực, vừa đúng nghe được" mẹ Trần " nói những lời đó.

Xem ra mẹ Trần thật sự giống Bách Thành nói, khẩu xà tâm phật, nhìn xem mẹ Trần quan tâm Hữu An nhà các cô cỡ nào nha, mẹ Trần còn sợ hãi Hữu An bị con mình khi dễ, quả thực so với người chị gái như cô đây còn muốn trân trọng Hữu An hơn, cho nên xem ra việc cô đem Hữu An gả cho Bách Thành quả thật là gả đúng rồi! Oh, không biết Hữu An sau khi tỉnh lại, có ca ngợi cô đã tác thành nên một nhân duyên tốt đẹp không a?

Hữu Vọng lại bắt đầu ảo tưởng Hữu An sẽ hồi báo "Đại ân đại đức" của cô như thế nào.

*** (Tiếng Trung đại từ nhân xưng chỉ có : wo= ngôi thứ nhất, ni= ngôi thứ hai, ta = ngôi thứ ba, nên giờ không biết xưng hô sao cho phải...)

"Trần Bách Thành cậu lăn ra đây cho tôi! Cậu khóa cửa phòng lại làm chi? Cậu không phải muốn làm ra loại chuyện xấu xa, hạ lưu đối với Hữu An chứ?" Hữu An sau khi về nhà, lập tức liền áp sát vào trên cửa phòng Bách Thành nghe lén, nhưng cô nghe một lúc thật lâu, cũng không nghe được gì, mà cũng là vì cô cái gì cũng không nghe được, cho nên mới càng thêm khủng bố, bởi vì trí tưởng tượng của cô càng bạo phát, tất cả các tình tiết lộn xộn bấy bọ cô đều nghĩ đến, tưởng tượng Bách Thành sẽ đối với cô...

Cái đó đó, ai ôi —— đừng có làm thế nha, cô mới không cần đâu.

Nhưng mà cô kêu cả buổi, Bách Thành tiểu tử chết tiệt kia cũng không xuất hiện, tức chết mất, cô thế nào có thể ngồi chờ chết chứ?

Hữu An bắt đầu tìm kiếm chìa khóa trong nhà, đợi khi tìm được rồi lấy ra tới lúc muốn đi mở khóa mới phát hiện ——

Muốn chết, Bách Thành hẳn căn bản là không khóa cửa, thật sự là một hiểu lầm dễ thương a. . . . . Không, phi phi phi, chuyện đáng sợ như vậy làm sao có thể là hiểu lầm? Hẳn là một sai lầm khủng bố mới đúng!

Hữu An xông vào, nhìn thấy thân thể cô nằm ở trên giường Bách Thành.

"Cậu muốn làm cái gì với nó hả?"

"Lên xe trước mua vé bổ sung sau." Bách Thành tùy tiện nói, hẳn căn bản không có làm như thế, hẳn chỉ muốn dọa Hữu An chút mà thôi, bằng không thời gian lâu như vậy, hẳn sớm đã đem quần áo của Hữu An coi hết ra rồi, sao có thể để cô áo mũ chỉnh tề mà ngủ ở trên giường hắn, mà Hữu An còn đem lời hắn nói coi là thật, một câu đó của hắn "Lên xe trước mua vé bổ sung sau" hù chết Hữu An rồi.

"Không cho mua vé bổ sung." Cô mới không cần gả cho Bách Thành đâu.

"Không cho mua vé bổ sung? Vậy thì lên xe không mua vé bổ sung nha." Bách Thành còn cố ý soi lỗi trong lời nói của Hữu An.

Hữu An có thể này mới nghĩ đến, một câu kia cô vừa mới nói ra đúng là đang cố vũ cho Bách Thành phạm tội, chính là không cần chịu trách nhiệm.

"Không không không, ta không có ý đó."

"Vậy mẹ có ý tứ gì?"

"Là ý nói, con không được lên xe, cũng không được mua vé bổ sung, nói tóm lại là ta chính là phản đối hôn sự của con cùng Hữu An, ta không cho con cưới nó."

"Nhưng chính mẹ nói Hữu An là cô gái tốt, trăm năm khó gặp mà, mà con lại là con trai tốt của mẹ, hôm nay con trai ngoan của mẹ muốn cưới cô gái rất tốt trong mắt mẹ, mẹ vì sao phản đối? Nếu mẹ có thể nói ra lý do, như vậy con liền phục, đồng ý với mẹ không cưới Hữu An làm vợ nữa, mẹ thấy sao? Con như vậy xem như phân rõ phải trái đúng chứ?"

Phân rõ phải trái cái rắm, bởi vì cô lại không thể nói ra lý do mà Hữu An không thể gả hẳn, cô ở trong lòng nói tục, quốc túy của người Đài Loan toàn bộ để cô phát dương quang đại rồi.

"Thế nào, nói không được lý do rồi đúng không? Vậy con đây sẽ không khách khí đó." Bách Thành thật đúng là đứng trước mắt Hữu An động tay động chân muốn cời quần áo của Hữu An.

Hữu An vội vàng kêu, "Chờ một chút ." Cô còn có lời muốn nói.

"Chuyện gì?"

"Con còn chưa kết hôn với Hữu An." Trong lúc vội vàng, cuối cùng cũng để Hữu An nghĩ ra một lý do trước tiên để Bách Thành không đối với mình động tay động chân, nhưng sau việc cô ngẫm lại, cảm thấy lý do này giống như không thỏa đáng, bởi vì ngụ ý giống như cô đã đáp ứng hắn có thể cưới Hữu An rồi.

Nhưng —— mặc kệ đi, tóm lại mấu chốt là có thể trước tiên ngăn cản Bách Thành tên đàn ông xấu xa này ra tay với cô.

"Hiện tại tình dục trước hôn nhân rất bình thường."

"Ta biết tình dục trước hôn nhân đối với con mà nói rất bình thường." Hắn ra vẻ cái gì? ? Cái gì?"Nhưng Hữu An là xử. . . . . xử. . . . ." Hữu An "xử" cả buổi còn không nói ra được nguyên do "xử" cái gì.

Hắn thay cô nói."Xử nữ đúng không." Hắn rất muốn cười, bởi vì không nghĩ tới Hữu An người luôn nóng bỏng gặp được loại sự tình này vẫn có thể bảo thủ thành cái nết này, hắn thật sự rất ngạc nhiên.

"Đúng." Hữu An mặt đỏ điểm ửng."Cho nên con không thể đối với nó tùy tiện xằng bậy."

"Nhưng mẹ lại không đáp ứng hôn sự của con cùng Hữu An, cho nên con chỉ có thể tiền trạm hậu tấu, chờ sau khi gạo nấu thành cơm, mẹ có muốn phản đối cũng không có cách."

"Cái gì? ! Đây là âm mưu của con!" Rất đáng giận, cô thiếu một chút nữa hủy đi sự trong sạch cả đời của bản thân, được rồi, vì bảo trụ bản thân trước, Hữu An quyết định trước tiên kéo dài thời gian một phen."Ta đây đáp ứng con cưới Hữu An."

"Thật sao!" Cô đáp ứng gả cho hắn rồi !

"Nhưng con trước khi cưới không thể động tới Hữu An."

"Sau kết hôn là có thể?"

Hắn cười rất gian, giống như tính toán ngày mai liền cưới cô, Hữu An biết rõ điều đó không có khả năng, bởi vì chuẩn bị hôn lễ cần thời gian, nhưng cô nhìn thấy nụ cười trên mặt Bách Thành, trong lòng cô chính là không chắc chắn, cho nên ——

"Sau khi kết hôn cũng không có thể." Cô quả quyết cự tuyệt. Cô biết cô như vậy thật bá đạo, rất ép người quá đáng, cũng rất không hợp lý, nhưng cô phải kéo dài thêm một thời gian mới được a.

Cô cần phải trở lại thân thể của chính mình mới ngăn cản được chuyện vớ vẩn này! Nhưng trở lại thân thể cô phải có sách ma pháp, mà sách ma pháp lại ở nhà các cô a, mà cô làm thế nào để trở về nhà lấy được nó lại là một vấn đề khác.

A —— nhiều chuyện chen chúc như vậy tại cùng lúc, Hữu An sắp phát điên mất.

"Mẹ biết rõ con sẽ không chấp nhận loại yêu cầu vô lý này." Vô lý khi hắn kết hôn rồi mà không thể động tới cô, trên đời này có người nào làm vợ chồng như vậy không hả?

"Con ít nhất phải đợi đến sau khi Hữu An tỉnh lại mới cùng nó. . . . . uhm. . . . ." Cô còn đang suy nghĩ tìm chữ thích hợp để thay thế.

"Làm tình."

Cô không dám nói, hắn thay cô nói, một chút ngượng ngùng đều không có, cứ như là 'làm tình' cái này đối với hắn như cơm bữa ấy, thật sự là không biết xấu hổ.

"Đúng rồi, đúng rồi, chính là làm tình." Hữu An liếc xéo hắn một cái, trong lòng không quá thoải mái.

"Con làm sao mà biết được đây không phải là kế ứng phó tạm thời của mẹ? Làm sao mà biết mẹ muốn nhân cơ hội này ngăn trở con, muốn chia rẽ Hữu An và con?"

"Mẹ là mẹ của con, ta sao có thể tệ bạc với con?" Giờ phút này Hữu An liền nhớ ra phải tỏ rõ uy quyền của người làm mẹ buộc hắn vào khuôn khổ.

Nhưng, trên mặt Bách Thành biểu cảm rõ ràng không tin nhiệm cô, "Được rồi, ta viết giấy cam kết cho con, nhưng tương đồng, con cũng phải viết cho ta, để ta tin tưởng con sẽ không lợi dụng đoạn thời gian này đánh lén Hữu An mới được."

"Đồng ý." Bách Thành sau khi đạt được mục đích mà bản thân muốn, liền trở nên phi thường dứt khoát, hắn muốn chính là sự cam đoan của Hữu An, sự hứa hẹn của Hữu An.

Hắn cười rất gian, mà Hữu An còn ngốc nghếch từng bước một tiến vào cái bẫy mà hắn thiết kế sẵn, bởi vì tâm tư hiện tại của cô toàn bộ đặt ở chuyện làm thế nào để trở lại trong thân thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Theo Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Hữu An không nghĩ tới Bách Thành tay chân nhanh nhẹn như vậy, ngày hôm sau liền tìm ngay được hai người yói chứng hôn, hơn nữa còn ngay tại trong nhà bày hai bàn tiệc chiêu đãi họ hàng bạn bè thân quen của hai họ chứng kiến, thế là cô cùng với Bách Thành cứ như vậy mà thành chồng thành vợ !

Cứ như vậy! Không có hoa tươi, không có nhẫn, cứ như vậy đãi hai bàn tiệc rượu, cô liền trở thành vợ của Trần Bách Thành,

Hơn nữa đối với loại tình huống này người bất mãn hình như chỉ có cô, toàn bộ những người còn lại đều nhìn hấn là nam tử hán có tình có nghĩa, nhưng lại cưới phải một cô vợ mắc quái bệnh!

Cái gì quái bệnh! Cô căn bản là không hề mắc bệnh gì hết, cô chỉ là, chỉ là tạm thời ở nhờ trong thân thể mẹ Trần mà thôi ! Hữu An muốn rống lên như vậy biết bao nhiêu, nhưng không ai để ý tới cô, ánh mắt mọi người toàn bộ đều như keo dán trên người chú rể, Bách Thành trong trang phục long trọng, mà thân thể của cô liền ngủ ở trên sofa tại phòng khách, mọi người vây quanh cô, cảm giác kia không giống như là cô đang kết hôn, mà ngược lại có chút như là đang chiêm ngưỡng di ảnh người quá cố.

Oa ——việc kết hôn đại sự của cô, vì sao buổi lễ kết hôn của cô sao lại ra nông nổi này? Mà ghê tởm hơn chính là, thân thể của cô gần đây trong gang tấc, mà cô thể nhưng đã quên mất chú ngữ phải niệm thế nào! Nếu cô còn nhớ rõ, như vậy hôm nay cô có thể trở lại thân thể của chính mình rồi, sau đó ngăn cản hôn lễ không tình nguyện này.

Không được, cô sao có thể thật sự gả cho Bách Thành? Hơn nữa còn là ở dưới ý đồ không đúng đắn của hấn, cô cứ như vậy gả cho hấn, thật sự rất không có cảm giác an toàn rồi.

Hữu An quyết định vụng trộm quay về nhà, rồi tìm ra tờ giấy lúc trước cô chép chú ngữ ra, cô nhớ hình như cô đặt nó ở phía dưới bàn học, không biết có bị chị hai phát hiện ko nữa?

Nhưng, cô làm cách nào về nhà đây?

Mẹ Trần sau khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, hành động không tiện, việc đi lại bình thường đều dựa vào xe lăn, nhưng leo lên xuống cầu thang phải dựa vào Bách Thành.

Không nghĩ tới đến cuối cùng cô vẫn là ý lại vào hấn, "Bách Thành, cậu tới đây." Hữu An vẫy tay, đề thấp giọng, lén lút gọi Bách Thành tới.

Bách Thành tới gần. "Làm gì?"

"Con dẫn mẹ đi tới nhà họ Vu."

"Cả nhà họ đều đến nhà chúng ta, mẹ còn muốn đi Vu gia làm gì?"

"Không, mẹ chỉ muốn đem quần áo của đặt ở trên quần áo của Hữu An, người ta nói làm như vậy sau này con sẽ chán áp được vợ con, Hữu An mới sẽ không kiêu ngạo leo trên đầu con ngồi." Hữu An tùy ý sửa đổi phong tục dân tình, thứ nhất là vì chính cô cũng là chưa hiểu rõ hết ; thứ hai là cô tin tưởng Bách Thành đối với loại chuyện chỉ có người thế hệ trước mới hiểu này cũng giống như cô thôi không quá quen thuộc, cho nên mới bịa ra để lừa hấn.

Mà Bách Thành cho cô một nụ cười và nói: "Mẹ, mẹ không cần thay con an bày những chuyện này, thứ nhất con không tin; thứ hai nếu làm như vậy thật sự có thể ép được Hữu An, con cũng không đồng ý."

"Vì sao?"

"Bởi vì con không hy vọng khi dễ Hữu An." Bách Thành nói chuyện có tình có nghĩa, mà Hữu An nghe xong, trong lòng cảm động quá chừng .

Nhưng, cô phát bệnh thần kinh gì đây, cảm động cái rắm a! Cô lại không muốn gả cho Bách Thành, còn quan tâm hấn có hay không có khi dễ cô làm chi? Mục đích của cô là muốn hấn dẫn cô đi về nhà, OK? Đừng có mà không làm rõ ràng tình huống như thế chứ.

"Tóm lại con cứ dẫn ta đi là được, nhanh chút, chúng ta không muốn cho người của gia đình họ biết."

"Không để cho họ biết, chúng ta sao đi vào nhà họ được?"

"Chúng ta có thể từ phòng của con trực tiếp đi qua a. . . . ." A, chết rồi, cô có lời đuôi ra chưa? Hữu An nhanh nhẹn liếc trộm Bách Thành một cái, cô vội vàng lại giải thích thêm, "Đừng cho là mẹ không biết con cùng Hữu An lên kút làm ra chuyện tốt gì, các con từ nhỏ đã lười biếng, lợi dụng ban công làm chuyện xã giao mờ ám, chuyện này mẹ biết từ lâu." Ách. . . . . xã giao mờ ám! Cô có phải dùng sai thành ngữ rồi không hả ?

A, kệ đi, tóm lại trước tiên phải hù Bách Thành đã rồi tính, không muốn cho hần sinh nghi đây mới là trọng điểm, mà không nghĩ tới Bách Thành sự thật tin, rất kinh ngạc nha!

"Được rồi, con bế mẹ đi lên." Bởi vì hần cũng muốn biết trong hồ lô của Hữu An đến cùng bán loại thuốc nào, trong lòng là có chủ ý quỷ quái nào.

Bách Thành cáo lỗi với khách khứa rằng mẹ hần không khỏe, muốn đi lên nghỉ ngơi, sau đó liền bế mẹ đi lên lầu, lại nhập cư trái phép đi đến phòng của Hữu An.

Hữu An sau khi bước vào phòng liền lục lọi bàn học, đi tìm trang giấy có sao chép chú ngữ kia, nhưng, giấy đâu? Thế nào lại không thấy nữa? ! Có phải bị roi xuống dưới bàn hay không? Hữu An còn khom người tìm.

"Mẹ tìm cái gì? Con giúp ẹ." Bách Thành chủ động mở miệng xin được hỗ trợ.

Vậy thật sự là quá tốt rồi." Mẹ tìm một tờ giấy, lớn cỡ như vậy." Cô đưa tay lên làm so sánh." Mặt trên viết chữ và cả những chữ nhìn không hiểu nữa."

"Là cái này sao?" Bách Thành từ trong túi lấy ra một tờ giấy.

Hữu An đoạt lấy nhìn, "Đúng, không sai, chính là nó!" Chính là —— rất kỳ quái nha, vì sao tờ giấy này lại ở chỗ Bách Thành?

Cô nhìn hần, bỗng nhiên có loại dự cảm bất hảo hiện lên trong đầu." Con không phải là đã biết cái gì chứ?"

"Mẹ có chuyện gì không thể để cho con biết?" Bách Thành không chính diện trả lời vấn đề của Hữu An, nhưng lại trả lời vòng vèo, làm hại Hữu An càng thêm cẩn thận chú ý đề phòng Bách Thành.

"Mẹ có thể có chuyện gì đề phòng con chứ?"

"Con không biết a, nhưng mẹ không ngại thì bắt đầu từ trang giấy mẹ đang cầm đi."

"Tờ giấy này? !" Hữu An cả kinh, nói chuyện bắt đầu trở nên ấp a ấp úng." Đây, đây là một tờ giấy rất, rất bình thường a! Nó có cái gì cần nhắc đến chứ ?"

"Nói xem nó vì sao đối với mẹ lại quan trọng như vậy? Nói xem mẹ vì sao lại mau chóng muốn tìm ra nó như vậy? Hoặc là nói đám văn tự kì quái trên đó là ngôn ngữ của quốc gia nào? Hoặc là nói mẹ của con ngay cả Anh văn 26 con chữ cái đều xem không hiểu lại hiểu được văn tự Ai Cập cổ, mẹ cảm thấy sao?"

"Con biết văn tự rên giấy là văn tự Ai Cập cổ? !" Trong lòng Hữu An có loại cảm giác "Đại sự không ổn" càng ngày càng mạnh liệt.

Cô cảm thấy Bách Thành không đơn thuần giống trong tưởng tượng của cô, chuyện hần biết so với giả thiết trong đầu cô còn nhiều hơn ấy chứ, chết cha, sự tình nếu thực là như thế, vậy cô phải làm sao bây giờ? Cô nên ứng phó thế nào với cục diện này? !

Hữu An mặt xám như tro.

Bách Thành trả lời cô nói: "Con có đi thăm dò một chút."

"Con vì sao muốn thăm dò?"

"Bởi vì con muốn biết mẹ củ con mấy ngày này vì sao lại cổ quái như vậy? Còn có, Hữu An vì sao sau khi mẹ tỉnh lại, cùng một thời gian liền hôn mê bất tỉnh?"

"Con thăm dò được cái gì?" Hữu An lo lắng đề phòng hỏi, bởi vì cô nghĩ đáp án của Bách Thành cho cô có khả năng là đáp án cô cực kì không thích.

"Đáp án làm người ta cực kì ngoài ý muốn, mẹ muốn nghe sao?" Bách Thành đem xe đẩy đến trước mặt hần.

Hữu An tuy rằng sợ hãi, nhưng lòng hiếu kỳ đã vượt xa sự sợ hãi kia, gật đầu vài cái, cô muốn nghe.

"Con cảm thấy. . . . ." Hần cố ý nói chuyện chậm rì.

8b

Hữu An nuốt nước miếng cái ực, hai ánh mắt trừng lớn cẩn thận lắng nghe, hần cảm thấy như thế nào?

"Con cảm thấy mẹ không phải mẹ của con." Hần công bố đáp án.

"Sặc!" Hữu An thở hốc vì kinh ngạc, kinh hãi không thôi, bởi vì hắn thế nhưng đã biết!

"Tớ còn cảm thấy cậu chính là Hữu An."

"Sặc!" Đáp án của hắn như sét đánh ngang tai, bởi vì tất cả hắn đều đoán đúng rồi.

"Cậu đến cùng là muốn tới khi nào thì mới bằng lòng biến trở về bộ dạng như cũ?" Nói thực ra, hắn tưởng niệm quãng thời gian cùng cô đấu võ mồm, huống hồ cô lấy bộ dạng như hiện tại, hắn rất khó cùng cô yêu đương, hắn thậm chí sờ vào cô cũng đều cảm thấy mạo phạm, thậm chí cảm thấy loạn luân, càng đừng nói là muốn ôm cô.

"Con nói cái gì, mẹ nghe không hiểu." Đang lúc này Hữu An thế nhưng lại muốn dùng cách giả ngu để cho qua chuyện! Tóm lại cứ lừa hắn cho qua chuyện đi đã, sau này mới nói sau đi.

"Cậu thật sự rất không thành ý rồi!" cặp mắt của Bách Thành bắt đầu híp lại.

Hữu An cảm thấy rất sợ hãi a. "Cậu muốn làm gì?" Cô kéo vạt áo của hắn không để hắn đi.

"Đàm phán thất bại, tớ tính toán làm chuyện ban đầu tớ đã tính."

"Cậu ban đầu tính toán làm chuyện gì?"

"Viên phòng!" Hắn lớn tiếng tuyên bố.

Từng chữ từng chữ của hắn như đập vào sau gáy cô, oanh một tiếng, mặt Hữu An từ cằm tới trán đều đỏ bừng. "Cậu, cậu, cậu. . . ." Cô đến cả nói chuyện cũng đều cả lăm rồi.

"Tớ không thể?" Mà Bách Thành thay cô nói.

"Đúng, không sai, vì, vì, vì. . . . ."

"Bởi vì chúng ta đã viết hợp đồng, kí tên?"

"Uhm" Cô lại gật đầu.

"Nhưng chúng ta cũng không viết nếu bội ước sẽ phải nhận sự trừng phạt gì." Bách Thành vạch trần đáp án chính xác, Hữu An sắp té xỉu rồi.

Đúng a, lúc trước thời điểm bọn họ viết khế ước, giống như không viết rõ ràng nếu bội ước, song phương sẽ phải chịu phạt ra sao.

A, thật sự là thất sách! Nhưng hối hận đã không còn kịp rồi, bởi vì Bách Thành đã muốn bội ước. "Đừng——"

Cô giữ chặt tay hắn không cho hắn đi, van cầu hắn lại cho cô thêm một lần cơ hội.

"Vậy cậu hiện tại đồng ý nói với tớ cậu là ai chưa?" Hắn đứng ở chỗ cũ, hai tay ôm ngực chờ cô tự động đầu thú.

"Tớ nói cậu lại không tin."

"Cậu còn chưa nói, làm sao mà biết tớ không tin?"

"Nếu tớ nói tớ có Siêu Năng Lực, vậy cậu sẽ cảm thấy tớ đang nói chuyện đầm rỗng hang hổ sao?"

"Sẽ không."

"Cậu tin tưởng tớ?" Hữu An vô cùng kinh ngạc nha "Vì sao cậu lại vô điều kiện tin tưởng tớ? Cậu không có một tia hoài nghi, kinh ngạc sao?"

"Không có."

"Vì sao?"

"Bởi vì tớ từng nhìn thấy qua chị ba đem cậu biến thành heo rồi lại biến thành rắn." Hắn đem chi tiết chuyện hắn biết nói cho cô nghe, để Hữu An chậm rãi tiêu hóa.

Dần dần, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, hiểu được chuyện thì ra hắn sớm đã biết được lai lịch của cô. "Cậu biết tớ là ai?"

"Ma nữ có pháp lực, tựa như Harry Potter vậy."

"Tớ không lợi hại như hắn vậy." Đột nhiên hỏi Hữu An cực ngượng ngùng bắt đầu khiêm tốn lại, nhưng, không đúng, cái này không phải là trọng điểm mà! Cô sao lại mới bị hắn thổi phồng lên, đã quên mất toi! Trọng điểm phải là đặt ở chỗ hắn đã sớm biết thân phận của cô, biết chi tiết, nhưng lại án binh

bất động, còn lừa cô kết hôn, trong lòng hấn đến cùng là có mưu đồ gì?

"Thích cậu, đáp án như vậy cậu có thể chấp nhận không?"

"Đương nhiên có thể chấp nhận." Hữu An cảm thấy đáp án này cũng không tệ, nhưng —— đợi chút, hấn nói cái gì? !

Thích cô! Hấn thích cô đúng không? Hữu An ánh mắt trừng lớn, tim đập bình bịch bình bịch, cô rất khó tin cô vừa mới chính tai nghe được điều đó.

Hấn thích cô! Điều này sao có thể? Bách Thành hấn rất đào hoa nha, từ nhỏ đến lớn thay bạn gái giống như thay áo, hơn nữa gần nhất còn bị các nhà quản lý ngôi sao nhìn trúng, nhận một đồng quảng cáo, hấn như vậy làm sao có thể thích cô? ! Á. . . . . Cô không phải đang nói hấn quá tốt, rất ưu tú, mà cô không xứng với hấn chứ, kỳ thực cô vẫn luôn cảm thấy bản thân cũng tệ, nhưng là thích nha! Cô ở bên hấn không có hai mươi năm cũng có mười năm thời gian, nếu hấn thật sự thích cô, không nên đứng lúc này mới phát hiện chứ!

"Cậu thăm mền tớ rất lâu rồi phải không?"

"Đúng." Nếu hấn như vậy trả lời, Hữu An mới có thể cao hứng, như vậy hấn nguyện ý thỏa mãn cô chút điểm hư vinh này, đây cứ coi như là một loại phương thức hấn cưng chiều cô đi.

Nhưng Hữu An cũng không nghĩ như vậy, bởi vì, "Cậu thích tớ còn tùy tiện cùng phụ nữ khác? Cái này tính là cái gì yêu a?" Hữu An đột nhiên cảm thấy Bách Thành yêu thật không đáng giá.

"Ngày đó cậu còn bị cô Nữ Minh Tinh ra giá mua đi, cậu nói xem, ngày đó cậu đều cùng cô ta làm ra chuyện gì rồi? Cậu đừng nói là cậu cũng yêu cô ta nha? Hoặc là cậu liên tục tiếp cùng cô ta. . . . . Cùng cô ta. . . . ." Cô lại ngượng ngùng nói không lên lời, aizzz, thực không giống như hành vi mà Vu Hữu An cô sẽ làm ra.

"Cùng cô ta làm tình?" Bách Thành rất tự động lại thay cô nói tiếp chữ khó có thể mở miệng kia.

"Đúng rồi." Chính là làm tình. Hữu An thật phần khó chịu, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

"Tớ chỉ cùng cô ấy ăn bữa cơm."

"Gạt người, ngày đó lúc rời đi thái độ cậu rõ ràng là ái muội như thế!"

"Đó là cố ý chọc giận cậu, ai kêu trong mắt cậu cả buổi tối cũng chỉ có đám nam minh tinh đó, ngay cả tớ bị người ta mua đi rồi, cậu đều không bận tâm."

"Cái này cậu cũng dám trách tớ!" Chắc, còn dám nói lý, ngày đó lúc hấn bị mua đi, hấn rõ ràng cao hứng như đòi mạng, hơn nữa trước khi đi còn lưu lại không gian tưởng tượng vô hạn cho cô, hại cô không yên trong lòng cả buổi tối, chính là muốn biết hấn cùng người phụ nữ kia làm chuyện gì, vì thế cô còn vụng trộm chuẩn vô trong giấc mơ của hấn, rồi mới nhìn được giấc mộng hạ lưu của hấn, hấn thế nhưng ở trong mộng cùng cô làm cái kia. . . cái kia. . . . .

Ý, cùng cô!

Hữu An hiện tại mới nhớ tới, đúng a, ngày đó cô ngụy lặn vào giấc mơ của Bách Thành, trong mộng của hấn nữ chính không phải là người khác, đúng là chính cô nha! Hay là. . . . .

Ánh mắt cô ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Bách Thành, trái tim của cô sắp như ngừng đập, bởi vì cô ý thức được một sự kiện, Bách Thành sẽ không thật sự thích cô từ rất lâu rồi chứ!

"Vì thế, cậu lừa tớ kết hôn với cậu?" Cô ghen hống nhìn hấn trần trối hỏi:

"Không sai."

8c

"Cậu biết rõ tớ thích người khác mà!" Vậy hấn thế nào còn dám đối với cô như vậy? Hữu An tức chết mất, bởi vì cô phát hiện ra sự thích của Bách Thành rất bá đạo, cô một chút cũng không thích.

"Người kia sẽ không thích cậu."

"Vì sao? Bởi vì tớ rất tệ, bộ dạng không xinh đẹp?"

"Không, mà là bởi vì cậu quá tốt, người kia căn bản không xứng với cậu."

"Cậu nói thối lắm." Hữu An nhin không được nói lời thô tục, cô không nói ra miệng, nếu đã nói cô tốt như vậy, vậy hấn lại làm sao mà biết hấn có thể xứng đôi với cô!

Tất cả đều là một đồng lý do, "Cậu rõ ràng chính là muốn biện hộ thay cho hành vi xấu xa của cậu."

"Tùy cậu nói như thế nào, dù sao cậu chỉ có thể là của tớ." Cô nói hần vô lại cũng được, không biết xấu hổ cũng được, tóm lại người phụ nữ mà hần Trần Bách Thành đã nhận định cũng chỉ có thể là của hần, ai cũng không thể nhúng chàm.

"Cậu không biến lại bộ dáng cũ đúng không? Vậy cậu cũng đừng trách tớ không thực hiện khế ước chúng ta đã định." Hần quyết định, hần phải về nhà ăn cô trước rồi tính sau,

"Trần Bách Thành!" Đào mắt hần sẽ bay qua ban công về nhà, Hữu An chỉ có thể vội vàng gọi lại hần:

"Làm chi?"

"Cậu có biết hay không nếu cậu trở về giờ trò với tớ, vậy thì so, so, so với cảm thú cũng không khác gì."

"Tớ không thêm đề ý."

"Nhưng, nhưng, nhưng . . . . Nhưng tớ tình huống hiện tại so với người chết cũng không có gì khác biệt, cậu, cậu, cậu. . . . Cậu thật sự muốn làm với tớ sao? Vậy, vậy, vậy thì như là gian, gian, gian. . . ."

"Cậu muốn nói là cưỡng gian xác chết phải không?" Hần hai tay ôm ngực, ung dung, một cước vượt qua trên cửa sổ, một cước đứng ở trong phòng cô.

Hữu An phát hiện tư thế này của Bách Thành rất có sức bức bách, tại sao có thể như vậy? ! Cô nhìn mà tim lại đập bình bịch bịch không dứt, tựa như mắc bệnh tim vậy,

"Tớ nói cho cậu biết, cho dù hôm nay cậu là con cá chết, tớ cũng làm." Hần vì muốn nắm chắc Hữu An trở thành người của hần, nói thật một câu, hần thật đúng có thể liều lĩnh.

"Một câu nói, cậu có biến trở về không?"

"Không." Hữu An từ chối cực kỳ quyết đoán.

Được, cô đã kiên trì như vậy, vậy thì đừng trách hần không cho cô lựa chọn đường sống, Bách Thành đã quyết, liền thật sự muốn bay qua ban công.

Chết rồi, Bách Thành hần sẽ không thật sự muốn cưỡng gian xác chết chứ!

"Đừng." Hữu An đẩy xe lăn vọt tới trước cửa sổ rộng, "Được rồi, được rồi, tớ đáp ứng cậu, tớ đáp ứng cậu, cậu nói cái gì tớ tất cả đều đáp ứng cậu." Xin hần đừng đối với cô làm ra chuyện khủng bố như vậy.

Lần đầu tiên của cô cả đời cũng chỉ có một lần thôi, cô cũng không hy vọng bản thân mình bỏ lỡ một sự kiện trọng yếu trong đời cô như vậy.

"Tớ đáp ứng cậu, tớ trở lại thân phận như trước, tớ nguyện ý làm vợ của cậu." Hu hu hu, cô thật đáng thương, thậm chí ngay cả hôn nhân đại sự của bản thân cũng không có quyền tự chủ, nhưng là ——"Cậu xác định?"

"Xác định cái gì?"

"Muốn tớ biến trở về bộ dáng cũ, bởi vì. . . . Tình huống của mẹ cậu cũng không lý tưởng." Hữu An thật sự không đồng ý Bách Thành lại biến trở về bộ dáng của một tháng trước.

Cô lo lắng thay hần. Nói thật, điều này khác xa so với lời an ủi của Hữu An nói với hần, cổ vũ hần, có cô trong một tháng này, kỳ thực hần nghĩ thông suốt rất nhiều việc, hần hiện tại có thể bình tĩnh đối diện với sinh tử, còn nữa hần tin tưởng chỉ cần hần không buông tay, mẹ hần nhất định có thể khỏe lại, mà sự tín niệm này so với tất cả những điều khác còn quan trọng hơn.

"Tớ hứa với cậu, tớ sẽ kiên cường, cho dù mẹ tớ thất bại sự thành người thực vật." Hần cam đoan bản thân tuyệt đối sẽ không giống lần trước ở trước mặt cô sa sút.

"Tin tưởng tớ được không?" Bách Thành đi tới ôm cô, đem Hữu An ôm vào trong lòng hần.

***

Hữu An liền lựa chọn ở bệnh viện để biến thân, cô thuận lợi từ trong thân thể mẹ Trần trở lại thân thể chính mình, mà mẹ Trần vẫn hôn mê như trước, hơn nữa phải dựa vào khí oxy hô hấp duy trì sinh tồn, mẹ Trần thật sự trở thành người thực vật, mà lúc này đây Bách Thành không suy sụp, hần giống với lời đã hứa với cô, biểu hiện thập phần kiên cường.

Hữu An ở bên cạnh Bách Thành, vụng trộm nhìn hần.

Hần cho Hữu An một cái ánh mắt yên tâm, nhưng lại nói: "Tớ tin tưởng mẹ dễ hồi phục hơn cậu nhiều, ít nhất bà sẽ không kén chọn gây phiền phức chuyện chọn hộ lý." Hần nói giỡn, nhưng là Hữu An biết đó là biểu hiện Bách Thành giả bộ kiên cường.

"Tớ quyết định sau khi chụp nốt một loạt CM, phải tham gia quân ngũ." Vốn hần là con trai độc nhất, mẹ lại ở trạng thái thành người thực vật hần không

cần tham gia binh dịch, nhưng Bách Thành muốn lợi dụng đoạn thời gian tham gia quân ngũ này đem chính mình rèn luyện trở thành nam tử hán đại trượng phu chân chính, rồi trở về đối mặt với Hữu An, cho nên lý biệt là tất nhiên, chỉ là ——

Bách Thành nhìn Hữu An, "Lúc cậu rảnh có thể đến thăm nom mẹ tớ không?"

"Uhm." Hữu An gật đầu, còn cố ý nói giỡn, "Bởi vì tớ là vợ cậu mà." Lúc nói những lời này, kỳ thực trong lòng Hữu An rất chua xót, bởi vì cô biết bản thân thích chẳng phải là Bách Thành, mà là người khác, nhưng vì sao biết Bách Thành phải đi, cô lại thương tâm, rất khó chịu? Thậm chí cảm thấy bản thân đã là người vợ danh chính ngôn thuận của Bách Thành, may mắn bản thân có thể ở lúc Bách Thành yếu ớt nhất làm trụ cột duy nhất cho hắn dựa vào.

"Cậu sẽ thay lòng đổi dạ chứ?" Hắn hỏi.

"Cậu biết rõ người trong lòng tớ không phải là cậu, vậy còn thay lòng đổi dạ gì chứ?"

"Ta hỏi là, cậu sẽ thay lòng chứ? Sẽ bởi vì tớ đi lính, rồi mới càng nhưng nhớ tớ, rồi mới phát hiện ra người cậu thích thực sự là tớ, không phải là người khác?" Hắn đối với sự thay lòng đổi dạ có sự giải thích khác.

Trên cơ bản Hữu An cảm thấy Bách Thành hẳn suy nghĩ quá nhiều, bởi vì cô phát hiện hắn còn chưa có đi tham gia quân ngũ, cô cũng đã bắt đầu có chút nhớ nhung hắn rồi.

Hu hu hu, thế nào đột nhiên trong lúc đó rất muốn rơi nước mắt?

Hữu An vui mặt vào trong lòng Bách Thành, cô muốn nói giữ hắn ở lại, đừng đi, nhưng, cảm tình của hai người bọn họ đều cần khoảng lặng động lại, tách ra một đoạn thời gian đối với cả hai mà nói thật ra cũng là chuyện tốt, cho nên cô không nói, cô phải đợi hắn trở về, đến lúc đó mới chứng minh tình cảm dâng lên cuộn cuộn trong lòng cô lúc này là chân thật, mà không phải là tình cảm nhất thời do phản ứng hoá học gây nên.

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Theo Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Bách Thành đi nghĩa vụ quân sự, Hữu An cảm thấy những ngày tháng của cô trôi qua thật sự nhàm chán muốn chết, lúc được nghỉ lễ, cô có thói quen nằm ở trên giường mình tưởng tượng ra lúc hắn còn ở đây, ngẫu nhiên còn trèo trộm qua phòng ngủ của cô, nhưng mỗi khi cô chạm đến tấm drap giường lạnh băng kia, điều đó mới làm cô thanh tỉnh việc Bách Thành đã không còn ở bên cạnh cô rồi, cô thế mới hiểu được thì ra cô để tâm tới hắn nhiều hơn sự tưởng tượng nhiều, hơn nữa ——

Đúng vậy, cô nhớ hắn, vô cùng nhưng nhớ hắn, cô ngay cả khi đi làm cũng không chuyên tâm, cô đếm từng ngày, muốn đi tới quán doanh thăm hắn, nhưng cứ đến ngày nghỉ, cô lại phải đến bệnh viện chăm sóc mẹ Bách Thành, cô thật sự cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi hắn tham gia quân ngũ xong rồi trở về, mà hắn chuyển đi này phải mất một năm tám tháng, quá lâu a.

Hữu An cứ nghĩ đến một thời gian dài như thế không được nhìn thấy hắn, cô liền thờ dài.

Tường Kiện Văn phát hiện Hữu An không vui, hơn nữa từ sau khi cô trả phép trở lại công ty, số lần cô nhìn lên hắn qua cửa sổ ít đi rất nhiều,

Vì sao?

Chẳng lẽ trên mặt hắn mấy hôm nay mọc lên mấy cục mụn, cho nên xấu rồi sao? Hay là hắn gần đổi loại nước hoa, Hữu An không thích?

Tường Kiện Văn nóng nảy, hôm sau hắn còn đặc biệt đổi lại loại nước hoa đàn ông hay dùng, nhưng Hữu An vẫn như thường cũng không nhìn hắn cái nào, thế là hắn vụng trộm tặng 101 đóa hoa hồng đến văn phòng nặc danh tặng cho Vu Hữu An,

Hữu An nhận được hoa, còn tưởng rằng là Bách Thành tặng, trong lòng còn đắc chí, nghĩ rằng tên ngốc kia còn biết lãng mạn như thế, còn biết tặng hoa cho cô nữa!

Thế là cả một ngày tâm tình Hữu An đều là màu hồng, vui vẻ vô cùng, thẳng đến xế chiều hôm đó, cô vui vẻ hạnh phúc ôm bó hoa tươi tan tằm, lại đụng phải Tường Kiện Văn.

Tường Kiện Văn cố ý chò Hữu An, hắn mở cửa xe muốn cô ngồi vào trong. "Tôi đưa em về." Hắn cho cô một nụ cười rất có mị lực.

Tim Hữu An bình bịch bình bịch đập, bởi vì trường phòng thế mà lại muốn đưa cô về nhà nha! Hay là cô gần đây có số đào hoa, cho nên liên tiếp mọi chuyện tốt đều phát sinh ở trên người cô? Ngắm lại cô cũng cảm thấy ngượng ngùng, Hữu An vui mặt vào bó hoa, che đi nét ngượng ngùng không nên

có trên mặt cô.

"Em thích tôi tặng hoa cho em sao?" Tường Kiện Văn đột nhiên mở miệng.

"Cái gì? !" Hữu An ngẩn người. "Hoa là của anh tặn ? !"

"Bằng không em cho là ai tặng em?" Chẳng lẽ trong lòng cô còn có người khác! Đây là đáp án mà Tường Kiện Văn đi tới, bởi vì hẳn vẫn cho là Hữu An cực kì mê luyện hán, cô làm sao có thể thay lòng đi yêu người khác? !

"Có bạn trai rồi hả ?"

"Uhm ——" lắc đầu. "Cũng không phải." Hữu An không biết nên đem Bách Thành đặt ở thân phận nào, cô mặc dù nhớ nhưng Bách Thành, nhưng sự nhớ nhưng là cảm xúc biểu hiện của tình yêu sao? Cô đến bây giờ còn mơ hồ không rõ lắm, bởi vì nếu cảm giác cô đối với Bách Thành là yêu, vậy thì khi cô thấy trưởng phòng đối tốt với cô, vì sao trong tim cô giống như có chú nai nhỏ nhảy loạn lên? Sẽ mong chờ động tác tiếp theo trưởng phòng đối với mình?

Hữu An mơ hồ, cô thậm chí cảm thấy bản thân có phải là loại con gái lững lờ nước đôi hay không? Bằng không sao lại có thể giống loại háo sắc gặp một người yêu một người, có quả thật không nên như vậy.

"Còn chưa ăn tối đúng chứ?" Tường Kiện Văn phát hiện khi ở cùng hán, tâm tư Hữu An thế nhưng không đặt ở trên người hán, chuông báo động trong đầu hán mãnh liệt dội vang, nhắc nhở hán Hữu An vô cùng có khả năng không tiếp tục mê luyện hán.

Điều này làm sao có thể? Hán tốt như vậy, ưu tú như thế, từ trước đến nay chỉ có hán không cần phụ nữ, nào có người khác ghét bỏ hán, làm gì có đạo lý đó, cho nên hán đương nhiên muốn xoay chuyển tình thế, mặc kệ hán yêu hay không yêu Hữu An, trước tiên phải chiếm được trái tim cô quay lại đã rồi tính sau, thế là hán mời cô dùng cơm.

Trưởng phòng mời cô dùng cơm nha!

Đây không phải gọi là "Hẹn hò" sao? Hữu An say rồi, cô đương nhiên vội vàng gật đầu đồng ý a.

Buổi tối đó Tường Kiện Văn cho Hữu An một giấc mộng đẹp, cô cuối cùng đã hẹn hò được với bạch mã hoàng tử trong lòng cô, ăn bữa tối, bọn họ mặc dù không phải yêu đương, nhưng Hữu An lại lĩnh hội được sự lãng mạn mà trước đây chưa từng có.

Hữu An cười tươi như hoa, bởi vì trưởng phòng thật sự rất đẹp trai.

9b***

Hữu An về nhà, Hữu Vọng liền nhìn thấy trong tay Hữu An ôm một bó hoa to, cô thét chói tai nói: "Oa, ra tay mạnh bạo như vậy, Hữu An, có người theo đuổi em a?"

Mà thái độ Hữu An giống hệt một chú Khổng Tước, hừ cũng không hừ một câu, nhưng biểu cảm đắc ý liền viết ngay trên mặt cô.

Hữu Vọng không hiểu được xem sắc mặt người ta, da mặt dày đi theo Hữu An muốn một đóa hoa hồng. "Cho chị cùng ké chút xíu không khí vui mừng đi."

Gần đây Hữu An số hoa đào, thậm chí có hai tên con trai tranh giành Hữu An nha, cũng kì quặc nha, người đẹp nhất ở nhà học Vu không phải là cô Hữu Vọng sao? Vậy vì sao cô gần đây giả thị trường lại kém như vậy? Trong bốn chị em gái nhà bọn họ, chị Hai có bạn trai cố định, mà Hữu An, Hữu Lạc đều có người theo đuổi, còn cô lại không có —— đương nhiên, những loại ruồi gián bám đuôi cô không ghé mắt tới liền không tính đi.

Oh, cô cũng rất muốn có người yêu mà. "Cho chị một đóa hoa hồng đi." Hữu Vọng bám theo Hữu An muốn xin một đóa hoa.

Hữu An mới không cho bà chị này đâu.

Làm ơn đi, hoa này là cô trưởng phòng người cô thăm mền tặng cho cô nha, làm sao có thể cho Hữu Vọng. Hữu An đem hoa cất về phía sau lưng. "Không cho."

"Cho chị đi, làm ơn mà ——" Hữu Vọng rượt Hữu An chạy, mà mắt thấy chị ba sẽ nhào tới, Hữu An là nhắc chân đá Hữu Vọng đi xa.

"Đừng giờ trò này nữa, tư thế bị thương như thế đối với ta mà nói là vô dụng." Hữu Vọng cũng không ngấm lại cô sống hai mươi ba năm không có người yêu, không có đạo lý lúc cô có số đào hoa, cô còn đem vận may của cô phân bớt đi. "Chị nghỉ cũng đừng nghỉ." Hữu An như chạy trốn về trên lầu, trong phòng mình.

Cô vừa mở cửa phòng ra, mà trong không khí lưu động hương vị mà cô quá quen thuộc nhất thời đánh úp xông thẳng lên mũi cô, đó là hương vị của Bách Thành, cho nên Bách Thành đã trở lại!

Hữu An vui mừng, "Pằng" một tiếng mở đèn trong phòng lên. Cô nhìn thấy trên giường nằm đúng là người cô ngày đêm mong nhớ, mà cửa sổ phòng cô bị mở ra .

Hắn lại leo cửa sổ vào, khó trách chị ba không biết Bách Thành ở nhà các cô!

Oa, Bách Thành!

Hữu An hưng phấn vừa la vừa nhảy, cô đem bó hoa rất quan trọng, rất quý giá, quý giá đến nỗi phân cho Hữu Vọng một bông cũng không nguyên ý, tùy tiện ném lên trên đất, cô vui vẻ hạnh phúc nhắm hướng “Hoàng tử ngủ trên giường” xông đến, cả người cô áp lên trên người Bách Thành, cả khuôn mặt cọ vào lòng hắn.

Cô rất nhớ hắn nha.

"Oh!" Cô rất dùng sức bổ nhào lên, Bách Thành đau ập úng kêu một câu.

"Cậu tỉnh à?" Cô ghé vào trên người hắn, nhìn xuống bộ dáng hắn còn buồn ngủ, tóc của hắn ngắn đi, nhưng tăng thêm vài phần khí khái đàn ông.

Cô cười hi hi vươn tay thưởng thức tóc Bách Thành, biểu cảm trên mặt thỏa mãn trước nay chưa có, giống như cô đợi hắn ngàn năm, chính vì hắn giờ khác này tỉnh lại, mà Bách Thành cứ để Hữu An như vậy ghé vào trên người hắn mặc cô chơi đùa tóc của hắn, tuyệt không cảm thấy cô nặng.

Hắn nhìn vào mắt cô, nhìn chăm chú, trong cuộc đời này nở nụ cười ngọt ngào nhất hỏi cô, "Tớ nhìn thấy phòng cậu chất đầy con hạc giấy, sao thế, rất nhàm chán, không có việc gì làm à?"

"Nào có a! Tớ là vì mẹ cậu đấy, tớ mỗi ngày gấp một con hạc giấy, mỗi một con liền ước một điều, từng cái nguyện vọng đều là hi vọng mẹ Trần có thể sớm ngày khang phục, tớ gấp đến nỗi mỗi tay muốn chết, hơn nữa gần đây mắt còn đặc biệt nhức, mà cậu thể mà không lương tâm, hoài nghi tớ gấp hạc giấy là vì nhàm chán, thật sự là làm việc tốt không được báo đáp a." Đánh hắn một cái, gương mặt xinh đẹp nổi sùng lên, biểu hiện một bộ dáng rất tức giận, rất tức giận.

"Cậu vì mẹ tớ, đều ở nhà gấp hạc giấy a?"

"Đúng vậy." Hữu An gật đầu.

Hắn thật cảm động, bởi vì hắn quen Hữu An cơ hồ như thời gian cả đời, hắn hiểu Hữu An không phải là loại con gái chịu yên tĩnh.

Cô là kiểu người con gái ngay cả xem TV đều giống như con sâu ngo ngoáy một khắc cũng không rảnh rỗi, hiện tại lại bị căn bệnh cũ, mẹ hắn, ngoan ngoãn ở trong phòng đâu cũng đều không đi, ngồi yên gấp hạc giấy, hành động này của Hữu An đối với Bách Thành mà nói không thể nghi ngờ là một loại rung động.

Bách Thành trong lòng tràn đầy ấm áp, hắn ôn nhu nhìn Hữu An, "Tớ đã nói cho cậu chưa, tớ rất yêu, rất yêu cậu?" Hắn đột nhiên thổ lộ.

Hữu An ngẩn người.

Cô mở to đôi mắt đồng thời mù tịt nhìn hắn.

Ánh mắt cô ngập nước, mà miệng như là dính mật cực mê người.

Cảm xúc rất yêu, rất yêu cô bỗng chốc chiếm hết trong trái tim Bách Thành, hắn nhìn không được ấn đầu Hữu An xuống, hôn cô, hắn chỉ là nhẹ nhàng cắn môi dưới của cô, dùng đầu lưỡi liếm đi hương vị tốt đẹp của cô, toàn thân Hữu An liền run rẩy, chỉ vì một cái hôn đơn giản không hề nhiễm màu tình dục.

Cô phát ra thanh âm thờ dài thỏa mãn, bởi vì cô phát hiện nụ hôn của Bách Thành rất mềm mại, rất thoải mái, khiến cô đã nếm được mà vẫn muốn thêm. Lại một cái!

Lần này đôi cô hôn hắn, nhưng nụ hôn của cô so với Bách Thành tới vội vàng hơn, cô tựa như cô gái nhỏ mới nếm thử tư vị luyến ái, nếm thấy ngon ngọt liền muốn càng nhiều, càng nhiều.

Bách Thành chịu không nổi kích thích như vậy, hắn ngăn lại sự hấp dẫn ngọt ngào của cô, "Không thể lại tiếp tục kéo dài nữa rồi."

"Vì sao?"

"Bởi vì cái này." Hắn đè thấp thân thể Hữu An, để cô hiểu rõ sự gắng gượng của hắn. Hắn đã là đàn ông rồi,

Hắn sẽ có nhu cầu, cho nên Hữu An không thể cứ như vậy khiêu khích hắn, bằng không hắn sẽ chịu không nổi, "Còn cứ tiếp tục như vậy, lát nữa điều tớ muốn làm không chỉ là cái hôn đơn giản." Hắn muốn làm chuyện so với một cái hôn còn tà ác hơn gấp trăm lần, mà cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt chưa?

Cô đã quyết định muốn chấp nhận hắn, muốn yêu hắn hay chưa? Bách Thành nhìn Hữu An.

Có lẽ ở trước đây, Hữu An còn mơ mơ hồ hồ, nhưng từ lúc cô mở cửa ra, ở trong không khí phát hiện hương vị của Bách Thành, adrenalin của cô không tự chủ được tự động tiết ra, Hữu An liền biết người cô muốn là ai.

Có lẽ trường phòng là bạch mã hoàng tử của cô, là tình nhân trong mộng của cô, nhưng mặc kệ là bạch mã hoàng tử hay là tình nhân trong mộng đều là

mây khói, là ảo tưởng trong cõi mộng, chỉ cần là người thì không thể thấp toàn thấp mỹ, cho nên nếu cô thật sự cùng bạch mã hoàng tử chung sống cùng nhau, như vậy sẽ có một ngày cô phát hiện ra tình nhân trong mộng của cô chỉ là sự tưởng tượng của cô mà ra, chung quy cô sẽ vì củi gạo dầu muối này những chuyện vụn vặt đời thường trong cuộc sống mà cãi nhau với bạch mã hoàng tử của cô, đến ngày nào đó, mộng đẹp của cô sẽ tiêu tan, bạch mã hoàng tử sẽ biến thành kẻ địch đáng ghét trước mặt cô..

Không, cô không cần một tình nhân mà cô tự nhận ra, cô muốn Bách Thành, muốn một người quen biết cô, hiểu cô, biết rõ tính tình không tốt của cô, cá tính xấu, nhưng vẫn sẽ đem cô trở thành bảo bối mà cưng chiều.

Với cô vừa có thể là tình nhân cũng có thể là bạn, đây mới là thứ tình yêu cô muốn, Hữu An cuối cùng cũng đã hiểu được tâm tình của bản thân rồi.

Cô tiếp tục hôn Bách Thành, khiến hần vì cô mà thở hổn hển.

Bách Thành nóng nảy, thế là giữ chặt lấy đôi tay không an phận của Hữu An, không để tay cô ở trên người hần chạm lên ngọn lửa dục vọng không nên có kia.

"Cậu có biết cậu đang làm gì không hả?"

"Biết." Hữu An nghịch ngợm hưởng lỗ tai hần thổi hơi, cô phát hiện ra chỗ mẫn cảm của hần gắng gượng run run lên một chút, cô đắc ý cười khanh khách.

"Vậy người kia cậu thầm mến đâu? Cậu không thương hần nữa sao?" Dục vọng của hần tuy rằng rất vội vàng muốn tìm cách giải phóng, nhưng làm rõ cảm giác của Hữu An cũng rất quan trọng, cho nên hần cố nén dục niệm muốn ôm lấy Hữu An, muốn cô cho hần một đáp án khẳng định.

Tương Kiện Văn hần ở trong lòng cô được coi là gì? Cô còn thương hần không?

Hữu An nhìn không được muốn cười, bởi vì cô cho tới bây giờ chưa từng yêu Tương trường phòng, chỉ là cô cho rằng cô yêu, sự tình đi lòng vòng một vòng tròn, cô mới phát hiện người cô yêu nhất thực ra là người luôn luôn ở bên cô, nhưng lời yêu kia, cô làm sao dám ở trước mặt hần nói với hần, nói rồi, Bách Thành chẳng phải là sẽ kiêu ngạo sao? Cho nên cô mới không nói cho hần a. Hữu An khép chặt miệng, cười đem đáp án vùi sâu ở trong lòng, cô muốn nhìn bộ dáng hần ghen tuông.

Hữu An không ngừng dùng môi hôn công kích Bách Thành, khiến hần vô lực chống đỡ sự nhiệt tình như lửa của cô.

Đáng giận!"Cậu đây là đang chơi với lửa." Hữu An không nên cho rằng như vậy chơi rất cui, cô cuối cùng cũng vì hành vi này giờ của mình trả một cái giá khá đắt.

Bách Thành xoay người một cái, lật ngược thế cờ áp Hữu An ở phía dưới thân mình, rất vụng về chạm vào cô.

9c

"Bách Thành, Bách Thành ——" Hữu An không ngừng kinh hô, bởi vì động tác của Bách Thành rất dọa người rồi, hần làm sao có thể bỗng chốc liền tập kích trên bộ ngực của cô, hần cắn vào nhũ hoa rất ngứa nha! Hữu An thở hổn hển, bộ ngực dựa theo hít vào, thở ra mà lên xuống phập phồng, đó là bức tranh sơn thủy đẹp nhất mà Bách Thành từng được nhìn qua.

Hần đang nhắm nháp mùi thơm nhàn nhạt thơm ngát trên người Hữu An, cảm thấy Hữu An thơm ngào ngạt, cô rất ngọt, thật mê người. Bách Thành một bên hôn Hữu An khiêu khích sắc dục trong cô, mặt khác tay hần dao động dời sang trận địa khác trên phần eo của Hữu An, hần cởi bỏ cái cúc quần jeans của cô, bàn tay to lách qua từng lớp ngăn cách tiến vào nơi âm u dày đặc kia..

Hữu An cảm thấy động tác của Bách Thành rất dâm ô a. Cô dùng cái gối che kín mặt, không dám để hần nhìn thấy biểu cảm của cô, bởi vì cô biết bộ dáng cô hiện tại nhất định là một biểu cảm thật thoải mái, thật thoải mái.

Tại sao có thể như vậy?

Bách Thành chỉ cần dùng một nụ hôn là có thể đem một đứa con gái bán nam bán nữ như cô liền biến thành một búp bê yêu kiều mềm mại như nước, còn có tiếng rên rỉ vừa mới phát ra kia là do chính cô phát ra sao?

Á, thế nào lại mất mặt như vậy? Cô làm sao có thể kêu ra âm thanh dâm dăng như vậy? Hữu An cắn môi, không dám quá phóng túng, nhưng Bách Thành lại hôn môi cô, muốn cô kêu lớn tiếng thêm một chút, hần nói hần thích nghe thanh âm cô rên rỉ, thích nghe cô kêu.

"Không muốn, như thế rất sắc a." Cô mới không kêu cho hần nghe. Cô cắn chặt môi, mà hần lại cười đến thật xấu xa.

Trong lòng Hữu An như cứng lại, không rõ Bách Thành tại sao lại cười đến tà ác như vậy? Mà suy nghĩ của cô mới vừa chuyển, cô lập tức biết đáp án chính xác.

Hần không biết từ khi nào thì đã cởi hết quần áo trên người cô ra, bao gồm cả quần áo lót dính sát trên người, ngón tay dài của hần không chỉ ở nơi đầm nước cô thẹn của cô trên chọc, hần còn xâm nhập vào tận sâu bên trong câu dẫn ra dục vọng trong cô, khiến cô vì hần mà thét chói tai.

"Trời ạ." Cô kêu.

Hắn cười cắn vành tai cô, nói cho cô biết, hắn chính là ông trời của cô. "Cậu muốn tớ làm cái gì? Muốn tớ nhanh lên một chút đúng không? Đúng vậy, nữ vương của tớ." Hắn thái độ tí tiện, nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn, Hữu An cắn bản theo không kịp tốc độ ngón tay hắn, hắn từng đợt đem cô đẩy lên trên, Hữu An điên mất rồi, như tan ra—— cô thét chói tai, kêu hắn ngừng, không muốn nữa.

"Uhm uhm uhm——" cô nẩy người lên, liền phủ phục trên bờ vai hắn ní non. "Cậu khi dễ người ta." Hắn biết rõ cô cái gì cũng đều không hiểu, lại dùng loại thủ đoạn này khiến cô trở nên dâm dăng. "Chẳng lẽ nhìn thấy tớ thất thố, cậu thật sự rất đặc ý phải không?" Đáng giận.

Hữu An hung hăng đánh hắn vài cái.

"Oan uổng a, tớ không phải muốn nhìn cậu thất thố."

"Nhưng tớ kêu cậu ngừng, cậu không ngừng, cậu khiến tớ kêu lớn tiếng như vậy." Đó rất mất mặt mà. Hữu An vùi đầu ở trên bộ ngực trần của hắn, nghe tim hắn đập, cảm thụ nhiệt độ cơ thể hắn, giờ khắc này ngay cả chi là ôm nhau, nhưng Hữu An lại cảm thấy cực kì hạnh phúc.

Cô oán trách hắn, "Cậu còn dám nói cậu không phải đang khi dễ người ta sao?"

Bách Thành hô to oan uổng, "Tiểu thư, cậu có biết muốn dạy dỗ một xử nữ có bao nhiêu gian nan không?" Hắn không thể quá nhanh, quá nhanh sợ cô bị thương, tạo thành bóng ma cả đời của Hữu An, nếu Hữu An bởi vậy mà bị lĩnh cảm, hắn chẳng phải là cả đời đều không có "Tĩnh phúc" rồi hả ?

"Cậu có biết tớ như vậy lấy lòng cậu, bản thân không chiếm được một phần giải thoát có bao nhiêu thống khổ không hả?" Hắn kéo tay cô đi cảm thụ ngọn nguồn thống khổ của hắn.

Lúc Hữu An nắm giữ dục vọng của hắn bị dọa nhảy dựng lên, bởi vì rất nóng a! Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, cô cuối cùng nhìn thấy biểu tình kìm nén của hắn rất thống khổ.

Hữu An khó khăn nuốt hai ngụm nước miếng, cô lo lắng sợ hãi hỏi: "Có rất đau không?" Cô nghe nói con gái lần đầu tiên phần lớn sẽ rất không thoải mái, chỉ có đau thôi.

"Tớ không biết, bởi vì tớ không phải là con gái." Hắn chỉ biết lần đầu tiên của hắn thật mất mặt, không tìm được lối mà vào, đến cuối cùng khiến cả hai người chia tay trong không vui, từ đó về sau khi hắn cùng cô bạn gái đó liền không giải quyết được gì, cho nên lần đầu tiên của Hữu An hắn mới cẩn thận cảnh giác như thế, sợ tạo cho Hữu An kinh nghiệm không thoải mái, càng sợ Hữu An từ đây trở đi liền không cần hắn, mà...

Kết quả đó là hắn không muốn nhìn thấy.

"Cậu hư ghê!" Hữu An khóc cho hắn xem "Cậu gạt tớ một chút sẽ chết hả." Chỉ cần hắn cùng cô nói không đau, sẽ rất thoải mái, vậy cô sẽ có dũng khí đi ném thử, thái độ hắn ái muội không rõ như vậy, cô sẽ sợ a.

"Cậu sợ hãi, không muốn sao?" Hắn hỏi cô.

Hữu An Đa muốn gạt đầu nói đúng, cô không muốn, nhưng khi ánh mắt của cô chạm đến ánh mắt của hắn, mà dục vọng trong bàn tay cô đang nắm chặt kia nẩy lên, Hữu An thế mới biết Bách Thành có bao nhiêu thống khổ.

Cô muốn ôm ấp Bách Thành, muốn biết khi bản thân cùng Bách Thành hoà tan vào làm một sẽ có cảm giác gì, cô sẽ đau, cô biết, nhưng cô cũng biết chỉ cần cô còn thích tên đàn ông này một ngày, vậy dục vọng muốn ôm ấp hắn liền sẽ không giảm bớt,

Sự đau đớn này cô sớm muộn cũng phải chấp nhận, cho nên Hữu An quyết định, cô cắn răng, nhịn một chút cũng đi qua.

"Cậu tới đi." Cô nằm ngửa xuống, một bộ dáng thong dong hy sinh vì tình.

Bách Thành nhìn thấy mà muốn cười.

Hắn hôn trán cô, lông mi của cô, an ủi cô sự tình sẽ không tệ như vậy. "Có lẽ lần đầu kinh nghiệm không quá vui sướng, nhưng trước đó tớ đã làm công tác chuẩn bị sẽ khiến cậu cảm thấy thật thoải mái." Hắn không có khả năng vì một lần bản thân thoải mái liền đạp đổ tính phúc của những ngày sau, hắn sẽ chậm rãi, chậm rãi khiến Hữu An cảm thụ được tình yêu của hắn.

Bách Thành dành rất dài thời gian đi lấy lòng thân thể Hữu An, khiến Hữu An dần dần nghiện chuyện tình dục này, khiến thân thể cô không bài xích âu yếm cùng hôn môi, khiến cô biết thân thể hai người tiếp xúc không chỉ có vì một khắc hai hi than xác giao hợp kia, động tác dạo đầu cũng rất trọng yếu.

Hắn làm khúc dạo đầu khiến cô thật thoải mái, thật thoải mái, thoải mái đến nỗi cứ thế cô không để tâm đến nỗi đau đớn khi bị cái to lớn của hắn đâm thủng cái lớp màng trinh của cô.

Hắn đi vào!

"Á ——" nước mắt của Hữu An như bão tố chảy ra, nhưng cô lại không mở miệng muốn hắn rút ra, lui ra ngoài, bởi vì nếu như cô ngày sau còn muốn giống như lúc trước làm cái khúc dạo đầu thật thoải mái kia, cảm giác rất thoải mái đó, thì cô phải chấp nhận lần đầu tiên thống khổ.

Hu hu hu, cô quả thật là sắc nữ, bởi vì thân thể của cô đau đến mức không chịu được mà vẫn lại muốn hắn yêu mình, ôm mình, Hữu An cảm thấy điều này thật sự là rất đáng xấu hổ, cô làm sao có thể trở nên sắc như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Theo Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

"Vu Hữu An!" Bách Thành rống to.

Hữu An sợ tới mức từ trên giường nhảy dựng lên, bởi vì bọn họ còn nằm ở trên giường Love Love, thế nào mới trong nháy mắt hần liền đối cô hung dữ như vậy hả ?

Sặc! Tốc độ hần ăn sạch sẽ xong chùi mép cũng không phải quá nhanh chứ! Hữu An thập phần khó chịu, ngó hần chăm chăm gọi một tiếng, "Làm chi?" Khẩu khí của cô cũng rất tệ.

Hai người hoàn toàn xem nhẹ hình ảnh bọn họ cứ như vậy quần drap cãi nhau có phải quá buồn cười hay không, tóm lại Bách Thành hiện tại nổi giận đùng đùng chất vấn Hữu An, "Cậu cho tớ một lời giải thích hợp lý cái bó hoa to đùng kia là chuyện gì hả?"

Thứ này rốt cuộc là tên gian phu nào tặng cho cô? !

Mắt hần híp lại.

Hữu An mới nhớ lại việc cô đã quên đem bó hoa kia đi tiêu hủy mất xác, không có biện pháp, người ta ngày hôm qua vừa thấy hần trở lại, liền rất cao hứng mà.

"Cậu nói xem có phải đêm qua cậu về trễ như thế, là do đã đi ra ngoài với tên đàn ông đó?" khẩu khí của Bách Thành nói chuyện bây giờ giống hết bộ dạng người chồng bắt được gian phu.

"Uhm." Hữu An rất sợ ác nhân, hần vừa hung lên một cái là cô liền ngoan ngoãn cái gì cũng đều thừa nhận, nhưng "Trước thanh minh a, đó không phải là hẹn hò, tớ chỉ là theo anh ấy đi ra ngoài ăn cơm, cho nên cậu đừng chụp mũ bậy bạ cho tớ." Hữu An vội vàng giải thích, sợ bình dấm chua Bách Thành này tức giận cả đời liền không để ý tới cô.

Đúng, đúng, cô thừa nhận hành vi của tối ngày hôm qua cô lén lút trộm treo tường đích xác là không thể chấp nhận được, nhưng cảm tình khi đó cô đối với hần lại chưa xác định, còn nữa người ta là Trưởng trưởng phòng kia, đó là người cô thầm mến đã rất lâu nha, anh ta hẹn cô, cô đương nhiên sẽ nhất thời xúc động, vui vẻ phần khởi mà chấp nhận lời hẹn, nhưng cô chỉ có đi lạc lối chút chút thôi, lúc cô thật sự đi chơi với chàng bạch mã hoàng tử ấy, cô rất nhanh liền biết được hình tượng của người đàn ông đó chỉ là sự ảo tưởng của cô mà ra, cô lập tức biết ngay trưởng phòng kỳ thực không thích hợp với cô đâu, Bách Thành cần chi tức giận chứ?

"Tha thứ cho tớ đi mà, tớ lần sau không dám nữa." Hữu An vội vàng cầu xin tha thứ, nhưng Bách Thành lại như trước không buông tha cô.

"Tên đàn ông đó là ai?"

"Cậu không biết." Hữu An mới không dám nói cho hần biết người kia là Trưởng trưởng phòng, nếu để cho Bách Thành biết tối hôm qua cô là đi ra ngoài cùng người đàn ông cô thầm mến đã lâu, hần còn không tức điên lên mới lạ.

"Không phải tên đàn ông trước kia cậu yêu thầm chứ?" Bách Thành mang theo thái độ phải tìm ra căn nguyên mới chịu buông mà chất vấn Hữu An.

Bộ dáng kia của hần thật đáng sợ nha. Hữu An luôn luôn lắc đầu nói không phải, thật sự không phải, cho nên xin hần không cần hỏi nữa.

"Vậy đổi cách khác mà nói, cậu hiện tại ngoài tớ ra, còn có một tên đàn ông cậu thầm mến, hơn nữa còn một tên tặng hoa cho cậu nữa!" Một cộng một, không nhiều không ít chính là ba tên đàn ông!

"Vu Hữu An!" Hần rống to, là bị "ba" con số này không lờ này chọc giận đến không còn sức lực gì hết.

Hữu An rụt cổ vào trong drap giường, giống con chim đà điều đáp lại hần một câu, "Chuyện gì?"

"Cậu lập tức xin nghỉ việc cho tớ!"

"Vì sao?"

"Đờ phải ở bên ngoài treo hoa ghẹo nguyệt, khắp nơi gây vạ."

"Tớ đâu biết làm mấy chuyện đó."

"Không biết mà tìm cho ta hai tên tình địch, cậu nói xem nếu cậu mà biết nữa thì còn tới mức nào hả !" Bách Thành càng nghĩ sắc mặt càng xanh mét.

Tiểu yêu nghiệt này hẳn không giám sát chặt chẽ chút sao được? Hắn còn phải đi lính mất một năm hơn chín tháng nha, hẳn sợ cô thay lòng đổi dạ, hẳn thậm chí không tưởng tượng được đoạn thời gian này hẳn tham gia quân ngũ nếu Hữu An không cần hắn nữa, vậy hẳn phải làm sao bây giờ?

"Sẽ không đâu." Trên cơ bản Hữu An là cảm thấy Bách Thành suy nghĩ quá nhiều rồi, cô làm gì có giá đỡ vậy, khiến cho nhiều người muốn tranh giành!

Người đàn ông tình mắt như hắn chỉ có một người mà thôi . "Cậu không cần nghĩ nhiều quá đâu." Cô vỗ vỗ bờ vai của hắn muốn hắn an tâm

Bách Thành gạt tay cô ra, cứng đầu không chịu nghe lời."Mặc kệ là tớ có nghĩ quá nhiều hay không, tóm lại cậu cứ xin nghỉ việc chỗ đó đi."

"Trần Bách Thành!"

"Làm chi?"

"Cậu rất bá đạo đi."

"Cậu hiện tại mới biết được hả, quá muộn rồi." Cô trong trong ngoài ngoài đều đã là người của hắn, Bách Thành mới không sợ cô."Cậu ngoan ngoãn ở trong nhà cho tớ, không cần đi ra bên ngoài xuất đầu lộ diện." Hắn chủ nghĩa gia trưởng, thậm chí muốn đem Hữu An bảo hộ dưới đôi cánh vững chắc của mình.

Hữu An mới không để ý tới chiều này của hắn."Heo đất!" Hừ, hắn dám hạn chế hành động của cô, cô mới không để ý tới hắn đâu, cô à, chỉ biết gọi hắn đi chết đi, tên quỷ đáng ghét!

10b***

Người ta nói"Đầu giường ảm ỉ, cuối giường hoà", Hữu An cùng Bách Thành chính là điển hình cho loại người này, một năm tám tháng trôi qua, Hữu An cùng Bách Thành trong thời gian đó luôn không ngừng những trận cãi vã nhỏ, hai người mỗi khi thấy mặt là luôn vì chuyện công việc của Hữu An mà âm ỷ lên một trận, Bách Thành lúc đó mới có thể trở về quán doanh.

Trên cơ bản Hữu An là cảm thấy Bách Thành có chủ nghĩa gia trưởng quá mức, cô cũng không phải kiểu Quốc Sắc Thiên Hương, trên đời này nào có nhiều đàn ông như vậy xếp hàng chờ muốn cô! Chắc, hẳn tuyền vợ của hắn là Vương Chiêu Quân có nhan sắc chìm sa cá lặn hay sao hả! Hữu An thật sự chịu không nổi sự bá đạo của Bách Thành, nhưng nói thật, bộ dáng Bách Thành ghen tuông khiến cho cô có chút thoải nãn lòng hư vinh, cho nên cô cũng luôn luôn thật hưởng thụ cảm giác hai người ngẫu nhiên vì cái duyên với người khác giới của cô mà nảy sinh ảm ỉ, loại ưu thế đó được hưởng thẳng đến khi Bách Thành xuất ngũ, khi lại lần nữa trở lại vũ đài cho giới model, Hữu An mới biết được nguyên lai tư vị ghen thật sự không dễ chịu gì.

Cô có thể chịu được nhóm fans hướng Bách Thành hô to"Em yêu anh", bởi vì Bách Thành dù sao cũng là kiếm cơm trong ngành này, cho nên cô có thể lý giải hẳn đối với Fa này đá long nheo, phóng điện, nhưng cô nàng người đại diện tà mị yêu khí của hắn thì không thể nằm trong phạm vi Hữu An có thể bỏ qua được, nhất là cái cô gọi là Amy kia, uống qua nước của bọn tây dương, cho nên hành vi cư xử liên tục đối phó phóng khoáng.

Nói chuyện uốn éo ồm ồm không nói làm gì, đáng người nóng bỏng kia, Hữu An hoài nghi cô ta toàn thân cao thấp có đến tám chín phần đều qua chỉnh sửa, bộ ngực của cô ta vừa thấy đã biết là giả.

"Tớ nói cho cậu a, cái cô Amy kia không thể dùng, cậu phải Fire cô ta đi." Có một ngày Hữu An cuối cùng nhận không được, Bách Thành vừa mới quay xong quảng cáo trở về cô liền chạy bịch bịch tới, đối với đức ông chồng háo sắc của cô hạ thông điệp.

"Vì sao?"

"Bởi vì ánh mắt cô ta bất chính, giống hồ ly."

"Cậu lại nữa rồi! Thế nào những cô gái bên người tớ trong mắt cậu đều có đôi mắt của hồ ly?" Cô thật sự là đủ rồi nha.

"Ai kêu các cô ấy một đám đều muốn liếc mắt đưa tình với cậu, nhìn thấy mà phát ghét."

"Sẽ không a, tớ ngược lại là rất hưởng thụ." Bách Thành cười gầy, đi chân đất vào bếp rót nước uống.

Thái độ của hắn cực kì nhân nhả thông dong mà Hữu An Khả thì tức điên lên, cái gì hắn rất hưởng thụ !"Loại lời nói ghê tởm hạ lưu này, cậu cũng nói ra được!" Hắn thật đáng giận, hắn không biết cô là vợ của hắn sao? Còn đứng trước mặt cô nói ra câu đó, hắn thật vô sỉ!

"Cái gì hạ lưu, vô sỉ! Hắc, thế nào cậu liền cho phép mình ở bên ngoài liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác, lại không cho phụ nữ khác liếc mắt đưa tình với tớ, tiểu thư à cậu cũng thật phúc hậu nha " Bách Thành cuối cùng cũng tìm được cơ hội đem hết những ứ khuất của một hai năm gần đây tổ khổ hết ra.

Nhớ ngày đó hắn cũng ghen tuông với đồng nghiệp cùng công ty cô, hắn cũng không phải là có kêu cô nghỉ việc ở nhà giúp chồng dạy con, nhưng cô cho hắn cái đáp án gì?

Nói hấn là gia trưởng, nói hấn là đầu heo, cô thậm chí còn kêu hấn đi chết đi, thậm chí đến mấy ngày không nói chuyện cùng hấn, ghê tởm hơn là không cho hấn cùng cô làm chuyện tởm tĩ te đó, cô là như vậy trừng phạt hấn, hơn nữa cuối cùng hấn phải nhận sai, nói hấn không đúng, xin cô tha thứ, thời điểm đó cô đối xử với hấn như thế nào hả?

Cô muốn hấn gọi cô một tiếng "Nữ vương" cô mới bằng lòng tha thứ cho hấn, hiện tại thì được rồi, mười năm phong thủy luân chuyển, lúc này đổi lại cô ghen với hấn, cô dựa vào cái gì kêu hấn tùy tiện đuổi việc người đại diện của hấn? Cho nên việc này đến cùng là ai đáng xấu hổ, ai hạ lưu?

"Trần Bách Thành!" Hữu An tức cực kỳ, vỗ bàn, trừng mắt.

"Làm chi?" Hấn trả lời cũng rất lớn tiếng. Như thế nào? So giọng ai lớn hơn sao? Được thôi, cứ đến so đi, ai sợ ai? Bách Thành và cả cô đều phần nộ.

Hữu An đậm chân, nói thẳng: "Mặc kệ, mặc kệ, cậu cũng không nghe tớ nữa, cậu nói đi, cậu là không thương ta rồi hả? Cậu có phải thích hồ ly tinh kia hơn không hả?"

Bách Thành chịu không nổi kêu cô một tiếng, "Đàn bà!" Hữu An tại sao cứ chuyện gì đều có thể lôi kéo vào chuyện hấn có yêu cô hay không?"Chúng ta là đang thảo luận vấn đề người đại diện."

"Mặc kệ, cậu vì cô ta gây ầm ĩ với tớ, đây là biểu hiện không thương tớ nữa! Nếu cậu thật sự để ý tớ, sao có thể khiến tớ bất an?"

"Vậy còn cậu? Theo như lời cậu nói, cậu cũng không yêu tớ?"

"Làm sao có thể! Tớ yêu nhất yêu nhất cậu nha!" Vì đạt được mục đích, những lời muốn mặc ối Hữu An đều nói ra được, cô còn nhào vào trong lòng Bách Thành làm nũng với hấn, để cho hấn tin tưởng cô thật sự yêu hấn nhất, mà mỗi một lần Hữu An sử dụng loại thủ đoạn này, hấn cũng chỉ nước gợn tay đầu hàng.

"Gian tặc, tớ có thể đáp ứng cậu đuổi người đại diện hiện nay."

"Nha, vạn tuế, vạn tuế!" Lập tức hôn Bách Thành hai cái."Chính là biết cậu đối với tớ tốt nhất rồi." Vỗ đầu hấn, giống như là đang dỗ dành cún con, sau đó Hữu An mới rời khỏi vòng tay Bách Thành định xem TV.

"Đợi chút, tớ nói còn chưa nói xong đâu, tớ có điều kiện, " hấn kéo cô trở về, để cô gái nhỏ tiếp tục ngồi trên đùi hấn.

"Điều kiện gì?"

"Cậu tới làm người đại diện của tớ."

"Cái gì? Cái này cũng được à? Tớ lại không hiểu làm gì cả!" Hơn nữa cô sợ nhất là giới đó, vừa phải muốn ứng phó công ty vừa phải muốn ứng phó đám nữ sinh mới lớn điên cuồng, làm ơn đi, cô không ảm được! Hữu An khoát tay.

"Cậu không được cũng phải được."

"Vì sao?"

"Bởi vì mặc kệ tớ tìm ai, cậu cũng không vừa lòng." Ở trong mắt Hữu An mỗi người đàn bà đều là hồ ly tinh, có một đôi mắt hồ ly, nếu chiếu theo tiêu chuẩn của cô như vậy để tìm, hấn tin tưởng hấn không thể kiếm được một người đại diện ưu tú, cho nên nếu cô thật sự muốn soi mói việc hấn mời người đại diện, như vậy không bằng chính cô đến đảm nhiệm chức vụ đó đi, hai vợ chồng bọn họ mới có cơ hội giảm bớt xung đột."Huống chi việc cậu phải làm cũng chỉ là giúp tớ phân phối giờ làm việc, sắp đặt hành trình, chăm sóc tớ, quan tâm đến ba bữa ăn của tớ là ok."

"Công việc này giống hệt như người hầu ấy, một chút cũng không giống lý tưởng của tớ." Hữu An kén chọn đủ thứ, ngại đông ngại tây, khiến Bách Thành cũng nổi cơn giận rồi.

"Cậu đến cùng là muốn hay không muốn làm?"

"Cậu để tớ suy xét cân nhắc đã." Hữu An cảm thấy thật phiền nha, bởi vì cô muốn làm người phụ nữ mạnh mẽ, mới không muốn làm tiểu người hầu của hấn mỗi ngày đều theo đuôi lượn lờ xung quanh hấn, vậy rất không có chí khí nha!

"Thế nào, luyến tiếc đồng nghiệp của cậu sao?"

"Cậu rảnh quá ha, tớ luyến tiếc là công ty, cậu đừng hờ một tý là đem trường phòng chúng tớ ra để trên miệng được không hả? Tớ thậm chí anh ta cũng là chuyện xưa rất lâu rồi."

"Tớ không thậm chí người khác, cậu cũng không phải thường áp đặt một ít tội danh có lẽ có ném cho tớ à." Thế nào chỉ cho phép cô châu quan đốt lửa, không cho hấn dân chúng đốt đèn à!

"Ai kêu cậu trước kia có lí lịch không tốt, trước khi kết hôn cậu có bạn gái nhét đầy xe bò, tớ ngay cả nửa tên đàn ông cũng chưa từng quen; trước khi kết hôn cậu là thân kinh bách chiến, tớ nhưng là khoác lên chiếc xù nữ giả y giả cho cậu. . . . ."

"Oh, hay hay hay, tớ phục cậu rồi, cậu cũng đừng lại lấy nợ cũ thanh toán với tớ đi, coi như tớ sợ cậu rồi đã được chưa hả?"

Nói về phong lưu tình sử trước kia, Bách Thành lập tức đầu hàng, hắn không thể không thừa nhận, cưới một cô vợ thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên từ nhỏ với mình, đối với lịch sử của mình quá mức rõ ràng thật sự là việc làm không sáng suốt gì, hắn vĩnh viễn cũng phải sống dưới uy quyền của cô, nhưng lại không thể phản kháng.

"Vậy Amy thì sao?"

"Cô ta như thế nào?"

"Cậu đuổi hay không?"

"Xem cậu khi nào thì đến thay vị trí của cô ấy, thì lúc đó tớ sẽ đuổi." Bách Thành đem vấn đề ném trả lại cho Vu Hữu An, dù sao vấn đề là do chính cô gây ra, bản thân cô phải tự đi giải quyết.

10c***

Cuối cùng Hữu An vẫn quyết định làm người đại diện cho Bách Thành, không vì cái gì khác, đơn giản là cứ cách ba ngày Amy liền cùng đức ông chồng nhà cô nổi scandal tình cảm, còn có một đồng lớn phóng viên chạy đến nhà bọn họ đến chặn cô, tranh nhau muốn tới phỏng vấn cô, phăng phất như cô là người phụ nữ sắp bị bỏ khiến cho toàn bộ dân chúng Đài Loan chế giễu.

Một phóng viên còn độc hơn, còn hỏi cô có biết Amy đã mang thai con của Bách Thành hay không! Như là đang hỏi cô cùng hắn kết hôn đã hơn hai năm, thế nào ngay cả cái trứng đều không có.

Có làm hay không a? Hôn nhân của bọn họ được hơn hai năm rồi nhưng có một năm tám tháng thời gian hắn đều tham gia quân ngũ, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cô thế nào thụ thai?

Tức chết cô rồi, thế là ngày đó Hữu An nổi điên lên, đứng trước mặt phóng viên đó gọi điện thoại trực tiếp cho Bách Thành, muốn hắn lập tức đuổi Amy, cô nói cô sẽ làm người đại diện của hắn, cô ngay tại hiện trường khiến cho đám phóng viên luôn sợ thiên hạ không đại loạn kia nhìn thấy cô có địa vị ra sao trong ngôi nhà này, Bách Thành yêu cô, yêu vô cùng, làm sao có thể ở bên ngoài nuôi dưỡng bồ nhí, còn khiến cho Amy có thai, vào buổi tối cùng ngày các tin tức đều đăng hình ảnh uy phong của cô lúc sáng, Hữu An xem tin tức, cảm thấy bản thân rất oai.

Tối hôm đó thời điểm Bách Thành trở về còn mua cái nhẫn kim cương cho cô, nói là tiền kí hợp đồng.

"Tiền kí hợp đồng? Nhiều như vậy?" Hữu An hồ nghi nhìn ông xã nhà mình, "Cậu kí hợp đồng với Amy cũng không hậu đãi như vậy chứ?"

"Không có, đây là cậu mới có quyền lợi, tớ đối với cậu mới có thể tốt như vậy, xa hoa như vậy, người phụ nữ khác muốn một xu của tớ, muốn nghỉ cũng đừng nghỉ." Bách Thành dỗ Hữu An ha ha cười, mà Hữu An cũng không biết là tin tình cảm của hắn cùng Amy căn bản là do chính hắn tiết lộ ra.

Ha ha, hắn thật sự là rất có quyền mưu, rất có trí tuệ, kế tiếp chính là phải dụ dỗ Hữu An người phụ nữ không muốn sinh con kia sinh cho hắn vài đứa nhóc trắng trẻo mập mạp.

"Hữu An, đến đây đi." Hắn kéo bà xã nhấm thẳng lao vào trong phòng.

"Làm chi?"

"Tớ tặng cậu một cái nhẫn, cậu dù sao cũng phải đáp tặng lại vài thứ cho tớ đi."

"Cái gì vậy?"

"Tớ muốn." Bách Thành đem Hữu An ôm đến trên giường, trực tiếp ăn miếng cô.

Hữu An cười né tránh, còn lấy gối đánh hắn, "Cậu là đồ sắc phôi."

Sặc, không sặc cô sao có thể sinh tiểu hài tử. Hắn bắt đầu giờ trò với Hữu An, đùa Hữu An thờ hờn hờn, hắn tính toán thừa dịp lúc Hữu An đang ý loạn tình mê liền xâm nhập, sau đó mưu kế thành công, mười tháng sau hắn sẽ chờ làm ba thôi.

"Đợi chút, đợi chút!" Trong sự kích tình, Hữu An còn có thể nhặt về lý trí. "Bao cao su cậu đeo chưa?"

"Bao cao su, cái đó rất phiền toái, cứ một lần sẽ không trúng đâu." Hắn lại tăng mạnh thế công hôn môi của hắn, một đường hôn lên vùng mẫn cảm của Hữu An.

"Không được." Cô mới không muốn tuổi còn trẻ đã được mẹ. "Không đeo thì không được làm." Đây là nguyên tắc của cô. Hữu An đáp ông xã xuống giường, khiến Bách Thành không cam lòng đi lấy bao cao su,

Hắn đeo lên, ngay tại lúc hắn đang định ồ ạt xâm nhập, mắt sắc Hữu An phát hiện sự tình không thích hợp, bao cao su của hắn là lạ,

"Cậu chờ một chút." Cô lấy cái vỏ đến xem, có thể này mới phát hiện ra hắn thế nhưng mua loại XL, "Trần Bách Thành, cậu mua size không đúng." Hắn như vậy sẽ rất dễ dàng rút ra nha. Cô mắng hắn, mà Bách Thành một mặt tự trách, không dám nói cho Vu Hữu An biết kỳ thực hắn là cố ý mua loại bao

cao su lớn hơn một số, hẳn chính là muốn nó bị rút ra.

"Làm sao bây giờ?" Hân hỏi hân bà xã vĩ đại.

"Cậu đi ra ngoài mua đi!"

"Hiện tại trễ quá rồi." Bách Thành giả vờ ủy khuất, nhưng Hữu An mới không để mình bị dụ,

"Tóm lại bao cao su không an toàn tớ sẽ không làm." Cô nói chắc như đinh đóng cột; Bách Thành không có cách, cuối cùng suy nghĩ biện pháp điều hoà.

"Nếu không cậu đem size của tớ biến thành lớn đi." Kỳ thực chủ ý này của hân cũng đã muốn thật lâu rồi.

"Cái gì? Cái này làm sao được chứ!"

"Vì sao không được? Cậu còn không phải dùng ma pháp đem ngực cậu trở thành lớn như vậy, cậu đương nhiên có thể đem tiểu đệ đệ của tớ biến thành đại ca ca."

"Ai oh, không được ."

"Được rồi, đây là vì hạnh phúc của cậu suy nghĩ nha, bà xã ——" Bách Thành không ngớt thuyết phục Hữu An.

Cuối cùng Bách Thành có thành công hay không?

Hắc hắc, nhìn xem biểu cảm hôm sau của Hữu An thì biết, cô cười đến thật ái muội nha, xem ra tối hôm qua ông xã của cô biểu hiện thật khiến cô vừa lòng .

Size của Bách Thành có lớn hơn 1 cỡ hay không đương nhiên không nói cũng hiểu mà, không phải sao?

Hết

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Theo Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.